

อาจารย์พร รัตนสุวรรณ

จับอัญ

...ในโลกที่ตามนุษย์มองไม่เห็น

มโนปุพพงคมา ธรรมมา

สำนักคั่นคว่ำทางวิญญาณ

หนังสือ

ผู้เขียน

ฉบับอิเล็กทรอนิกส์ครั้งที่ ๑

เจ้าของผลงาน

ผู้อำนวยการ

บรรณาธิการ

ผู้จัดการ

ผู้จัดทำ

ผู้จัดรูปเล่มหนังสืออิเล็กทรอนิกส์

ผู้ออกแบบปก

คณะพิสูจน์อักษร

ผู้ประสานงาน

ผู้ให้คำปรึกษาเรื่อง

หนังสืออิเล็กทรอนิกส์

เจ้าของลิขสิทธิ์

อาจารย์พร รัตนสุวรรณ

ยังอยู่..ในโลกที่ตามนุษย์มองไม่เห็น

พร รัตนสุวรรณ

กรกฎาคม ๒๕๖๓

สำนักคั่นคว่ำทางวิญญาณ

ศรีเพ็ญ จัตุฑะศรี

ผ่องผิว พัฒนประภาพันธุ์

ทวี ลีลาเวชบุตร

ชลิกา โรจนโกศล

ศมานันท์ ถนัดธรรมกุล

มนตรา ธาดาชัยสินทวี

สำนักคั่นคว่ำทางวิญญาณ

สอาด แก้วเกษ

สุภาณี หงส์เงิน

ทวี ลีลาเวชบุตร

กิตติ รัตนศรีวิจิตร

นริศ เรเชียงแสน

ศุภกฤต ลีลาเวชบุตร

พงษ์เพชร อมรสิทธิ์

ดร.นันทพล โรจนโกศล

มูลนิธิพร รัตนสุวรรณ

๔๗/๒ ถ.สามเสน บางลำพู

กรุงเทพมหานคร ๑๐๒๐๐

โทร. ๐ ๒๒๘๒ ๒๐๒๕

หนังสือ “อาจารย์พร รัตนสุวรรณ
ยังอยู่..ในโลกที่ตามนุษย์มองไม่เห็น” เล่มนี้
มูลนิธิพร รัตนสุวรรณ จัดทำขึ้นใหม่ในรูปแบบ
ของหนังสืออิเล็กทรอนิกส์ (E-Book)
เมื่อเดือนกรกฎาคม ๒๕๖๓

อาจารย์พร รัตนสุวรรณ

ยังอยู่.....

ในโลกที่ตามนุษย์มองไม่เห็น

โดย

ศรีเพ็ญ จัตูทะเลศรี

จัดพิมพ์โดย

สำนักคั่นคว่ำทางวิญญาณ

ISBN 974-7387-65-4

พร รัตนสุวรรณ

ตลอดชีวิตของอาจารย์พรที่ผ่านมา ไม่เคยทำงานด้านอื่นเลย นอกจากงานทางพุทธศาสนา ซึ่งเป็นงานการสอนการศึกษาค้นคว้า ในทางพระพุทธศาสนาในพระธรรมคำสั่งสอนของพระพุทธองค์เพื่อให้ คนทั่วไปได้เชื่อในเรื่องกฎของกรรม ตายแล้วเกิดเรื่องวิบาก เรื่อง โอบปาติกะ เรื่องวิญญานเป็นผู้สร้างชีวิต เรื่องสังสารวัฏ และเรื่อง สมาธิวิปัสสนาในชีวิตประจำวัน เพื่อให้เกิดความสงบ เยือกเย็นใน จิตใจอยู่เสมอ ตลอดเวลาในทุกเหตุการณ์

- ❖ ป.ธ. ๖ สำนักเรียนวัดมหาธาตุยุวราชรังสฤษฎิ์
- ❖ ผู้อำนวยการศูนย์พัฒนาศาสนา, มหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย
- ❖ อาจารย์บรรยายวิชาธรรมประยุกต์, มหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย
- ❖ ผู้อำนวยการชำระและจัดพิมพ์คัมภีร์อรรถกถาและฎีกาขึ้นใหม่ และได้มอบให้กับมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย

ผลงาน

เขียนหนังสือประเภทอธิบายหลักธรรมที่ทุกคนจำเป็นต้องรู้ ประมาณ ๕๐ กว่าเรื่อง เช่น **เรื่องกรรม สังสารวัฏ โอบปาติกะ กำเนิด ปฏิจจนุปบาท อริยสัจจ์** เป็นต้น

ผลงานในด้านหนังสือ มีทั้งฉบับภาษาไทย และฉบับที่แปลเป็น ภาษาอังกฤษ เช่น **พุทธวิทยา ผีและเทวดามีจริง คู่มือการฝึก-อานาปานสติสมาธิ** เป็นต้น

เกียรติคุณ

ท่านได้รับรางวัลเสมาธรรมจักรใบประกาศเกียรติคุณ สาขา-เผยแผ่พระพุทธศาสนาในประเทศไทย ในฐานะผู้ทำคุณประโยชน์ต่อพระพุทธศาสนาพุทธศักราช ๒๕๓๓

คำปรารภ - คำนำ

เมื่อยังมีชีวิตอยู่ในกายเนื้อกายหยาบ ถ้าใครเอ่ยชื่อหรือกล่าวถึง **อาจารย์พร รัตนสุวรรณ** แล้วจะเป็นที่รู้จักและยอมรับว่า อาจารย์พร นั้นเป็นใคร ทำอะไร ข้าพเจ้าเป็นลูกศิษย์คนหนึ่งที่อาจารย์พร่าสอนทางพระพุทธศาสนา และฝึกสมาธิวิปัสสนาให้ข้าพเจ้า ทั้งได้ทำงานร่วมกันกับอาจารย์ตลอดมาร่วม ๔๐ ปี คือเรียกได้ว่าตลอดชีวิตที่เดียดังนั้นบุคคลส่วนมากเมื่อมาเรียนทางศาสนาหรือได้อ่านหนังสือที่อาจารย์พรเขียน หรือติดตามฟังปาฐกถาของอาจารย์พรแล้ว ก็มักจะได้ยินอาจารย์พูดถึงคุณศรีเพ็ญ จัตตะศรี อยู่เสมอ

อาจารย์พร รัตนสุวรรณ ยังอยู่ในโลกที่ตามนุษย์มองไม่เห็น เป็นบันทึกที่ข้าพเจ้าได้บันทึกถึงความเป็นไป และการทำงานของข้าพเจ้าเมื่อไม่มีอาจารย์พรอยู่ด้วยในกายเนื้อแล้ว แม้อาจารย์พรจะได้ชื่อว่า **“ตาย”** ในความรู้สึกของคนอื่นและความรู้สึกของข้าพเจ้าในระยะแรกใหม่ๆ

แต่ในที่สุดอาจารย์พรก็ได้กลับมาพิสูจน์จริงๆ ตามที่ได้ค้นคว้า
 สั่งสอนและเผยแพร่มาตลอดชีวิตว่า คนเราตายแล้วจะต้องเกิด
 ความตายไม่ใช่ความสิ้นสุดของชีวิต เพราะทุกคนที่ยังมี
 กิเลสอยู่ตายแล้วจะต้องเกิดอีกเสมอ ได้ตั้ง **สำนักค้นคว้า
 ทางวิญญาณ** ขึ้น และได้พิมพ์วารสาร **“วิญญาณ”** ออก
 เผยแพร่มาตั้งแต่ พ.ศ. ๒๕๐๘ เพื่อเผยแพร่หลักการและ
 วัตถุประสงค์ ดังนี้

ยุควิญญาณ

ยุควิญญาณ หมายถึงยุคที่ปัญญาชนในโลกเชื่อว่า
วิญญาณเป็นผู้สร้างชีวิต วิญญาณเป็นรากฐานของสิ่งทั้งปวง
กฎเกณฑ์ของชีวิต สภาพของชีวิตในสากลจักรวาลขึ้นอยู่กับ
กับสภาพของวิญญาณ ตาเห็นคือวิญญาณเห็น หูได้ยินคือ
 วิญญาณได้ยิน สมองนึกคิดคือวิญญาณนึกคิด ฯลฯ ผู้ที่ยังมี
 กิเลสอยู่ ตายแล้วจะต้องเกิดอีก และทุกวิญญาณจะต้อง
 เป็นไปตาม **กฎของกรรม “ทำดีได้ดี ทำชั่วได้ชั่ว**” หว่านพืช
 เช่นใดย่อมได้ผลเช่นนั้น” หลังจากตายแล้วก็ยังมีชีวิตอยู่
 โอบปาทิกะมีจริง ฯลฯ

เมื่อใดบัญญัติชนทั่วโลกเชื่อในหลักต่างๆ ดังที่กล่าวมา
 เมื่อนั้นโลกอยู่ในยุควิญญาณ ยุควิญญาณไม่ใช่ยุคที่คน
 ทั้งหลายพากันนับถือผี และมีการเซ่นไหว้ขอพรเหมือนใน
 ยุคโบราณที่ผ่านมาแล้ว ยุควิญญาณก็คือยุคที่คนทั้งหลาย
 เข้าใจพุทธพจน์ที่ว่า **“วิญญาณเป็นปัจจัยให้เกิดนามรูป
 วิญญาณเป็นรากฐานของสิ่งทั้งปวง”** ยุควิญญาณเป็น
 ยุคที่คนทั้งหลายเข้าใจถึงอำนาจวิญญาณที่มีอยู่ใน
 ตัวเองอย่างแจ่มแจ้ง เมื่อโลกก้าวขึ้นสู่ยุควิญญาณดังที่
 กล่าวมา สันติสุขจะมีทั่วโลก สงครามและการเบียดเบียนกัน
 ในรูปต่างๆ จะหมดไปจากโลก และโลกก็จะมีความอุดม
 สมบูรณ์ไปด้วยพืชพันธุ์ธัญญาหาร และเครื่องที่จะอำนวยความสะดวก
 ความสะดวกสบายทุกอย่าง โลกจะพัฒนาไปในทางที่
 ถูกต้อง นี่คือ ความหมายของคำว่า **ยุคพระศรีอาริย์**

วัตถุประสงค์

เพื่อเผยแพร่หลักดังต่อไปนี้

๑. พระเจ้าหรือธรรมชาติผู้สร้างสรรพชีวิตคือวิญญาณ

๒. ความตายไม่ใช่ความสิ้นสุดของชีวิต เพราะทุกคนยังมีกิเลสอยู่ ตายแล้วจะต้องเกิดอีกเสมอ
๓. ชีวิตไม่ใช่เริ่มต้นจากพ่อแม่ เพราะทุกคนได้มีอดีตมาแล้วก่อนที่จะมาเกิดในท้องแม่
๔. พระเจ้าที่เที่ยงแท้และยุติธรรม คือกฎของกรรม
๕. **บุญและบาป คืออำนาจลึกลับที่คอยควบคุมโชคชะตาของชีวิตทุกชีวิตให้เป็นไปตามกฎของกรรม ที่ได้ทำไว้ ไม่มีใครหลีกเลี่ยงได้**
๖. สิ่งที่มีมนุษย์ควรกลัวก็คือ บาปที่เกิดขึ้นในใจ และสิ่งที่มีมนุษย์ควรแสวงหาเพิ่มพูนให้มากขึ้นก็คือบุญ
๗. ความตายไม่ใช่สิ่งที่น่ากลัว ถ้าหากไม่ใช่เป็นการตายในความชั่ว ความตายเป็นสิ่งที่มิคุณค่าและควรจะต้องรับไว้ด้วยความยินดีในเมื่อถึงคราว เพราะความตายเท่านั้นที่จะช่วยเปลี่ยนสังขารที่เก่าแก่คร่ำคร่าให้เป็นสังขารที่สมบูรณ์และช่วยให้คนที่ประกอบคุณงามความดีต่างๆ ไว้ ให้ได้รับผลจากความดีของตน อย่างเต็มเม็ดเต็มหน่วย

ข้อความเหล่านี้จะมีอยู่ในหนังสือวิญญาณทุกเล่ม และวารสารวิญญาณก็ได้จัดพิมพ์เผยแพร่มาจนถึงปัจจุบันนี้ โดยได้ออกเป็นประจำทุก ๒ หรือ ๓ เดือนต่อ ๑ เล่ม บันทึกรเรื่องนี้ ข้าพเจ้าได้เขียนบอกเล่าให้สมาชิกหนังสือวิญญาณได้ทราบโดยได้เขียนเล่าบันทึกลงไว้ตั้งแต่เดือนพฤษภาคม-มิถุนายน ๒๕๓๘ เป็นต้นมา หนังสือวิญญาณเป็นหนังสือขนาด ๘ หน้ายก ข้อความเหล่านี้เมื่อพิมพ์แล้ว ข้าพเจ้าก็ได้ให้ช่างเรียงนำมาจัดหน้าใหม่เป็นหนังสือขนาด ๑๖ หน้ายก ดังนั้นจึงไม่ค่อยเรียบร้อยนัก เพราะยังไม่มีหัวข้อย่อยที่ทำให้อ่านได้ง่ายขึ้น ยังไม่มีสารบาญ ต่อเมื่อจะมีการจัดพิมพ์ขึ้นใหม่ จึงจะได้จัดทำให้ดูเรียบร้อยกว่านี้ และบันทึกเรื่องนี้ ข้าพเจ้าก็จะนำลงในหนังสือวิญญาณต่อไปอีกเรื่อยๆ

**ขอท่านทั้งหลายได้โปรดอ่านและพิจารณาดูว่า
อาจารย์ พร รัตนสุวรรณ ยังอยู่จริงหรือไม่?.....**

...แต่สำหรับข้าพเจ้าแล้ว อาจารย์พรยังอยู่จริงๆ อาจารย์พร ยังไม่ตาย อาจารย์พร ยังมาสั่งงานและทำงานเหมือนเดิมทุกอย่าง เพราะถ้าไม่เช่นนั้นแล้ว ข้าพเจ้าไม่อาจที่จะทำงานต่าง ๆ ต่อมาได้เลย อาจารย์พร ยังอยู่ รอคาร

พิสูจน์ให้ทุกคนได้เข้าใจอย่างแจ่มแจ้งว่า “ชีวิตไม่มีการตาย
ชีวิตมีแต่การเปลี่ยนแปลง” และข้าพเจ้าเองก็พร้อมที่จะให้
ทุกคนได้มาพิสูจน์ และข้าพเจ้าขอยื่นหยัดที่จะทำงาน
สืบทอดเจตนารมณ์ของอาจารย์พร รัตน์สุวรรณ ตลอดไป

ศรีเพ็ญ จัตูหะศรี

๑๖ พฤศจิกายน ๒๕๓๙

สำนักคั่นคว่ำทางวิญญาน

๔๓/๒ ถนนสามเสน แขวงบางลำพู

เขตพระนคร กรุงเทพมหานคร ๑๐๒๐๐

โทร. ๐-๒๒๘๒-๒๐๒๕

พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวฯ ทรงพระกรุณาโปรดเกล้าฯ ให้สมเด็จพระเทพรัตนราชสุดาฯ สยามบรมราชกุมารี เสด็จแทนพระองค์พระราชทานพระวโรกาสให้ คณะผู้บริหารมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัยในพระบรมราชูปถัมภ์ พร้อมด้วยคณะผู้บริหารและเจ้าหน้าที่โรงพิมพ์วิญญูญาณ โดยอาจารย์พร รัตน์สุวรรณ เข้าเฝ้าฯ ถวายคัมภีร์พระไตรปิฎกและคัมภีร์ อรรถกถา ฉบับมหาจุฬาฯ เมื่อวันที่ศุกร์ที่ ๑๓ มีนาคม ๒๕๓๕ เวลา ๑๔.๐๐ น. ณ พระตำหนักจิตรลดารโหฐาน

อาจารย์พร รัตนสุวรรณ

ยังอยู่.....

ในโลกที่ตามนุษย์มองไม่เห็น

พระรูปหล่อเก็ตอนุสรณ์
สมเด็จพระนเรศวรมหาราช

รุ่น

มีชัยชนะเด็ดขาดในสงครามยุทธหัตถี

ปีพุทธศักราช ๒๑๓๕

ศรีเพ็ญ จัตตะศรี

นับเป็นเวลาได้สองขวบปีกับสองเดือน ที่อาจารย์พร
รัตนสุวรรณ ได้ละทิ้งกายเนื้อเข้าสู่ภูมิทิพย์ ซึ่งข้าพเจ้า
มิได้เขียนหรือเล่าถึงเหตุการณ์ต่างๆ ให้กับผู้ที่มิจิตเป็น
กุศลศรัทธาช่วยเหลืองาน การก่อสร้างพระเจดีย์อิสรภาพ
อนุสรณ์สมเด็จพระนเรศวรมหาราช ศูนย์พัฒนาศาสนา
มหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย ต.แคมป์สน อ.เขาค้อ
จ.เพชรบูรณ์ ซึ่งอาจารย์พร รัตนสุวรรณ เป็นผู้บุกเบิกก่อตั้ง
ดำเนินงานอยู่จนสำเร็จจุล่งมาด้วยดี กับทั้งงานตรวจชำระ
และจัดพิมพ์คัมภีร์อรรถกถา-ฎีกา อันเป็นการสืบต่ออายุ
พระธรรมคัมภีร์ ซึ่งพระพุทธรองค์ได้ตรัสไว้ว่า เป็นศาสดา
แทนเมื่อพระองค์เสด็จดับขันธปรินิพพาน

งานต่างๆ เหล่านี้คณะศิษย์และคณาจารย์ผู้ทำการตรวจชำระพระธรรมคัมภีร์ ก็ได้ดำเนินงานส่วนที่ยังคงค้างค้างอยู่ต่อมาจนปัจจุบัน งานทุกอย่างมิได้หยุดชะงักลงเลย เพราะอาจารย์พรได้วางพื้นฐานไว้ให้เป็นอย่างดี ยังมีอยู่ก็เฉพาะการจัดหาทุนงบประมาณ เพื่อให้คณะบุคคลที่มาดำเนินงานสืบต่อหลังจากที่อาจารย์พรได้ละทิ้งกายเนื้อเข้าสู่ภุมิทิพย์แล้ว ซึ่งงานจัดหาทุนงบประมาณนี้อาจารย์พรเป็นห่วงมาก ดังถ้อยแถลงที่อาจารย์พร ได้เขียนไว้ในหนังสือวิญญาณฉบับสุดท้าย ก่อนละทิ้งกายเนื้อ ซึ่งทุกท่านก็คงจะได้อ่านและทราบถึงข้อความเหล่านั้นแล้ว แต่อย่างไรก็ตาม ข้าพเจ้าก็ขอบันทึกบททวนให้ท่านได้อ่านอีกครั้งหนึ่ง เพื่อเตือนความทรงจำดังนี้

หนังสือวิญญาณฉบับเดือนกรกฎาคม-สิงหาคม ๒๕๓๕ ซึ่งออกมาเป็นฉบับที่ ๓ ของปีนี้ เพราะฉบับเดือนมกราคม-เมษายน ๒๕๓๕ นั้น ได้ออกรวมกันเป็นเล่มเดียว ฉบับเดือนพฤษภาคม-มิถุนายน ๒๕๓๕ ก็ได้ออกรวมเป็นเล่มเดียว ฉะนั้น เดือนกรกฎาคม-สิงหาคม ๒๕๓๕ ได้ออกมาเป็นเล่มเดียวกันอีก ดังนั้น จึงได้เป็นฉบับที่ ๓ ของปีนี้

ซึ่งโดยปกติถ้าออก ๒ เดือนต่อ ๑ เล่ม ก็ควรจะเป็นฉบับที่ ๔ ของปีนี้ ส่วนฉบับต่อไป คือ ฉบับเดือนกันยายน-ตุลาคม-พฤศจิกายน-ธันวาคม ก็คงจะออกรวมกันมาเป็นเล่มเดียวกัน เพราะปีนี้รู้สึกว่าเป็นปีที่ยุ่งยากที่สุด มีเหตุการณ์เฉพาะหน้าที่แทรกเข้ามาให้ต้องรีบทำอยู่ตลอดเวลา ซึ่งไม่ค่อยมีเวลาเขียนหนังสือ เช่นในระหว่างนี้ก็อ่านและเขียนหนังสือไม่ได้เลย เพราะได้ทำการผ่าตัดไตต่อกระดูกข้างซ้าย ตั้งแต่วันที่ ๒๙ กันยายน ๒๕๓๕ ซึ่งต้องพักสายตาเป็นเวลานานเท่าไรยังกำหนดไม่ได้ แต่อย่างน้อยก็คงอีกครึ่งเดือน และก่อนที่จะไปผ่าตัดไตต่อกระดูก ก็ได้ไปให้หมอเจาะเลือดตรวจน้ำตาลในเลือด เกี่ยวกับเบาหวานและตับอักเสบ ซึ่งเป็นโรคเรื้อรังมา หลายปี ปรากฏว่าโรคเบาหวานอยู่ในสภาพที่ควบคุมให้ เป็นปกติได้ ส่วนโรคตับอักเสบปรากฏว่ากำเริบมากขึ้น ซึ่งถ้าปล่อยให้เรื้อรังอยู่ในสภาพอย่างนี้ ก็มีโอกาที่จะเป็นมะเร็งในตับ เพราะฉะนั้นจึงต้องพักผ่อนทั้งสายตา และร่างกายในเรื่องตับด้วย เวลาไปไหนไม่ได้เลย ทำอะไรก็ไม่ได้ ออกแรงก็ไม่ได้ เพราะโรคตับนั้นไม่มียารักษาโดยตรง นอกจากพักผ่อนและรับประทานยาบำรุงเท่านั้น

แม้การเขียนถ้อยแถลงฉบับนี้ก็ไม่ได้เขียนด้วยตนเอง แต่ได้นอนบอกให้คนอื่นเขียนตามคำบอก ฉะนั้นจึงยังไม่ค่อยมีเรื่องจะแถลงให้ทราบ

ตั้งแต่เดือนมกราคม ๒๕๓๕ เป็นต้นมา ข้าพเจ้าได้ทำอะไรบ้าง ก็ขอให้อ่านจากเรื่องที่คุณศรีเพ็ญเขียน แล้วจะทราบได้ดีว่าตั้งแต่ต้นปีเป็นต้นมานั้นมีเรื่องยุ่งยากอย่างไร สิ่งที่น่าใจมากที่สุดในเวลานี้ก็คือ การตั้งทุนมูลนิธิศูนย์พัฒนาศาสนา ซึ่งครั้งแรกมีความมั่นใจว่าจะหาเงินได้สิบล้านบาทโดยไม่ยาก เพราะมีผู้แสดงความจำนง ที่จะบริจาคให้เป็นจำนวนสิบล้านบาทหลายรายด้วยกัน แต่มีเงื่อนไขว่าถ้าเขาขายที่ได้ แต่จากเหตุการณ์บ้านเมืองที่ผ่านมามาตั้งแต่ปี ๒๕๓๓-๒๕๓๔ คือตั้งแต่เริ่มสงครามที่อ่าวเปอร์เซีย จนกระทั่งบ้านเมืองมาถึงขั้นเกิดการปฏิวัติและการจลาจล เศรษฐกิจได้ซบเซามาโดยลำดับ เพราะฉะนั้นเงินที่คิดว่าจะได้โดยไม่ยากนั้น จึงกลายเป็นเรื่องยาก จนกระทั่งทำให้คิดว่าอาจจะต้องเดินทางไปต่างประเทศ เพื่อไปหาเงินทุนจำนวนนี้มาตั้งเป็นเงินทุนมูลนิธิศูนย์พัฒนาศาสนา และถ้าจำเป็นจะต้องไปจริงๆ ก็คงจะต้องใช้เวลาไม่น้อยกว่า ๓ เดือน

ซึ่งอันนี้ก็ขึ้นอยู่กับเงื่อนไขของสุขภาพร่างกายอีก เรื่องนัยตา คงไม่เป็นอุปสรรคเท่าเรื่องโรคตับอักเสบเรื้อรัง และเมื่อนึกถึงว่า ขณะนี้ก็ได้มีผู้มาคอยรับกลับสู่ภูมิเดิม ก็ต้องทำให้คิดมากกว่า ถ้าจะต้องจากโลกนี้ไปก่อนโดยที่ต้นทุนมูลนิธิ ศูนย์พัฒนาตาสนายังไม่สำเร็จ คนที่จะมาทำงานสืบทอดไป ก็คงจะทำได้ยากลำบากมาก ฉะนั้นในเวลานี้จึงอยู่ในระหว่างที่กำลังเสี่ยงว่าจะได้อยู่หรือจะต้องไป

พร รัตนสุวรรณ

๓๐ ตุลาคม ๒๕๓๕

ในที่สุดอาจารย์พร รัตนสุวรรณ ก็ต้องละกายเนื้อเข้าสู่ภูมิทิพย์ โดยที่ยังมิได้มีเวลาที่จะหากองทุนงบประมาณมาสำหรับให้คณะบุคคลที่จะมาช่วยสืบสานเจตนารมย์ตามที่ได้ตั้งปณิธาน ไว้เป็นค่าใช้จ่ายในการดำเนินกิจการงานต่อไป โดยมีต้องมาคอยกังวลว่าจะได้ ปัจจัยจากที่ใด

ในช่วงระยะแรกๆ ข้าพเจ้าเองก็มิได้หวั่นวิตกอะไรเลย เพราะก็เข้าใจดีว่าเมื่ออาจารย์พรจะต้องละกายเนื้ออัน

เก่าแก่คร่ำคร่า ชำรุดทรุดโทรม ถึงแม้จะต้องทนรักษากายเนื้อ
 นี้ไว้ได้ ก็คงจะไม่แข็งแรงให้ทำงานต่อไปได้โดยสะดวก และ
 คิดว่าอีกไม่กี่วันอาจารย์พรก็จะต้องมาทำงานได้ เพราะ
 ความตายไม่ใช่ความสิ้นสุดของชีวิต ความตายเป็นเพียงการ
 เปลี่ยนสภาพ เปลี่ยนร่างกายที่ชำรุดทรุดโทรมมาเป็น
 กายทิพย์ที่สมบูรณ์ปราศจากความเจ็บป่วย เพราะในวันที่
 อาจารย์พรละทิ้งกายเนื้อ *สภาวะที่ข้าพเจ้ามองเห็นนั่นคือ
 ขบวนมวลเหล่าเทพเทวามากมายทั้งหญิงและชาย ต่างแต่งกาย
 ด้วยพัสดราภรณ์สีฟ้าจางใสเหลือบด้วยสีเงินกระจ่าง
 ช่วยกันจับประคองเตียงทองสลัเงินประดับด้วยอัญมณี
 หัวเตียงและปลายเตียงโค้งงอนขึ้นอย่างได้สัดส่วน คลุมด้วย
 ผ้ามุ้งโปร่งบางลายดอกไม้สอดสลัด้วยใยสีทองสลัเงิน
 โดยเทพดาชายอยู่ด้านหัวเตียง เทพธิดาอยู่ด้านปลายเตียง
 กายทิพย์ของอาจารย์พรนอนหลับอยู่บนเตียงนั้น กลิ่นหอม
 อ่อนๆ ของมวลเหล่าไม้ดอกกำจายทั่วบริเวณ เสียงสวดมนต์
 เคล้าเสียงดนตรีแผ่วหวาน แต่จับไม่ได้ว่าเป็นดนตรีชนิดใด
 พ้อฤาษี หลวงพ่อสมเด็จฯ สมเด็จพระนเรศวรมหาราช
 รวมทั้งเทพเทวาอีกมากมาย ก็ได้มาพร้อมกับขบวนต้อนรับ*

กายทิพย์ของอาจารย์พรด้วย ข้าพเจ้ารู้สึกปลาบปล้ำมดีใจ
 ที่ได้เห็นสภาพนั้น *เพียงครูเดียวข้าพเจ้าก็ได้ยินเสียงคล้าย
 พ้าพ่าดังเปรี้ยงรุนแรง พร้อมด้วยเสียงชู่กรรโชกดังสนั่นขึ้นว่า*
 “สำเร็จแล้ว ได้ชัยชนะแล้ว คนหนึ่งตายจริงๆ เปลี่ยนสภาพ
 ไปแล้วจริงๆ ฉะนั้นอีกคนหนึ่งจะต้องตายทั้งเป็น ร่างกาย
 มนุษย์ยังอยู่แต่จิตใจเหมือนคนที่ตายแล้ว สิ้นหวังแล้ว
 เป็นมนุษย์ที่เดินได้ แต่จะทำงานอะไรไม่ได้อีกแล้ว
 คนหลอกลวง เจ้าจะต้องตกนรกแล้วยังจะต้องพลอยพา
 คนอื่นไปตกนรกกับเจ้าด้วย จงเลิกทำงานที่เคยทำมาแล้ว
 โดยเด็ดขาด มิฉะนั้นเจ้าจะกลายเป็น มนุษย์ลวงโลก มนุษย์
 หลอกลวงสิ้นคิด จงหยุดการดำเนินงานทุกอย่าง จงมาเป็น
 ทาสเรา..สะ..สะ *จากสิ้นเสียงชู่กรรโชก ก็กลายเป็นเสียง
 หัวเราะเยาะหัวต๋าน่าสะพรึงกลัว...*

ข้าพเจ้ามิได้ใส่ใจกับสภาวะนั้นเท่าไรนัก เพราะก็ต้อง
 มาสาระวนอยู่กับสภาพกายเนื้อของอาจารย์พร ซึ่งจะต้อง
 จัดการไปตามประเพณี ตลอดเวลาความรู้สึกจะอยู่ใน
 สภาวะกึ่งสำนึก ทำงานและสั่งงานพูดคุยกับผู้คนมากมาย
 คล้ายกับเป็นอัตโนมัติ ความรู้สึกอ้างว้างว่าเหว่ เจียบเหงา

รอคอยว่า เมื่อไรอาจารย์พรจะตื่นขึ้นและกลับมา
 ในระหว่างนี้ข้าพเจ้านอนไม่หลับเลย ทุกครั้งที่นอนและ
 หลับตาลงก็จะได้ยินแต่เสียงขลุ่ยกรรโชกแสดงถึงชัยชนะ
 พร้อมกับเสียงหัวเราะเยาะเย้ยหยันตลอดเวลา พลอยทำให้
 ข้าพเจ้าคิดไปว่า พ่อธานี หลวงพ่อสมเด็จฯ สมเด็จพะ
 นเรศวรมหาราช และมवलเหล่าเทพเทวา ที่เคยให้
 ความคุ้มครองคุ้มครองแก่ข้าพเจ้าตลอดมา พวกนั้นหายไปไหน
 เสียหมดสิ้น หรือท่านเหล่านั้นจะหายไป พร้อมกับการ
 พลัดพรากจากกายเนื้อของอาจารย์พร เมื่อความนี้กิด
 เช่นนี้เกิดขึ้นครั้งไร ก็จะมีเสียงล่ำทับมาพร้อมกันว่า
 “เจ้ามนุษย์ลวงโลก ไม่มีใครช่วยเจ้าได้หรอก มันเป็นความ
 เข้าใจผิดของเจ้าเอง เจ้าจะต้องตายทั้งเป็น เจ้าจะต้องตกนรก
 พร้อมทั้งจะพาคนอื่นให้ตกนรกไปกับเจ้าด้วย ไม่มีใครช่วย
 เจ้าได้หรอก นายพร ที่พึ่งของเจ้าก็ตายแล้ว ฮะ..ฮะ..”
 ข้าพเจ้าพยายามเข้าสมาธิ แต่ก็ไม่สามารถที่จะฝ่าเสียง
 หัวเราะเยาะเย้ยหยันหัวดำไปได้ จนทำให้ข้าพเจ้าเชื่อสนิทว่า
 คงจะเป็นเช่นนั้นจริงๆ เพราะไม่เช่นนั้นแล้วมवलเหล่าเทพ
 เทวาสัมมาทิฎฐิ ที่เคยให้ความช่วยเหลือ จะต้องมาช่วยให้

ข้าพเจ้าพ้นจากภาวะนี้ไปได้ แต่ก็ไม่มีเลย วันแล้ววันเล่า
ข้าพเจ้าจะต้องทนกับสภาวะเช่นนี้

จนราว ๒ สัปดาห์ นับจากวันที่อาจารย์พรจากไป
ข้าพเจ้านอนหลับและฝันเห็นอาจารย์พร ในเครื่องแต่งกาย
สีฟ้าใสจางสลัวเหลืออบเงินผสมทอง หน้าตาหนุ่ม สดใส
หล่อมาก เดินมาหาข้าพเจ้า ข้าพเจ้าดีใจมาก โผเข้าไปกอด
อาจารย์พรไว้แน่นและร้องไห้ ถ้ามอาจารย์พรว่า “ทำไม
อาจารย์ไปนานนัก กว่าที่จะกลับมา” อาจารย์พรตอบว่า
“อาจารย์ยังติดธุระอยู่ แล้วอาจารย์จะมาหาใหม่ และใช้มือ
ทั้งสองประคองหน้าข้าพเจ้าขึ้น พร้อมทั้งเช็ดน้ำตาให้ พลัง
พูดขึ้นอีกว่า “จงยึดพระรัตนตรัย เป็นที่พึ่งสูงสุด...รักษาศีล
ให้ได้...ปฏิบัติสมาธิให้ได้...แล้วจะเกิดปัญญาทำให้เอาชนะ
ความทุกข์ทุกอย่างได้... แล้วอาจารย์จะมาหาอีก...” ขณะที่
พูดเช่นนั้น คล้ายมีม่านหมอกขาวคลี่แผ่ไหลลงมากั้น ทำให้
มองไม่เห็นอาจารย์พรอีก แม้จะเป็นหมอกสีขาว แต่ก็เป็น
ฝ้าไม่อาจจะมองทะลุผ่านไปได้

ข้าพเจ้าตกใจตื่นเกิดความเศร้าสลด รู้สึกสิ้นหวัง
โดยสิ้นเชิง นึกแต่ว่าอาจารย์พรได้จากข้าพเจ้าไปแล้วจริงๆ

ไปอย่างกับว่าจะไม่ได้พบกันอีกเลย *เสียงแหบพร่าห้าวต่ำ*
ดังรบกวนโสตประสาทอยู่เกือบตลอดเวลา จนแม้ได้เห็น
 พ่อธานี หลวงพ่อสมเด็จฯ สมเด็จพระนเรศวรฯ และเทพ
 เทวาอื่นๆ ข้าพเจ้าก็เกิดความไม่เชื่อ พร้อมทั้งได้บอกกับ
 ท่านเหล่านี้ชื่อว่า “อย่ามาหลอกหลอนข้าพเจ้าอีกเลย
 ข้าพเจ้าพยายามทำงานให้ตลอดมานับเป็นเวลาหลายสิบปี
 แต่ท่านก็ไม่เห็นจะช่วยอะไรแก่ข้าพเจ้าเลย ข้าพเจ้าจะไม่
 สนใจสิ่งเหล่านี้อีก”

จากนั้นข้าพเจ้าก็ไม่พยายามสนใจอะไรอีกเลย
 ไม่สนใจแม้แต่ตัวเอง เกิดความเบื่อหน่ายท้อแท้สิ้นหวัง
 กับทั้งรู้สึกว่าตนเองกลายเป็นมนุษย์ลวงโลกจริงๆ จึงไม่
 พยายามสนใจกับใครหรือกับสิ่งใด ทุกคนที่อยู่แวดล้อม
 ก็พยายามช่วยเหลือข้าพเจ้าทุกๆ ทางแต่ก็ไร้ผล จนทุกคน
 แหบจะเกิดความสิ้นหวังว่า คงจะไม่มีทางที่จะช่วยเหลือให้
 ข้าพเจ้ากลับมาเป็นคนปกติเหมือนเดิมได้แล้ว

เป็นเวลาราว ๑ ปีกับ ๓ เดือน ที่ข้าพเจ้าตกอยู่ใน
 สภาวะเช่นนั้น คือพอทำงานได้ สิ่งงานได้ แต่ตกอยู่ในภาวะ
 กึ่งสำนึก แม้ว่าทั้งอาจารย์พรและบรรดามวลเหล่าเทพเทวา

จะมาติดต่อกันตามปกติก็ตาม คุณพ่อผัว พัฒนประภาพันธุ์ ซึ่งเป็นบุคคลที่ใช้ชีวิตอย่างเสียดสละสมกับที่เกิดมาเพื่อทำประโยชน์อย่างแท้จริง และได้ทุ่มเทชีวิตทำงานเพื่อพระพุทธศาสนา ร่วมกับอาจารย์พร และข้าพเจ้ามาตลอด จึงเข้าใจถึงความรู้สึกและจิตใจของข้าพเจ้าเป็นอย่างดี โดยได้บรรยายความรู้สึกออกมาแทนข้าพเจ้า เป็นบทกลอน ดังนี้...

มองทิวสนไหวหวิวละลิวลิป

ลมกระซิบแว่วเสียงสำเนียงเหมือน

จะหันห่างอย่างนี้ก็ปีเดือน

โปรดมาเยือนปลอบปลุกทุกข์ลำเค็ญ

สิ้นอาจารย์เหมือนใจสลายแล้ว

ร่างที่แคล้วคลาดอยู่คนรู้เห็น

เป็นชีวิตอุทิศธรรมมุ่งบำเพ็ญ

เทิดเกียรติภูมิอาจารย์เด่นเห็นปัญญา

จากไปเหมือนมณีหล่นบนเกลียวคลื่น

ลอยลับกลิ่นกับกระแสสุดแลหา

ครั้นคลื่นทวนทวนยังฝั่งธารา

ที่จะกลับคืนมาหาไม่มี

ไอ้ชีวิตเหมือนล่องลำแม่น้ำกว้าง
 สูดอ้างว้างร้างเจียนวายนิกหน้ายหนี
 ทั้งทุกข์ถมคลื่นลมระดมตี
 ไร่นาที่เที่ยงแท้แลเสือนกลาง

แว่วอาจารย์ขานย้าสัมมาทิฎฐิ
 จนสัมมาสมาธิเร่งเสาะสาธ
 ยึดฟังพระ “รัตนตรัย” ไม่ละวาง
 เป็นแสงธรรมแจ่มกระจ่างกลางมีดมน

ผ่องผิว พัฒนประภาพันธุ์

ในนามศิษยานุศิษย์ที่ร่วมทำงานกับท่านอาจารย์

บัดนี้นับจากเดือนกันยายน ๒๕๓๗ เป็นต้นมา
 ข้าพเจ้ามีความรู้สึกที่ข้าพเจ้าเป็นคนปกติ ทำงานทุกอย่างได้
 อาจารย์พรได้มาพูดคุยและสั่งงานต่างๆ ที่ยังค้างค้างอยู่ให้
 ดำเนินงานต่อไปอีกเรื่อยๆ พร้อมทั้งได้มาปรารภถึงงานที่
 ยังทำไม่เสร็จ คืองานการหากองทุนงบประมาณมาเพื่อ
 เป็นค่าใช้จ่ายที่ศูนย์พัฒนาศาสนา ต.แคมป์สน อ.เขาค้อ
 จ.เพชรบูรณ์ อันนี้เองอันเป็นที่มาของ **งานทอดผ้าป่า**

สืบสานงานพัฒนาศาสนาและพระรูปลือกเกิดอนุสรณ์ สมเด็จพระนเรศวรมหาราช รุ่นมีชัยชนะเด็ดขาดใน สงครามยุทธหัตถี ปีพุทธศักราช ๒๑๓๕

ก่อนที่จะถึงการปรารภของอาจารย์พร รัตนสุวรรณ กับปวงเหล่าเทพเทวาทั้งมวล ในอันที่สมเด็จพระนเรศวรมหาราช จะมีรับสั่งและอนุญาตให้นำพระรูปของพระองค์ มาทำเป็นพระรูปลงหินเลี่ยมด้วยทองคำ จำนวน ๒,๑๓๕ รูปนั้น ข้าพเจ้าคิดว่าทุกคนคงกระหายอยากจะทราบ ว่าเมื่ออาจารย์พรละกายหยาบสู่กายละเอียดแล้ว มีความเป็นอยู่อย่างไร และมีอะไรจะมาเล่าสู่กันฟังบ้าง เพราะตลอดเวลาที่ยังครองกายหยาบคือกายเนื้ออยู่นั้น ได้สอนคน และได้พยายามศึกษาค้นคว้าชีวิตหลังจากตาย เพื่อพิสูจน์ว่าคนเราตายแล้วไม่สูญ ตายแล้วยังมีชีวิตอยู่ คือให้ทุกคน เชื่อว่าชีวิตหลังจากตายมีอยู่ทำดีต้องได้ดี ทำชั่วต้องได้ชั่ว วิบากของกรรมจะผลิตผลของมันอย่างเต็มเม็ดเต็มหน่วย ไม่มีใครหลีกเลี่ยงได้ ข้าพเจ้าจะขอบันทึกเล่าเท่าที่จะทำได้ ดังนี้...

แม้ว่าข้าพเจ้าจะไม่ค่อยสบาย ไม่ปกติ แต่ก็พยายาม
 สวดมนต์ทุกวันทั้งเช้าและเย็น ทั้งๆ ที่ฝืนกับความรู้สึก
 อย่างเหลือเกิน พยายามนั่งสมาธิแต่ก็ไม่สามารถฝ่าเสียง
 หัวตำเยะะเย่ย แสดงถึงชัยชนะนั้นได้เลย สมาธิซึ่งเคยสุด
 ลมหายใจเข้ายาวๆ ลึกๆ หายใจออกช้าๆ สัก ๒-๓ ครั้ง
 ก็จะมีเงื่อนงำนั้นก็ทำไม่ได้เลยราวกับมีก้อนหินใหญ่มึ่มหึมา
 ทับอยู่ในทรวงอก เจ็บและแน่นรู้สึกวาลมหายใจผ่านลงไป
 ได้เพียงแค่ลำคอเท่านั้น ทุกคนเป็นห่วงข้าพเจ้ามาก
 พยายามจะช่วยทุกๆ ทาง ยิ่งมีคนเป็นห่วงมากเท่าไร
 ความรู้สึกยิ่งรุนแรงขึ้นว่า ข้าพเจ้ากำลังตกนรก และจะพา
 คนที่มาใกล้ชิดช่วยเหลือตกนรกไปด้วย ข้าพเจ้าจึงพยายาม
 หนีจากทุกคน พร้อมทั้งบอกด้วยว่า อย่ามาสนใจกับ
 ข้าพเจ้าเลย จะพาลพลอยตกนรกไปกับข้าพเจ้า ข้าพเจ้าจะ
 เข้าห้องปิดประตูลงกลอน จะออกมารับประทานอาหาร
 แล้วก็เข้าห้อง ไม่รับแขกที่มาเยี่ยม ไม่รับโทรศัพท์รวมทั้ง
 ไม่โทรศัพท์ถึงใครๆ ด้วย ร่างกายอ่อนเพลียแทบจะไม่มี
 แรงเดิน ขาสั่น มือเท้าสั่น เขียนหนังสือไม่ได้ ทุกคนเป็นห่วง
 พาข้าพเจ้าไปโรงพยาบาล พาไปหาคุณหมอ ให้ทำสังฆทาน
 พาออกไปนั่งรถเข็น ไปเดินเล่นตามสวนสาธารณะ มีวิธี

โหนที่คิดว่าจะทำ ให้ข้าพเจ้าเป็นปกติได้ก็จะทำวิธีนั้นๆ โดยเฉพาะอาจารย์ทัศนีย์ บุรุษพัฒน์ ก็ได้เสียสละเวลามา ชวนและพาสดิธิปิไล ภควา...เท่าอายุบ้าง ๑๐๘ จบบ้าง ทุกวัน คุณพีระภาศรี บุญยประสิทธิ์ ได้มารับตัวข้าพเจ้า ไปพักที่บ้าน จัดห้องให้อยู่โดยเฉพาะ อยู่ในความดูแลอย่าง ใกล้ชิดของคุณหมอธานี บุญยประสิทธิ์ ซึ่งเป็นบุตรชายของคุณพีระภาศรีเอง ทุกคนเหนื่อยและเป็นทุกข์กันมาก ซึ่งบุคคลทั้งหมดนี้ข้าพเจ้าจะไม่มีวันลืมเลย โดยเฉพาะ คุณผ่องผิว คุณวันเพ็ญ คุณสุนิพันธ์ คุณชลิกาและคณะ คุณทวี-คุณนัยนา คณะคุณสุรินทร์-คุณยุพิน คุณรัชณี คุณอุไร คุณน้ำทิพย์ คุณกัลยาณี คุณกนกวรรณ คุณรวยพร คุณสำอางค์ คุณมาลัย คุณอากาศ-คุณพยงค์ จตุหะศรี กับทั้งทุกคนที่ทำงานที่สำนักค้นคว้าทางวิญญาณ ผู้ร่วมทุกข์ร่วมสุขกันมาตลอด และอีกหลายคนมาก ซึ่งไม่อาจจะบรรยายชื่อไว้ทั้งหมด เพราะไม่ว่าใครก็ตาม พอได้ทราบข่าวว่าข้าพเจ้าไม่ค่อยสบาย ต่างก็จะรีบร้อนหาทาง ช่วยเหลือทันที ให้ความช่วยเหลือทั้งด้านการเงิน และสิ่งใด ที่คิดว่าจะช่วยได้ก็จะทำทันที

ช่วงระยะเวลาที่กำลังอยู่ในสภาวะเช่นนี้ งานต่างๆ ทั้งที่ศูนย์พัฒนาศาสนา และงานที่สำนักงานบางลำภู กรุงเทพฯ ก็ดำเนินไปตามปกติมิได้หยุดชะงัก ข้าพเจ้าสั่งงานได้บ้างไม่ได้บ้าง ข้าพเจ้าโกรธมवलเหล่าเทพเทวามาก ทั้งๆ ที่ท่านทั้งหลายเหล่านี้ก็มีเคยทอดทิ้งข้าพเจ้าเลย แม้ว่าข้าพเจ้าจะอยู่ในฐานะหรือสภาวะใดๆ เป็นความหลงผิดของข้าพเจ้าเองที่ปล่อยให้ความหลงผิดเข้าครอบงำจนตกเป็นเหยื่อของเทพเทวาฝ่ายมิจฉาทิฎฐิจนเกือบจะเสียคน เสียงานที่จะต้องกระทำสืบสานต่อเจตนารมย์ของอาจารย์พรที่ได้ทำไว้

คงจะเป็นเพราะการรักษาที่ทั้งถึงคราวที่เคราะห์กรรมจะหมดไป ข้าพเจ้าเริ่มเป็นตัวของตัวเองขึ้นเรื่อยๆ ทำสมาธิได้ตามปกติ สวดพุทธมนต์ได้ตามปกติทุกๆ สัปดาห์ที่เคยพร่ำสวดภาวนา

พอรู้ตัวว่าตัวเองเป็นปกติก็แยกออกว่า สิ่งไหนเป็นสิ่งที่เทพเทवासัมมาทิฎฐิต้องการให้เรารู้ สิ่งไหนเป็นสิ่งที่เทพเทวามิจฉาทิฎฐิต้องการทำลายเรา

อาจารย์พรได้มาเห็นสภาพของข้าพเจ้าเท่าที่ผ่านมานั้น ตลอดเวลา แต่ก็มีโอกาสจะช่วยเหลืออะไรได้ เพราะข้าพเจ้า ไม่อยู่ในสภาวะที่จะรับความช่วยเหลือแม้อย่างหนึ่งอย่างใด จากใครๆ ได้เลย โมหะ-มิจฉาทิฏฐิ ครอบงำเต็มที่ จนสิ้นสภาพการเป็นตัวของตัวเอง

จนเมื่อถึงวันเกิดของข้าพเจ้าคือวันที่ ๒๖ กันยายน ๒๕๓๗ ข้าพเจ้ารู้สึกเป็นตัวของตัวเองอย่างแท้จริง คล้ายตื่น จากหลับ..คล้ายกับหลุดพ้นออกมาจากความมืดสู่แสงสว่าง คล้ายกับพ้นออกมาจากถ้ำที่มีแต่ความอับชื้นได้สูดอากาศ ที่บริสุทธิ์สดชื่น ข้าพเจ้าได้พบอาจารย์พรซึ่งมองดูข้าพเจ้า ด้วยสายตาอ่อนโยนและปลอบประโลม พูดและถาม ข้าพเจ้าว่า “ทำไมจึงปล่อยจิตใจให้ตกอยู่ในความเศร้า- โศกอาดูร อกุศลจิตครอบงำ ไม่มีสติอย่างนี้ ทำไม... ทำไม...จึงปล่อยตัวปล่อยใจจนสิ้นสภาพ...ปล่อยให้ นิเวศน์ปิดบังจนไม่อาจจะพบกับปิติและสุขในจิตใจได้ อาจารย์มาหาแล้ว มาอยู่ด้วยตลอดเวลาเหมือนเช่นเคย สัมแล้วหรือที่อาจารย์บอกว่าจะมาหา มาทำงาน ความตายไม่ใช่สิ่งขัดขวางในการทำงานความตายไม่ใช่ความ

สิ้นสุดของชีวิต อาจารย์มาแล้วตามสัญญา มาเพื่อพิสูจน์ให้โลกรู้ว่า ความตายไม่ใช่สิ่งที่น่ากลัว ถ้าหากไม่ใช่เป็นการตายในความชั่ว ความตายเป็นสิ่งที่มีความดีและควรจะต้องรับไว้ด้วยความยินดีในเมื่อถึงคราว เพราะความตายเท่านั้น ที่จะช่วยเปลี่ยนสังขารที่เก่าแก่คร่ำคร่าทรุดโทรม ให้เป็นสังขารที่สมบูรณ์ และช่วยให้คนที่ประกอบคุณงามความดีต่างๆ ไว้ ให้ได้รับผลจากความดีของตนอย่างเต็มเม็ดเต็มหน่วย...

....บรรดามวลเหล่าเทพเทวาก็มิได้ทอดทิ้งไปไหนต่างรอคอยและเพิ่มพลังที่ดั่งงามมาให้ คอยจังหวะที่นิวรรณ์ของเราเบาบางลง ก็จะปรับระดับคลื่นในมิติให้เป็นคลื่นเดียวกันกับสภาวะที่เราเผชิญอยู่ พยายามทำให้สบาย อย่างกังวลหรือเป็นห่วงอะไรอย่าคิดถึงอาจารย์ เพราะถ้ามีวแต่เศร้าโศกคิดถึงแล้ว จะไม่มีวันได้พบอาจารย์หรือใครๆ ได้เลย ความคิดถึงมีแต่จะทำให้ไกลห่างจากกัน การพยายามทำให้สบาย ปิดอารมณ์ที่เกิดขึ้นทาง ตา หู จมูก ลิ้น กาย ทำจิตให้สงบแน่วแน่

พยายามละนิเวศทั้ง ๕ ให้ได้ จิตใจจะได้พบกับปิติ และสุข อันจะเป็นสิ่งหล่อเลี้ยงให้ชีวิตจิตใจทนได้ กับทุกสภาพที่บังเกิดขึ้นในชีวิตประจำวัน เดือนหน้า คุณนวลจันทร์จะไปรับปริญญาคุณวุฒิบัณฑิต จากรัฐบาล ศรีลังกาไปนมัสการพระเชี้ยวแก้ว จงไปกับเขาเพื่อไป รับพลังศักดิ์สิทธิ์ที่ดิงาม ล้างพลังแห่งความเศร้าโศก- อาดูรที่เป็นหมอกคลุมร่างกายอยู่ให้หายไป กลับมา ทำงานทุกอย่างได้เป็นปกติ อาจารย์กับทั้งมวลเหล่า เทพเจ้าทั้งปวงจะไปด้วย อย่าร้องไห้...อย่าคิดถึง อาจารย์...แล้วเราก็จะได้พบกันอยู่เรื่อยไปตลอดเวลา...”

จิตใจของข้าพเจ้าเบิกบานผ่องใสเป็นปกติทุกอย่าง นึกสงสัยและตำหนิตัวเองว่า วิชาอะไรตามมาทันหนอ อกุศลจิตจึงได้เจริญงอกงามให้ผลเห็นปานนี้ เป็นเวลาถึง ๑ ปีกับ ๗ เดือน ที่ตกอยู่ในสภาวะปกติครั้งหนึ่ง ไม่ปกติ ครั้งหนึ่ง

เป็นที่น่าแปลกใจคือในเช้าวันรุ่งขึ้น ข้าพเจ้ากำลัง ตั้งใจว่าจะโทรศัพท์ไปหาคุณนวลจันทร์ เพียรธรรม กรรมการ- ผู้จัดการบริษัท เอ็น.ซี.ทัวร์ ซึ่งเป็นลูกศิษย์ของอาจารย์พร

และเป็นผู้ที่อาจารย์พรไว้วางใจให้จัดการเกี่ยวกับการเดินทางไปในอินเดียมาแล้ว เพื่อจะถามถึงการเดินทางไปประเทศศรีลังกา ยังไม่ทันที่จะหมุนโทรศัพท์ ขณะที่กำลังดูเบอร์ ก็ได้รับโทรศัพท์จากคุณนวลจันทร์ ชวนไปกราบนมัสการพระเขี้ยวแก้วที่ประเทศศรีลังกาในวันที่ ๘-๑๔ ตุลาคม ๒๕๓๗ พร้อมทั้งร่วมพิธีรับปริญญาคุณภักดิ์ ซึ่งรัฐบาลศรีลังกาจะมอบให้คุณนวลจันทร์ด้วย ในพิธีนี้ทางรัฐบาลศรีลังกาจะกระทำพิธีเปิดพระเจดีย์ที่บรรจุพระเขี้ยวแก้วไว้ ให้ได้กราบนมัสการอย่างใกล้ชิด ซึ่งพิธีเช่นนี้ ๘ ปีจึงจะกระทำสักครั้งหนึ่ง ข้าพเจ้าก็รับปากทันทีว่าจะร่วมเดินทางไปด้วย

จากนั้นข้าพเจ้าก็ได้โทรศัพท์ชวนคณะที่ใกล้ชิด และเคยร่วมเดินทางไปในที่ต่างๆ ด้วยกันเสมอ รวบรวมได้ ๒๔ คน เพราะมีเวลาเพียง ๒ สัปดาห์เท่านั้น ซึ่งถ้าใครไม่มีหนังสือเดินทาง คือพาสปอร์ตไว้ก่อน ก็ร่วมเดินทางไปด้วยไม่ได้ ในช่วงระยะเวลาที่แสวงบุญอยู่ที่ศรีลังกานั้น เป็นระยะที่ข้าพเจ้าได้พบกับสันติสุข อิมเอิบเบิกบานแจ่มใส นับจากที่อาจารย์พรละกายหยาบเข้าสู่กายทิพย์ในอีกมิติหนึ่งของชีวิต

ซึ่งเราชาวโลกมนุษย์เรียกว่าความตาย แต่อาจารย์พรก็ยังเป็นอาจารย์พรคนเดิมทุกประการ เพียงแต่หนุ่มหล่อสดใสไว้ร่องรอยของความป่วยไข้ให้แลเห็น เมื่อมีใครถามว่าคณะของคุณศรีเพ็ญมีกี่คน ข้าพเจ้าจะตอบว่า ๒๕ คนรวมทั้งอาจารย์พร ลังเกตได้จากคนที่ร่วมเดินทางไปด้วยกันว่าทุกคนก็รู้สึกมันใจอบอุ่นสบายใจ คล้ายกับเดินทางไปกับอาจารย์พร ทั้งๆ ที่ทุกคนก็มองไม่เห็น ข้าพเจ้าจะไม่บันทึกเล่าถึงการท่องเที่ยวแสวงบุญที่ศรีลังกา แต่จะบันทึกเล่าถึงสาระสำคัญๆ ที่อาจารย์พรได้บอกเล่า ถึงเรื่องราวของชีวิตนับจากจำพรากจากกายเนื้อเข้าสู่ภุมิทิพย์ คือตายแล้วเกิดและเกิดทันทีที่วิญญาณในกายหยาบดับ นามรูปคือกาย-ละเอียดหรือกายโอบปาติกะก็เกิดใหม่ทันที เพราะวิญญาณจะอยู่โดยไม่มีนามรูปไม่ได้ ตราบใดที่วิญญาณยังมีวิบากยังมีกิเลส จะต้องมีแรงดันให้เกิด ไม่ว่าจะในรูปไหนๆ ชีวิตไม่มีวันดับสูญ

อาจารย์พรเล่าให้ฟังว่า ทำไมจึงใช้คำพูดว่า “จำพรากจากกายเนื้อ” ก็เพราะว่า อาจารย์ยังทำงานที่อยู่ในสภาพของกายเนื้ออันนี้ยังไม่สำเร็จตามความมุ่งหมาย คือยังหา

ทუნงบประมาณสำหรับให้คณะบุคคลที่จะทำงาน สืบสานต่อเจตนารมย์นั้นยังไม่ได้ทำจึงขอผลัดผ่อนจากคณะที่มาจับกลับสู่ภูมิเดิมก่อน ขณะนั้นรู้สึกง่วงนอนมากแต่ก็พยายามฝืน เพราะรู้ว่าถ้าหลับเมื่อไรก็เป็นอันว่าจะต้องจากกายเนื้อ ซึ่งกำลังนอนอยู่บนเตียงนี้แน่นนอน เนื่องจากได้เห็นตนเองมานอนอยู่บนเตียงอีกเตียงหนึ่ง เหนือเตียงที่มีกายเนื้อนอนอยู่ ก็รู้ได้ทันทีที่บัดนี้ได้ถึงเวลาแล้วที่จะต้องละทิ้งกายนี้ไว้ทับถมแผ่นดินได้เกิดเป็นโอปปาติกะ มีกายที่เกิดจากใจเป็นกายทิพย์แล้วโดยสมบูรณ์ ทันทีที่เกิดความรู้สึกเช่นนั้นก็รู้สึกง่วง และผล็อยหลับไป.....

.....มารู้สึกตัวตื่นได้ยินเสียงสวดพุทธมนต์ ผสมเสียงฆ้องดังแผ่วๆภาวตุ สพพมงฺคฺลฺงฺ รกฺขนฺตุ สพฺพเทวตา สพฺพพุทฺธานุภาเวณ สทา โสตฺถิ ภาวนฺตุ เต.....สพฺพธฺมฺมานุภาเวณ.....สพฺพสงฺฆานุภาเวณ สทา โสตฺถิ ภาวนฺตุเต..... สឹมตาขึ้นมองไปรอบข้าง แล้วหลับตาลงอีกครั้งหนึ่ง ปรับความรู้สึกให้เข้ากับสภาวะใหม่ รู้สึกเบาสบายปลอดโปร่งอย่างไม่เคยเป็นมาก่อนเลย จึงลุกขึ้นนั่งเปิดมุ้ง ลุกขึ้นยืนและเดินออกมาจากเตียงนอน เห็นแสง

ฉัพพรรณรังสีหมุนรอบเป็นวงกลมอยู่ทางด้านหัวเตียง กระจายแสงระยิบระยับทั่วทั้งบรรยากาศ รอบๆ ห้องเป็นตู้ ซึ่งบรรจุคัมภีร์เรียงรายอยู่เต็มตู้ กลางห้องเป็นโต๊ะเขียนหนังสือตัวใหญ่ มีคัมภีร์วางเป็นตั้งอยู่หลายคัมภีร์ เหนือโต๊ะเขียนหนังสือเป็นโคมไฟส่องแสงไฟสีนวลกระจ่างความรู้สึก ประหวัดแว็บถึงข้าพเจ้า ก็ได้มายืนอยู่ข้างๆ ข้าพเจ้าทันที แต่ไม่สามารถจะพูดจาติดต่อกะไรกับข้าพเจ้าได้เลย เพราะคล้ายกับว่าตัวของข้าพเจ้าได้ปิดเครื่องรับไว้โดยสิ้นเชิง หมอกควันแห่งความเศร้าโศกอาดูรของข้าพเจ้า ได้ครอบคลุม และปิดกั้นตัวเองจากการติดต่อของอีกสภาวะหนึ่งหรืออีกมิติหนึ่ง จึงพยายามปรับสภาวะหรือคลื่น เพื่อให้เข้ากับ สภาวะของข้าพเจ้าให้ได้ แต่ไม่สำเร็จจึงรอเวลาที่ข้าพเจ้า จะเข้านอน เพื่อจะพบในฝันให้ได้ เพราะคนทุกคนเมื่อนอน ก่อนจะหลับ จิตใจก่อนจะหลับคือในขณะที่กำลังเคลิ้มนั้น จะเป็นภาวะเดียวกับมิติของโลกโอปปาติกะ ทุกคนก่อนจะ หลับจะต้องผ่านจุดนี้ทุกคน แต่ก็ไม่มีใครที่จะอยู่ในจุดนี้ได้นาน จิตก็จะตกมัวงัดแล้วก็จะหลับไปเลย ได้ติดต่อกับข้าพเจ้าใน

ผันได้เพียงครั้งเดียวก็ติดต่อไม่ได้อีก จึงพยายามปรับคลื่น
สภาวะของตนเอง เพื่อให้ตรงกับคลื่นของข้าพเจ้าให้ได้....

...ในจังหวะนี้เองที่ได้พบกับพ่อฤาษี หลวงพ่อสมเด็จ
สมเด็จพระวันรัต ซึ่งเป็นพระอุปัชฌาย์ และพระภิกษุอีก
มากมาย รวมทั้งสมเด็จพระนเรศวรมหาราช พ่อขุน-
รามคำแหงมหาราช พระเจ้าตากสินมหาราช พระพุทธ-
ยอดฟ้าจุฬาโลกมหาราช รวมทั้งอดีตบูรพกษัตริยาธิราชเจ้า
และเทพเจ้าต่างๆ ที่เคยให้ความช่วยเหลือเมื่อดอนที่อยู่ใ
กายเนื้อ ทั้งๆ ที่มองไม่เห็น มาบัดนี้ เมื่อได้มาเป็นโอปปาติกะ
มีกายทิพย์กายละเอียด จึงได้เห็นชัดเจน ท่านเหล่านั้นได้
แนะนำให้ปรับสภาวะให้อยู่ในคลื่นเดียวกับสภาวะที่กำลัง
ครอบคลุมโลกมนุษย์อยู่ จึงได้เห็นกลุ่มหมอกควันดำหนา
ทะมึนของโมหะมิถุนาที่ภูฏีครอบคลุมโดยทั่วไป อาจารย์พร
บอกว่า ขณะนั้นเกิดความเป็นห่วงข้าพเจ้า และคณะที่จะ
ทำงานสืบต่อแทน โดยเฉพาะยังมีได้หาทุนงบประมาณไว้ให้
สำหรับการดำเนินงาน เทพเจ้าทั้งปวงเหล่านั้นจึงได้บอกว่า
“อย่าวิตกกังวล จงมาประชุมร่วมกันเพื่อหาแนวทางแก้ไข
แต่ก่อนอื่นต้องพักผ่อนก่อน เพราะเพิ่งเข้ามาสู่โลกทิพย์นี้

แม้จะเป็นบุคคลที่เข้าใจในเรื่องโลกหน้าดีอยู่แล้ว ก็ควรจะพักผ่อนก่อน เหมือนอย่างกับว่าเรารู้เรื่องประเทศนอกดีไม่ว่าจะเป็นประเทศอะไรก็ตาม พอเราเดินทางไปถึงประเทศนั้นๆ จริงๆ แล้ว เราก็ต้องพักผ่อนก่อนจึงค่อยทำอย่างอื่นต่อไป

เมื่อได้ฟังดังนั้นก็มีความรู้สึกคล้อยตาม ตัวเบาคล้อยคล้ายได้รับสัมผัสอันอ่อนนุ่มและเคลิ้มหยั่งลงสู่ความหลับอีกครั้งหนึ่ง.....

อาจารย์พรบอกว่า อยากจะให้ทุกคนได้อ่านหนังสือเรื่อง **“โลกทิพย์”** ที่อาจารย์ศิริ พุทธศุภร์ แปลและได้พิมพ์ออกเผยแพร่มาแล้วนั้น พร้อมทั้งบอกให้ข้าพเจ้า นำเรื่องโลกทิพย์นี้ลงในหนังสือวิญญาณ เพื่อให้สมาชิกหนังสือวิญญาณได้อ่านโดยทั่วกัน

ก่อนที่ข้าพเจ้าจะเขียนบันทึกเล่าถึงความเป็นอยู่ความเป็นไปของอาจารย์พร เมื่อตื่นจากหลับอีกครั้งหนึ่งโดยอาจารย์พรมาสั่งงาน มาเล่าถึงเหตุการณ์ต่างๆ ที่ได้ประสบมาด้วยตนเอง หลังจากเข้ามาสู่ภูมิทิพย์แล้วนั้น ข้าพเจ้าขอตัดตอนมาเล่าถึงงานที่กำลังดำเนินมาอย่าง-

ต่อเนื่อง คือเมื่อยังครองกายเนืออยู่ตลอดชีวิต อาจารย์พร
ได้ทุ่มเทกำลังทำงานการเผยแพร่พระธรรมคำสั่งสอนของ
พระพุทธองค์ จนสุดท้ายได้บุกเบิกก่อตั้งสร้างงานศูนย์
พัฒนาศาสนา มหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย พระเจดีย์
อิสรภาพ อนุสรณ์สมเด็จพระนเรศวรมหาราช และงาน
ตรวจชำระจัดพิมพ์พระธรรมคัมภีร์อรรถกถาฎีกา โดยได้รับ
ปัจจัยบริจาคจากบุคคลผู้มีจิตเป็นกุศล เลื่อมใสศรัทธา
ด้วยความบริสุทธิ์อย่างแท้จริง ช่วยเหลือจนงานสำเร็จมา
เป็นขั้นตอนโดยลำดับ ยังคงเหลืองานที่เป็นห่วงอยู่ก็คือ
การหากองทุนงบประมาณสำหรับคณะบุคคลที่มาทำงาน
สืบสานเจตนารมณ์เท่านั้น

คณะศิษยานุศิษย์จึงมีความเห็นร่วมกันเปลี่ยนชื่อ
มูลนิธิ “ส่งเสริมการสอนพุทธศาสนาสำหรับเยาวชน”
ซึ่งอาจารย์พรได้ก่อตั้งไว้ นั้น เป็น “มูลนิธิพร รัตนสุวรรณ”
เพื่อนำดอกผลมาดำเนินการพัฒนาศาสนาให้
เปรียบเสมือนว่า อาจารย์พรก็ยังคงเป็นผู้ดำเนินงานอยู่อย่าง
แท้จริง เพียงแต่อยู่ในสภาวะที่เป็นกายทิพย์ อาจารย์พร

ยังไม่ตาย ความตายเป็นเพียงการเปลี่ยนแปลง จากสภาวะหนึ่งสู่อีกสภาวะหนึ่งเท่านั้น

เมื่อวันอาทิตย์ที่ ๑๙ มีนาคม ๒๕๓๘ คณะศิษยานุศิษย์ และกรรมการมูลนิธิพร รัตนสุวรรณ ได้ประชุมปรึกษาหารือกัน เกี่ยวกับเรื่องกิจการงานต่างๆ โดยเฉพาะเรื่องกองทุนมูลนิธิว่าจะมีวิธีใด จึงจะหาทุนมาเพิ่มเติม ให้ได้มากพอที่จะนำดอกผลมาใช้ดำเนินงานได้ ซึ่งขณะนี้เงินกองทุนมูลนิธิ มีอยู่เพียงหกแสน กว่าบาทเท่านั้น ถ้าจะนำเงินดอกผลออกมาใช้ จ่ายให้เพียงพอจริงๆ มูลนิธิ จะต้องมีกองทุนถึง ๒๐ ล้านบาท ซึ่งยังมองไม่เห็นถึงช่องทางที่จะหาเงินกองทุนมาได้โดยวิธีใด คุณสุธี นิงสานนท์ ก็ให้ความเห็นว่า ควรจะมีการทอดผ้าป่าบ้าง ซึ่งผู้ที่เข้าร่วมประชุมทั้งหมดก็เห็นด้วยพร้อมกันนี้ คุณชลิภา โรจนโกศล ก็ได้ปรึกษาด้วยความเห็นที่ว่า ให้ข้าพเจ้าเข้าสมาธิติดต่อกราบทูล ขอพระบรมราชานุญาตจากองค์สมเด็จพระนเรศวรมหาราช เพื่อนำพระบรมสาทิสลักษณ์ของพระองค์มาทำเป็นล็อกเก็ตลงหินเลี่ยมด้วยทองคำ เพื่อให้ผู้ที่เลื่อมใสศรัทธาในพระองค์ ได้บูชาไปเป็นศิริมงคลคุ้มครอง เหมือนที่พระองค์ได้เคยทรงอนุญาตให้กระทำเมื่อปี

พ.ศ. ๒๕๑๓ จำนวน ๒,๑๒๓ องค์ ซึ่งเป็นปีที่พระองค์
ประกาศอิสรภาพที่เมืองแครง และได้ปัจจัยจากการกระทำ
พระรูปสลोकเกิดนี้ ไปวางศิลาฤกษ์พระเจดีย์อิสรภาพฯ และ
ก่อตั้งศูนย์พัฒนาศาสนา มหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย
ตามการรับสั่งของพระองค์ ซึ่งความเป็นมาต่างๆ ข้าพเจ้า
ก็ได้บันทึกเล่าไว้โดยตลอด ตั้งแต่เริ่มวางศิลาฤกษ์พระเจดีย์
อิสรภาพฯ เป็นต้นมา จนกระทั่งถึงอาจารย์พร รัตนสุวรรณ
ได้เปลี่ยนสภาวะจากกายหยาบมาสู่กายทิพย์แล้วโดย
สมบูรณ์

คุณชลิภาได้กล่าวเพิ่มเติมอีกว่า พระรูปสลोकเกิด
อนุสรณ์สมเด็จพระนเรศวรมหาราชนี้ มีบุคคลเลื่อมใส
ศรัทธาในพระองค์ต้องการอีกมาก แต่พระองค์ก็ไม่เคย
มีรับสั่งให้กระทำได้อีก ในการขอพระบรมราชานุญาต
จากพระองค์ในครั้งนี้ เพื่อนำปัจจัยมาเข้าสมทบกองทุน
มูลนิธิพร รัตนสุวรรณ เราคงจะพอมองเห็นแนวทาง และ
เป้าหมายที่จะได้กองทุนมูลนิธิเพิ่มขึ้น คงมากพอที่จะนำ
ดอกผลมาเป็นค่าใช้จ่ายดำเนินงานในศูนย์พัฒนาศาสนา
ต่อไปได้

ข้าพเจ้าได้กราบบังคมทูลเรื่องราวต่างๆ ให้พระองค์
ได้ทรงรับทราบ พระองค์รับสั่งว่า:-

“เรื่องกองทุนงบประมาณ สำหรับคณะผู้ดำเนินงาน
สืบสานต่อเจตนารมณ์ของอาจารย์พรนั้น อาจารย์พรเองก็
ได้นำเรื่องนี้มาปรารภปรึกษากับพระองค์เช่นกัน ดังนั้น
เพื่อเป็นการสนองเจตนารมณ์ทั้งของอาจารย์พร และคณะ-
ศิษยานุศิษย์ จึงอนุญาตให้นำพระรูปของพระองค์ไปทำเป็น
พระรูปสลोकเก็ตอนุสรณ์ จำนวน ๒,๑๓๕ องค์ โดยให้ตั้งเป็น
กองทุนมูลนิธิพร รัตนสุวรรณ จำนวน ๒,๑๓๕ กองทุนๆ ละ
๑๐,๐๐๐ บาท (หนึ่งหมื่นบาท) เพื่อนำดอกผลมาดำเนินงาน
สืบสานเจตนารมณ์ของอาจารย์พร ให้กระทำพิธีบรรจุลงสื่อ
ในวันวิสาขบูชา และในวันอาสาฬหบูชา วันเข้าพรรษาปี
๒๕๓๘ ซึ่งเป็นวันครบ ๒ ทศวรรษ คือ ๒๐ ปี นับตั้งแต่
วันกระทำพิธีวางศิลาฤกษ์พระเจดีย์อิสรภาพ ในวันวิสาขบูชา
ปีพุทธศักราช ๒๕๑๘ เป็นต้นมา กับทั้งให้จัดกระทำพิธี
ทอดผ้าป่าสืบสานงานพัฒนาศาสนาจำนวน ๒,๑๓๕ กองๆ ละ
๙๙๙ บาท (เก้าร้อยเก้าสิบเก้าบาท) ในวันสำคัญทาง
พระพุทธศาสนา โดยเริ่มตั้งแต่วันวิสาขบูชา ๒๕๓๘ นี้

เป็นต้นไป เพื่อจะได้มีปัจจัยสำรองจนกว่ากองทุนมูลนิธิพร
 รัตนสุวรรณ จะได้ครบ ๒,๑๓๕ กองทุน แล้วกิจการงาน
 ทุกอย่างก็จะดำเนินไปได้โดยมิพักต้องกังวล ๒๑๒๓ เป็นปี
 พุทธศักราชที่ประกาศอิสรภาพ ไม่ยอมเป็นทาสเป็นเชลย
 ไม่ขึ้นกับใครผู้ใด แม้จะเหน็ดเหนื่อยต่อการสู้รบต่อการ
 กระทำสงคราม ก็อดทนมิได้ย่อท้อ จนมีชัยชนะเด็ดขาด
 ในสงครามยุทธหัตถีในปีพุทธศักราช ๒๑๓๕ นับจากนั้น
 เป็นต้นมา ความสงบร่มเย็นจึงได้เริ่มกระจายขยายไปทั่วทั้ง
 แผ่นดิน ซึ่งกรุงศรีอยุธยาเป็นราชธานีร่วม ๒๐๐ ปี จึงมี
 ข้าศึกมารุกรานอีก เมื่อเราชาวไทยเริ่มแตกความสามัคคี
 แต่โดยเนื้อแท้แล้ว คนไทยทุกคนรักกัน รักชาติรักแผ่นดิน
 เมื่อถึงคราวมีข้าศึกศัตรูมารุกราน ก็จะร่วมมือร่วมใจกัน
 แก้ปัญหา จนเรามีแผ่นดินกรุงธนบุรี และแผ่นดินกรุงเทพฯ-
 มหานครอมรัตนโกสินทร์ฯ โดยมีพระบาทสมเด็จพระ-
 พุทธยอดฟ้าจุฬาโลกมหาราช เป็นองค์ปฐมบรมกษัตริย์
 แห่งราชวงศ์จักรี จนตราบเท่าทุกวันนี้.....

.....อย่าลืม ๒๑๓๕ เป็นปีพุทธศักราชที่มีชัยชนะ
 เด็ดขาดในสงครามยุทธหัตถี พระรูปสลोकเกิดอนุสรณ์

จำนวน ๒,๑๓๕ องค์กร มิใช่เป็นเหรียญศักดิ์สิทธิ์เพื่อให้
 อ่อนวอน หรือเป็นเหรียญป้องกันพินไม่เข้ายิงไม่ออก
 หรือเป็นเหรียญเมตตามหานิยม แต่เป็นลัทธิเกิดอนุสรณ์
 ของความระลึกถึง ที่จะเป็นสื่อสัมพันธ์ระหว่างพระองค์
 กับข้าในพระองค์ โดยมีเทพทหารซึ่งร่วมรบในคราวกระทำ
 สงครามยุทธหัตถีเป็นสื่อสัมพันธ์ พระรูปลัทธิเกิดอนุสรณ์
 เป็นเครื่องหมายแห่งความเป็นอิสระที่จะไม่ตกเป็นทาส
 ของสิ่งใด หรือของใครๆ อีกต่อไป...”

เมื่อข้าพเจ้าได้แจ้งให้ทุกคนได้ทราบเช่นนั้น ก็มีผู้ท้วงติง
 ด้วยความเป็นห่วงว่า หนึ่งในหมื่นบาทสำหรับทุนมูลนิธิพร
 รัตนสุวรรณ์ ๑ กองทุนกับพระรูปลัทธิเกิดอนุสรณ์ สมเด็จพระ
 นเรศวรมหาราช นั้นอาจจะมากเกินไปกำลังของคนบางคน
 แม้จะมีจิตเป็นกุศลเลื่อมใสศรัทธาแต่มีรายได้น้อย ก็ไม่อาจจะ
 เป็นเจ้าของกองทุนมูลนิธิกับพระรูปลัทธิเกิดอนุสรณ์ได้

คุณชลิกาให้ความเห็นว่า เป็นเวลาถึง ๒๑ ปี นับจากที่
 พระองค์ได้ทรงอนุญาตให้กระทำพระรูปลัทธิเกิดอนุสรณ์ฯ
 จำนวน ๒๑๒๗ องค์กร เมื่อปี ๒๕๑๗ พระองค์ก็ได้ทรงอนุญาต
 อีกเลย ทั้งๆ ที่ก็มีผู้คนต้องการมาก ดังนั้น ในคราวครั้งนี้

พระองค์ทรงอนุญาตจะต้องมีความหมายมาก จะต้องเป็นสัญลักษณ์อย่างใดอย่างหนึ่งเกี่ยวกับความเป็นไปในแผ่นดินอย่างแน่นอน ถ้าผู้มีกำลังน้อยแต่มีความต้องการ ก็ควรจะให้ผ่อนส่งจนกว่าจะครบได้ เพราะถึงอย่างไรก็เป็นเป้าหมายของทุนมูลนิธิพร รัตนสุวรรณ์ ว่าจะมีเงินทุนพอที่จะนำดอกผลมาใช้จ่าย ได้เพียงพอกับงานที่ดำเนินอยู่แต่ละเดือน โดยมีต้องกังวลว่าจะหาทุนจากที่ใดมาสำหรับดำเนินงาน โดยเฉพาะด้านการบำรุงดูแลรักษาสถานที่ศูนย์พัฒนาศาสนา พระเจดีย์อิสรภาพฯ ซึ่งจะต้องมีอยู่ตลอดเวลา การดูแลรักษานั้นเป็นงานที่มองไม่เห็นว่ามีอะไรเกิดขึ้นมาใหม่บ้าง แต่ก็เป็งานที่มีความจำเป็นอย่างยิ่ง จึงยากต่อการเข้าใจ และที่จะขอความช่วยเหลือจากใครๆ ได้

ข้าพเจ้าได้กราบบังคมทูลพระองค์ให้ทรงรับทราบ พระองค์รับสั่งว่า “อย่าห่วงหรือวิตกกังวลจนเกินไป จนเกิดความอ่อนแอ ท้อแท้ท้อถอย เปื่อหน่าย อันเป็นช่องทางของมวมลมาร อิสรภาพและสันติสุขถาวรมิใช่จะบังเกิดขึ้นได้โดยง่าย จงยึดมั่นในพระรัตนตรัย เราทุกคนกำลังเผชิญหน้ากับข้าศึก ทั้งภายนอกและภายใน จะต้องมีความอดทน

กล้าหาญ เด็ดขาด มีสติและมีเมตตา เอาชนะศัตรูให้จงได้ เพราะพุทธานุภาพ ธรรมานุภาพ สังฆานุภาพ.....จึงมีชัยในสงครามยุทธหัตถี คราวครั้งนั้นปีพุทธศักราช ๒๑๓๕พระรูปลોકเกิดอนุสรณ์ รุ่นมีชัยชนะเด็ดขาดในสงครามยุทธหัตถี มีความสำคัญยิ่งนัก”

ข้าพเจ้าพอมีกำลังใจขึ้นมาบ้าง คุณชลิกาผู้แสนดี และมีอุปการคุณแก่ข้าพเจ้ามาโดยตลอดระยะเวลาอันยาวนานกว่า ๓๐ ปี ได้รับภาระเกี่ยวกับการทำพระรูปลોકเกิดอนุสรณ์สมเด็จพระนเรศวรมหาราช ลงหินให้ทันในวันวิสาขบูชา ๒๕๓๘ ซึ่งเป็นวันครบ ๒ ทศวรรษ คือ ๒๐ ปีของงานการก่อสร้างพระเจดีย์อสิรภาพฯ ศูนย์พัฒนาศาสนา ต.แคมป์สน อ.เขาค้อ (เดิมขึ้นกับอำเภอหล่มสัก) จ.เพชรบูรณ์ โดยมีต้องให้ข้าพเจ้ามีความเป็นห่วงและกังวลใจ

ทั้งหมดนี้คือความเป็นมาจนก่อให้เกิด พระรูปลોકเกิดอนุสรณ์ สมเด็จพระนเรศวรมหาราช รุ่น มีชัยชนะเด็ดขาดในสงครามยุทธหัตถี ปีพุทธศักราช ๒๑๓๕ พระองค์-สมเด็จพระนเรศวรมหาราช รับสั่งเพิ่มเติมมาอีกว่า

“พระรูปสลोकเกิดอนุสรณ์ซึ่งกระทำพิธีในปี ๒๕๑๗ จำนวน ๒,๑๒๗ องค์ อันเป็นปีที่ประกาศอิสรภาพที่เมืองแครง มีเทพทหารที่ร่วมต่อสู้กอบกู้เอกราช มาเป็นเทพผู้พิทักษ์ประจำคอยช่วยเหลือ พร้อมทั้งทำหน้าที่คอยเป็นสื่อสัมพันธ์ระหว่างพระองค์กับบุคคลผู้เป็นเจ้าของและครอบครัว

ส่วนสำหรับพระรูปสลोकเกิดอนุสรณ์ รุ่น มีชัยชนะ เต็ดขาดในสงครามยุทธหัตถี ก็จะมีเทพทหารที่ได้ร่วมรบกำจัดศัตรูผู้รุกรานมาเป็นเทพผู้พิทักษ์ประจำทำหน้าที่คอยช่วยเหลือและเป็นสื่อสัมพันธ์เหมือนกับพระรูปสลोकเกิดอนุสรณ์ รุ่นประกาศอิสรภาพฯ เช่นเดียวกัน”

ดังนั้น งานทอดผ้าป่าสืบสานงานพัฒนาศาสนาจึงได้ถูกจัดเตรียมกระทำขึ้นตามใบเชิญชวน ซึ่งข้าพเจ้าได้ขอร้องให้คุณพ่อองผิวเป็นคนจัดทำขึ้น และแทรกไปกับหนังสือวิญญานประจำเดือนมกราคม-เมษายน ๒๕๓๘ ซึ่งสมาชิกทุกท่านก็คงจะได้รับแล้วโดยทั่วกัน อย่างไรก็ตาม ข้าพเจ้าก็ขอบันทึกไว้อีกครั้งหนึ่ง เผื่อว่าอาจจะมีสมาชิกบางคนที่ไม่ได้รับใบแทรกนั้นจะได้ทราบและเป็นการย้ำเตือนสำหรับสมาชิกที่ได้รับทราบ พร้อมทั้งได้ส่งปัจจัยร่วมการกุศล

มาแล้ว จะได้ตั้งใจเป็นกุศลอนุโมทนา ขออย่าคิดว่าข้าพเจ้า
ซ้ำซากเลย.....

มูลนิธิพร รัตนสุวรรณ

ขอเชิญทอดผ้าป่าสืบสานงานพัฒนาศาสนา

วันวิสาขบูชา

ครบ ๒ ทศวรรษ แห่งการก่อสร้างพระเจดีย์อิสรภาพ

ณ ศูนย์พัฒนาศาสนา ต.แคมป์สน อ.เขาค้อ

จ.เพชรบูรณ์

วันเสาร์ที่ ๑๓ พฤษภาคม พ.ศ. ๒๕๓๔

ในวันวิสาขบูชา ปีนี้ ตรงกับวันเสาร์ที่ ๑๓ พฤษภาคม พ.ศ. ๒๕๓๔ ถือเป็นวันสำคัญพิเศษสุด เพราะเป็นวันครบ ๒๐ ปี แห่งการที่พระเจดีย์อิสรภาพ ได้ก่อสร้างประดิษฐาน ตั้งมั่นขึ้นมาได้ ด้วยการหล่อหลอมจากศรัทธาของผู้มีน้ำใจ เสียสละอย่างแท้จริง ได้ตั้งศูนย์พัฒนาศาสนาขึ้น เพื่อให้มีหน่วยงานหรือคณะบุคคลที่จะดูแลรักษาให้พระเจดีย์อิสรภาพ ได้ดำรงคงอยู่ได้ตลอดไป

สมเด็จพระนเรศวรมหาราช ได้เสด็จมาเยี่ยมเยือนว่า
“จงอย่าประมาทขุนมัวเพื่อหน่ายท้อแท้ต่อเหตุการณ์
แวดล้อมและความเป็นไป พยายามทำจิตใจให้สบาย

ประสงค์รักษากุศลจิตให้มั่นกับสภาวะความเลวร้ายที่บังเกิดขึ้นรอบข้าง...

ในวันวิสาขบูชา ขอให้ทุกคนจงกระทำอะไรสักอย่างหนึ่ง อันจะเป็นสื่อให้จิตของตนเองบังเกิดกุศล แล้วน้อมอธิษฐานรับพลังแห่งความบริสุทธิ์สงบของพระบรมศาสดาสัมมาสัมพุทธเจ้า ณ พระเจดีย์อิสรภาพ จงจัดกระทำพิธีทอดผ้าป่าสามัคคีแห่งมวลชน จำนวน ๒,๑๓๕ กอง ซึ่งเป็นปีพุทธศักราชที่มีชัยชนะอย่างเด็ดขาดในสงครามยุทธหัตถี เพื่อสันติสุขถาวรและเป็นทุนหนุนนำให้ศูนย์พัฒนาศาสนา พระเจดีย์อิสรภาพ ดำรงคงอยู่ได้อย่างมั่นคง”

งานบำรุงรักษาที่จะให้อะไรๆ ดำรงสภาพอยู่อย่างดี และมีความเจริญขึ้นไปเรื่อยๆ นั้น เป็นงานหนัก ใช้เวลายาวนาน และยากยิ่งกว่างานก่อสร้างสิ่งใหม่ๆ ให้เกิดขึ้น การดูแลรักษานั้น เป็นงานที่มองไม่เห็นว่ามีอะไรเกิดขึ้นบ้าง การร่วมมือช่วยเหลือจึงยากและมีน้อยมาก แต่ก็เป็งานที่มีความจำเป็นอย่างยิ่งที่จะต้องดูแลรักษาศูนย์พัฒนาศาสนา

และพระเจดีย์อิสราภาพฯ อันเป็นสัญลักษณ์ของบ้านเมือง
ให้ดำรงคงอยู่ มิให้เสื่อมสลาย

คณะศิษย์ฯ และกรรมการมูลนิธิพร รัตนสุวรรณ
ได้ร่วมปรึกษากันว่า เพื่อเป็นการเริ่มต้นของการก้าวไป.....
จากวันวิสาขบูชา ควรจะกำหนดผ้าป่าเป็นองค์ละ ๙๙๙ บาท
เพื่อเป็นนิมิตที่ดียิ่ง จึงขอเรียนผู้มีจิตเป็นกุศลศรัทธาด้วย
ความบริสุทธิ์ใจ ได้โปรดช่วยกันจัดตั้งกองทุน ส่วนผู้ที่มี
ศรัทธา แต่มีกำลังน้อยก็ขอให้บริจาคตามกำลังศรัทธา
เพื่อรวมเข้าเป็นผ้าป่ากองกลาง

สำหรับผู้มีเจตนาบริสุทธิ์ประกอบด้วยกุศลสัมมา
ทิฏฐินั้น สิ่งที่ทำอนัยอนกลับมา ก็จะเป็นผลที่คุ้มค่าเสมอ
ผู้ที่มีโอกาสได้กระทำการกุศลร่วมกัน แม้จะไม่เคยได้รู้จัก
กันมาก่อนก็ตาม จะเป็นอานิสงส์ส่งผลให้ได้พบแต่สิ่งที่ดีงาม
โดยมิได้นึกฝันไว้ก่อนเสมอ

อนึ่ง ในการทอดผ้าป่าครั้งนี้จะจัดรถตู้เดินทางจาก
บางลำพู กรุงเทพมหานคร ในเช้าวันเสาร์ที่ ๑๓ พฤษภาคม
๒๕๓๘ เวลา ๐๖.๐๐ น. และจะเดินทางกลับวันอาทิตย์ที่

๑๔ พฤษภาคม ๒๕๓๘ ท่านผู้มีจิตเป็นกุศลประสงค์จะ
บริจาค หรือไปร่วมงานกุศลในครั้งนี้ ก็ขอให้ติดต่อในนาม

น.ส. ศรีเพ็ญ จัตตะศรี

สำนักคั่นคว่าทางวิญญาน

๔๓/๒ ถนนสามเสน บางลำพู กทม. ๑๐๒๐๐

โทร. ๐-๒๒๘๒-๒๐๒๕, ๐-๒๒๘๑-๑๗๐๖

ราวสิ้นเดือนเมษายน ๒๕๓๘ คุณชลิษาได้แจ้งให้
ข้าพเจ้าทราบ ว่า “พระรูปลือกเกิดอนุสรณ์ฯ ลงหิน เกือบจะ
เสร็จทั้ง ๒,๑๓๕ องค์แล้ว แต่การเลี่ยมทองคำคงจะไม่ทัน
ในวันวิสาขบูชา พระองค์รับสั่งกับพี่ว่าอย่างไรหรือเปล่าว่า
เราควรจะทำอย่างไร”

ข้าพเจ้ากราบบังคมทูลถาม พระองค์รับสั่งว่า
“ในคราวที่กระทำพิธีลือกเกิดอนุสรณ์ จำนวน ๒,๑๒๗ องค์
ที่ระลึกถึงครั้งประกาศอิสรภาพที่เมืองแครงนั้น ลือกเกิด
อนุสรณ์ทั้งหมดได้บรรจุไว้ในพอบเงิน ในระหว่างกระทำพิธี
รัตนตรัยภิเษก และเทวดาภิเษก เพราะเทพทหารเหล่านั้น
เป็นผู้มีเทพวิมานทิพย์ส่องแสงประกายสีเงิน สำหรับพระรูป

สลอกเกิดอนุสรณ์ ครั้งที่ ๒, ๑๓๕ องค์ ที่ระลึกถึงการมีชัย
ในสงครามยุทธหัตถี ทั้งหมดจะต้องบรรจุไว้ในผอบทอง
ในระหว่างจะกระทำพิธีรัตนตรัยภิเษกและเทวตาทิเษก
เพราะเทพทหารเหล่านี้เป็นผู้มีเทพวิมานทิพย์ส่องแสง
ประกายสีทอง” ข้าพเจ้ารู้สึกกังวลใจขึ้นมาทันทีว่า จะไปหา
ผอบทองซึ่งจะต้องเป็น ขนาดใหญ่เท่าๆ กับผอบเงิน ที่เคย
ใช้บรรจุพระรูปสลอกเกิดอนุสรณ์ ๒, ๑๒๗ องค์ครั้งก่อน
ข้าพเจ้าได้กราบทูลถามพระองค์อีกครั้งหนึ่งว่า คงจะหา
ผอบทองจริงๆ ไม่ได้ แต่ก็พยายาม ถ้าหาไม่ได้จริงๆ
ขอเป็นผอบชุบทองคำจะได้หรือไม่ พระองค์ทรงยิ้มอย่างมี
อารมณ์ขัน พลางรับสั่งว่า **“ได้ซิ...”**

คุณชลิกาจึงชวนข้าพเจ้าไปตระเวนหาซื้อผอบทอง
เป็นที่น่าประหลาดใจมากกว่า เราไปได้ผอบลงหินสีทองใน
วันที่ ๕ พฤษภาคม ๒๕๓๘ ซึ่งเป็นวันฉัตรมงคลพอดี
เราทั้งสองคนดีใจมาก ข้าพเจ้าปรึกษาคุณชลิกาว่า เราน่าจะ
นำผอบลงหินซึ่งถูกขัดอย่างแวววาวนี้ไปชุบทองให้เหลืออง
อร่ามดูเป็นทองคำจริงๆ คุณชลิกาเห็นด้วยและรับจะนำไป
จัดการให้เรียบร้อยทุกอย่าง

วันที่ ๑๐ พฤษภาคม ๒๕๓๘ ในตอนเย็นคุณชลิกา ได้นำพระรูปหล่อเกิด อนุสรณ์สมเด็จพระนเรศวรมหาราช ลงหินมามอบให้ข้าพเจ้าทั้งหมด พร้อมทั้งบอกข้าพเจ้าว่า มอบลงหินให้ช่างนำไปชุบทอง เขารับปากว่าจะนำมาส่งให้ วันนี้ ข้าพเจ้ารู้สึกดีใจอยู่เฉียบๆ ว่า วันนี้เป็นวันพีชมงคล เป็นวันกระทำพิธีจรดพระนังคัลแรกนาขวัญพระรูปหล่อเกิด อนุสรณ์เสร็จทั้งหมด และพร้อมกันนี้ก็จะได้รับมอบบรรจุ ในวันี่ด้วย ทั้งคุณชลิกา คุณผ่องผิว และข้าพเจ้ารออยู่จน สามทุ่มเศษ มอบก็ยังไม่มาส่ง คุณชลิกาและคุณผ่องผิว จึงบอกข้าพเจ้าว่า จะขอกลับบ้านก่อนเพราะตึกแล้ว ถ้าเด็ก นำมอบมาส่งก็ให้ข้าพเจ้าคอยรับก็แล้วกัน คุณชลิกา คุณผ่องผิว เดินไปถึงประตูบ้านพอดี ก็ได้พบกับเด็กที่นำ มอบลงหินชุบทองคำเหลืองอร่ามแวววาวมาส่งให้ ทุกคน รู้สึกโล่งใจไปตามๆ กัน เวลานั้น ๔ ทุ่มพอดี

ข้าพเจ้าได้จัดพระรูปหล่อเกิดอนุสรณ์ทั้งหมดบรรจุ ลงในผอบทอง ซึ่งมีขนาดเส้นผ่าศูนย์กลาง ๑๔ นิ้วโดยมี ผ่ากำมะหยี่สีแดง ผ่าดินสีเงินสีทองรองรับห่อหุ้มไว้ แล้วจึง ปิดฝาซึ่งเป็นเหมือนภาคตรงกลางภาคเป็นรูปลายนูนเทพพนม

วางพวงมาลัยดอกมะลิ ๙ พวง กับกลีบบกุหลาบสีชมพูบูชา
เสร็จแล้วจึงสวดมนต์บูชาพระรัตนตรัย กับทั้งสวดพุทธมนต์
บทัมมจักกัปปวัตถสูตร รัตนสูตร มงคลสูตร จบด้วย
บทชัยสิทธิคาถา

เช้าวันเสาร์ที่ ๑๓ พฤษภาคม ๒๕๓๘ วันวิสาขบูชา
ข้าพเจ้าได้นำพอบพระรูปสลोकเกิดอนุสรณ์ฯ เพื่อไปกระทำ
พิธีด้วยขบวนรถตู้ ๔ คัน เดินทางสู่พระเจดีย์อิสราภาพ
อนุสรณ์พระนเรศวรมหาราช ศูนย์พัฒนาศาสนา ต.แคมป์สน
อ.เขาค้อ จ.เพชรบูรณ์ สมทบกับผู้ที่เดินทางล่วงหน้าไป
ก่อนกับคณะที่เช่ารถตู้ไปเองบ้าง ขั้บรถยนต์ส่วนตัวขึ้นไป
เองบ้าง คณะที่เดินทางมาร่วมพิธีจากขอนแก่น อุบลราชธานี
อุดรดิตถ์ รวมทั้งคณะชาวบ้านที่พำนักอาศัยอยู่ตามหมู่บ้าน
ใกล้เคียง รวมทั้งหมดในวันนั้นกว่า ๒๐๐ คน กับมีข่าวดี
อีกว่า คณะพระธรรมทูตสายต่างประเทศ จากมหาจุฬาลง
กรณราชวิทยาลัย ซึ่งนำโดยพระอาจารย์ ดร.มหาสมชัย
กุศลจิตโต รองอธิการบดีฝ่ายกิจกรรมต่างประเทศ จะนำ
คณะพระธรรมทูตสายต่างประเทศ รุ่นที่ ๑ ทั้งหมดจำนวน
๖๐ รูป ที่ผ่านการฝึกอบรมมาแล้ว ๑ เดือน ที่พุทธมณฑล

มาร่วมปฏิบัติศาสนกิจเนื่องในวันวิสาขบูชา ที่ศูนย์พัฒนา-
ศาสนาด้วย ทุกคนต่างปลาบปลื้มดีใจ รอคอยเวลาที่จะ
กระทำพิธีทอดผ้าป่าสามัคคีสืบสานงานพัฒนาศาสนา
ซึ่งคงจะเริ่มพิธีราว ๑๙ นาฬิกาเศษ

ในช่วงเวลาเย็นก่อนจะรับประทานอาหาร และกระทำ
พิธีทอดผ้าป่า ยังมีเวลา ข้าพเจ้าได้บอกทุกคนว่าควรจะ
หาเวลาไปเที่ยวชม อนุสาวรีย์อาจารย์พร รัตนสุวรรณ
ซึ่งขณะนี้คุณชัชชัย จันทร์ศุภฤกษ์ และครอบครัว ได้จัดหา
ช่างมาช่วยตกแต่งบริเวณลานสนาม จัดการวางระบบ
ท่อน้ำหยด ทำสปริงเกอร์เพื่อความชุ่มชื้น และจัดระบบ
ไฟฟ้าด้วย งานจัดระบบต่างๆ บริเวณลานอนุสาวรีย์ของ
อาจารย์พร เช่น ระบบน้ำ ระบบไฟฟ้า ระบบต้นไม้ ก้อนหิน
เนินดิน ลานหิน สิ่งเหล่านี้องค์สมเด็จพระนเรศวรมหาราช
รับสั่งว่า “...สิ่งนี้คืองานแม่แบบของการพัฒนาที่จะดำเนิน
ต่อไป เพราะอาจารย์พรเป็นผู้ริเริ่มงานการสอนธรรม
ประยุกต์ ก่อสร้างพระเจดีย์อิสรภาพ บุกเบิกก่อตั้งสร้าง
งานศูนย์พัฒนาศาสนา มุ่งเน้นการสอนให้ทุกคนรู้จักตนเอง
อันเป็นพื้นฐานของศีลธรรมในสังคม สันติสุขจะบังเกิดขึ้น

ได้ถ้าทุกคนรู้จักตนเองดีว่าเกิดขึ้นมาได้อย่างไร จะอยู่และ
พัฒนาดำเนินชีวิตของตนอย่างไร เมื่อถึงคราวสิ้นสุดของ
ชีวิตในโลกมนุษย์แล้ว บุคคลเหล่านั้นจะมีความเป็นอยู่
อย่างไร หรือชีวิตจะสิ้นสุดลงพร้อมกับความตาย อาจารย์พร
มิได้กระทำการสอนพระธรรมของพระพุทธองค์เฉพาะ
ในโลกมนุษย์เท่านั้น แต่เป็นครูผู้สอน ผู้ประกาศพระสัทธรรม
ในทั้งสองโลก....เราเองยังต้องฟังและปฏิบัติตาม จึงเรียก
นายพรว่า อาจารย์พรหรือครูพร รัตนสุวรรณ...”

ขณะที่พระองค์รับสั่งเช่นนั้น อาจารย์พรพร้อมทั้งมวล-
เหล่าเทพเทวาทั้งปวง ซึ่งมาร่วมกุศลอนุโมทนากับงาน
ทอดผ้าป่าสืบสานงานพัฒนาศาสนา ต่างนั่งรับฟังโดยศรัทธา
อาจารย์พรได้พูดกับข้าพเจ้าว่า “อนุโมทนา ขอบใจและชื่นชม
กับความกตัญญู ความตั้งใจ ความปรารถนาดีของคุณชัชชัย
พร้อมทั้งครอบครัว ที่มุ่งมั่นตกแต่งบริเวณลานอนุสาวรีย์ให้
ดีที่สุด ทั้งๆ ที่มีอุปสรรคเกิดขึ้นมากมาย และอนุโมทนา
ขอบคุณต่อพลโทมานะคุณกิตติมา วรามิตร ที่เป็นหัวหน้า
เป็นประธานในงานทอดผ้าป่าสืบสานงานพัฒนาศาสนา
กับทั้งอนุโมทนา ขอบคุณกับผู้ที่เดินทางมาร่วมงาน และทุกคน

ที่ไม่ได้เดินทางมาด้วยตนเอง แต่ก็มีจิตเป็นกุศลศรัทธาร่วม
บริจาค กุศลจิตหรืออกุศลจิตที่เกิดขึ้นกับใครผู้ใดแล้วก็ตาม
สำหรับในโลกทิพย์จะมองเห็นผลิตผลของมันอย่าง
ตรงไปตรงมาและอย่างเต็มเม็ดเต็มหน่วย ฉะนั้น อย่า
ประมาทมัวเมา อย่าเกียจคร้านต่อการทำงาน จงตั้งใจ
พูดและทำแต่สิ่งดีๆ เหมือนกับพุทธพจน์ที่อาจารย์ได้
พร่ำสอนอยู่ตลอดเวลาว่า

มโนบุพพงคมา ธมมา มโนเสฏฐา มโนมยา
มนสา เจ ปุทฺฏฐฺเณ ภาสติ วา กโรติ วา
ตโต นํ ทุกฺขมนเวติ จกํ ว วหโต ปทํ

มโน คือ วิญญาณเป็นรากฐานของธรรมทั้งหลาย
ประเสริฐกว่าธรรมทั้งหลาย เพราะธรรมทั้งหลายสำเร็จ
มาแต่วิญญาณ เพราะฉะนั้น หากว่าบุคคลใดมีวิญญาณชั่ว
จะพูดอะไรก็ตาม จะทำอะไรก็ตาม เพราะเหตุที่มีวิญญาณ
ชั่วนั้น ความทุกข์ย่อมจะติดตามเขาไปเหมือนล้อหมุนตาม
รอยเท้าโคที่ลากเกวียน

มโนบุพพงคมา ธมมา มโนเสฏฐา มโนมยา
มนสา เจ ปสนฺเนน ภาสติ วา กโรติ วา
ตโต นํ สุขมนเวติ ฉายาว อนุปายินี

มโน คือ วิญญาณเป็นรากฐานของธรรมทั้งหลาย ประเสริฐกว่าธรรมทั้งหลาย เพราะธรรมทั้งหลายสำเร็จมาแต่วิญญาณ เพราะฉะนั้นหากว่าบุคคลใดมีวิญญาณ ผ่องใส จะพูดอะไรก็ตาม จะทำอะไรก็ตาม เพราะเหตุที่มี วิญญาณผ่องใส นั้น ความสุขย่อมจะติดตามเขาไปเหมือนเงาติดตามตัว

เมื่อทุกคนต่างคนต่างก็ได้ไปเที่ยวเยี่ยมชม บริเวณ ลานอนุสาวรีย์อาจารย์พร แล้วมาร่วมรับประทานอาหาร จากนั้นก็ได้มาชุมนุมกันที่หอประชุมศูนย์พัฒนาศาสนาเพื่อ จะกระทำพิธีทอดผ้าป่า ข้าพเจ้าได้นำทุกคนสวดมนต์ทำ วัตรเย็น ตีระฆังสังฆญาณนิมนต์ทั้งพระภิกษุ และสามเณร ที่อยู่ที่ศูนย์พัฒนาศาสนาทั้งหมด ซึ่งเป็นที่น่าแปลกอีก ประการหนึ่งก็คือ ทั้งพระภิกษุและสามเณรที่มีอยู่ที่ศูนย์- พัฒนาศาสนา คือพระภิกษุ ๑๕ รูป สามเณร ๕ รูป รวมทั้งหมด ๒๐ รูปพอดี การจัดทำพิธีทอดผ้าป่า สืบสานงานพัฒนาศาสนา และกระทำพิธีบรรจุสื่อพลัง พระรูปสลोकเกิดอนุสรณ์ สมเด็จพระนเรศวรมหาราช ในวันวิสาขบูชาครั้งนี้ เป็นปีที่ ๒๐ นับจากการกระทำพิธี

วางศิลาฤกษ์พระเจดีย์อิสรภาพฯ เป็นต้นมา เวลาขณะนั้น ๒ ทุ่มเศษแล้ว แต่คณะพระธรรมทูตสายต่างประเทศจาก มหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัยก็ยังไม่ถึง จึงได้เริ่มพิธี ทอดผ้าป่า ซึ่งในกองผ้าป่าสืบสานงานพัฒนาศาสนา นี้ ประกอบด้วยผอบทองบรรจุพระรูปหล่อเกีตอนุสรณ์ สมเด็จพระนเรศวรมหาราช รุ่นมีชัยชนะเต็ดขาดในสงครามยุทธหัตถี จำนวน ๒,๑๓๕ องค์ ตั้งอยู่ตรงกลางแวดล้อมด้วยดอกไม้ ฐูปเทียนที่จะนำไปกระทำพิธีเวียนเทียนที่พระเจดีย์อิสรภาพฯ กับทั้งบริวารผ้าป่าที่มีผู้มีจิตเป็นกุศลศรัทธานำมาร่วมจาก กรุงเทพฯ จากขอนแก่นอีกหลายอย่าง สำหรับกองผ้าป่า กองละ ๙๙๙ บาท (เก้าร้อยเก้าสิบเก้าบาท) นั้น ครั้งนี้ รวบรวมได้เพียง ๔๕๘ กองเท่านั้น ยังขาดอยู่อีกมากถึง ๑,๖๗๗ กอง สำหรับรายย่อยซึ่งเป็นกองกลางรวบรวม เงินได้ ๒๐,๒๕๙.- ดังนั้น ก็คงจะต้องจัดกระทำพิธี ทอดผ้าป่าสืบสานงานพัฒนาศาสนาอีกในวันอาสาฬหบูชา -วันเข้าพรรษา และคงจะต้องกระทำพิธีทอดผ้าป่าไปเรื่อย ๆ ในวันสำคัญทางพระพุทธศาสนา จนกว่าจะได้ครบ ตามจำนวนที่พระองค์รับสั่งคือ ๒,๑๓๕ กอง

ในขณะที่เริ่มพิธีทอดผ้าป่า โดยพระคุณเจ้าทั้งหมด นำสวดพุทธมนต์บทมัชฌิมจักกัปปวัตตนสูตร *เสียงสวด-พุทธมนต์จากอีกมิติหนึ่งก็ดังผสมกลมกลืนกับเสียงที่ดังขึ้นในโลกมนุษย์ มวลเหล่าเทพเทวาทั้งที่แต่งกายเป็นบรรพชิต ทั้งแต่งกายเป็นผู้ทรงศีล แต่งกายเป็นอุบาสก อุบาสิกา แต่งตัวเป็นทหาร ตำรวจ พลเรือนเรียบร้อยมากมาย อยู่กันอย่างเป็นระเบียบลดหลั่นตามลำดับของแสงสว่างประจำกายเป็นสีต่างๆ ซึ่งแสงสว่างและสีประจำกายของท่านเหล่านี้เลื่อมรัศมี สอดสลบสีสว่างผสมไปทั่วทั้งบรรยากาศ ต่างถือดอกไม้รูปเทียนเป็นของตนเอง มีอยู่กลุ่มหนึ่งยืนแถวเรียงรายแต่งกายเป็นแบบทหารโบราณ.....*

สมเด็จพระนเรศวรมหาราชรับสั่งว่า “เทพทหารเหล่านี้มารับคำสั่งว่า จะต้องมาอยู่ประจำทำหน้าที่เป็นเทพผู้พิทักษ์คอยช่วยเหลือและเป็นสื่อสัมพันธ์ระหว่างพระองค์กับเจ้าของพระรูปสลोकเกิดอนุสรณ์ พร้อมทั้งครอบครัวผู้ใกล้ชิด ซึ่งจะต้องมาเข้ารับหน้าที่ประจำการในวันอาสาฬหบูชา-วันเข้าพรรษาเป็นต้นไป” พระองค์รับสั่งต่อไปอีกว่า “ก่อนวันอาสาฬหบูชา-เข้าพรรษา ๓ วัน

หลัง ๓ วัน (เริ่มวันเสาร์ที่ ๘ ถึงวันเสาร์ที่ ๑๕ กรกฎาคม ๒๕๓๘) จงตั้งใจปฏิบัติธรรมรักษาอุโบสถศีล บริโภคอาหารมังสวิรัตอย่างเคร่งครัด ตามอย่างที่อาจารย์พรสังฆอนมา เพื่อประโยชน์ส่วนตนและสังคมส่วนรวม ความสับสนวุ่นวาย ความคิดเห็นขัดแย้งจะมีอยู่โดยทั่วไป จงพยายามรักษาสติให้มั่นคง จึงจะอยู่ได้ในสังคมที่มีแต่ความเปลี่ยนแปลงไปอย่างรวดเร็วในยุคนี้” *ในพิธีนี้อาจารย์พรก็ได้ร่วมอยู่ด้วยตลอดเวลา อาจารย์แต่งกายสีฟ้าจางใส จนเกือบขาว คลุมด้วยผ้าสีทองสลัเงินแลดูพริ้ว ระเบียบแวววาว มีคณะที่แต่งกายคล้ายอาจารย์มากมาย ซึ่งพลังแสงสีที่เห็นราวกับว่าท่านเหล่านั้นเดินอยู่ในพรายน้ำ เลื่อมระยับไปด้วยแสงฉัพพรรณรังสี*

อาจารย์บอกข้าพเจ้าว่า อยากจะหาโอกาสมาพูดคุยกับทุกคนที่มาร่วมงานการกุศล แต่ตอนนี้ดูยังไม่เหมาะนัก เมื่อทอดผ้าป่าแล้วก็ให้นำคณะไปเวียนเทียนได้เลย เพราะเหล่าเทพเทวาผู้สูงศักดิ์ที่มาร่วมอนุโมทนาพิธีทอดผ้าป่าสืบสานงานพัฒนาศาสนา ต่างก็รอคอยการร่วมพิธีเวียนเทียนรอบองค์พระเจดีย์อิสราภาพฯ อยู่แล้ว ดังนั้น ข้าพเจ้าจึงได้

บอกกับทุกคนว่า ขณะนี้อาจารย์พรได้มาร่วมอยู่ในพิธีกับพวกเราตลอดเวลา ขอนิมนต์พระคุณเจ้าทุกรูป และคณะที่มาร่วมการกุศลทั้งหมดไปเวียนเทียนรอบองค์พระเจดีย์อิสรภาพฯ กันก่อน

เมื่อถวายดอกไม้ธูปเทียนแด่พระภิกษุสงฆ์-สามเณร และแจกจ่ายให้กับทุกคนแล้ว จึงต่างก็เดินจากเนินหอประชุมสู่เนินพระเจดีย์อิสรภาพ อนุสรณ์สมเด็จพระนเรศวรมหาราช พระภิกษุสงฆ์-สามเณรนำคณะเราทั้งหมด กระทำพิธีเวียนเทียนทักษิณาวัตรรอบองค์พระเจดีย์อิสรภาพฯ เนื่องในวันวิสาขบูชา คือการบูชาในวันเพ็ญเดือนหก ซึ่งเป็นวันสำคัญในทางพระพุทธศาสนา รำลึกถึงพระคุณของพระพุทธองค์ พระบรมศาสดาสัมมาสัมพุทธเจ้า ซึ่งได้ประสูติ ตรัสรู้ และเสด็จดับขันธปรินิพพานในวันเดียวกัน คือวันเพ็ญขึ้น ๑๕ ค่ำ เดือนหก

คำคืนนั้นท้องฟ้ามีดครีมี เมฆดำบดบังแสงจันทร์เพ็ญเสียสิ้น คงจะเนื่องจากคำอธิษฐานของทุกคน แม้จะมีได้ นั่นกัน คือทุกคนอยากเห็นจันทร์เพ็ญวิสาขมาสสองสว่าง ชับไล่เมฆหมอกดำให้หายไปเสียบ้าง พอทุกคนเดินเวียนเทียน

พร้อมทั้งกล่าวคำว่า พุทฺธ สรณํ คจฺฉามิ... ตลอดครบทั้ง ๓ รอบแล้ว เมฆหมอกเปิดขยายแยกจากกันเผยแสงจันทร์เพ็ญส่องสภาวะทรงกลดอยู่ประมาณเกือบสิบนาที่ ทุกคนดีใจต่างชี้ชวนให้กันและกันดูด้วยความตื่นเต้น ครั้นแล้วเมฆหมอกก็ไหลเข้าหากันมีดครึ้มเช่นเดิม ทุกคนกลับสู่ที่พัก ซึ่งเป็นเวลาเดียวกันกับที่รถของคณะพระธรรมทูตฯ มาถึงพอดี

พระธรรมทูตสายต่างประเทศ ซึ่งนำโดย พระอาจารย์ ดร.มหาสมชาย กุศลจิตฺโต ก็มีได้ย่อท้อ พอมาถึงและลงจากรถบัสก็รีบไปปฏิบัติศาสนกิจ คือการกระทำพิธีเวียนเทียนที่พระเจดีย์อิสราภาพฯ ทันที ยังไม่ทันจะเรียบร้อยดี พระพิรุณเทพก็โปรยปรายเม็ดลงมา ครั้นเมื่อทุกคนได้ที่พักเรียบร้อยเตรียมเข้านอน สายพิรุณก็หนาเม็ดขึ้นและโปรยปรายอยู่ตลอดทั้งคืน ถึงรุ่งเช้าจึงสร้างซาเม็ดลงบ้างไม่ถึงกับเป็นอุปสรรคต่อการกระทำพิธีถวายภัตตาหารเช้า แต่คณะพระธรรมทูตและพระภิกษุสามเณรที่ศูนย์พัฒนา-ศาสนา พร้อมทั้งถวายเพลเป็นอาหารกล่องแต่พระธรรมทูตฯ ที่จะเดินทางทัศนศึกษาต่อไป

สำหรับคณะที่เดินทางมาร่วมการกุศล เมื่อถวายภัตตาหารเช้าแต่พระภิกษุสงฆ์แล้ว ต่างก็รับประทานอาหาร และแยกย้ายกันกลับสู่ภูมิลำเนาตามลำดับ มีคณะที่เดินทางมากับข้าพเจ้า ก็ได้มารวมกันที่ศาลากัมมัฏฐาน พุทธานุภาพ พุทธิ สรรณี คจฉามิ ข้าพเจ้าได้ชวนให้มาสวดมนต์และนั่งสมาธิ โดยเปิดเทปจงสมาธิของอาจารย์พรราวครึ่งชั่วโมง ซึ่งทุกคนก็พอใจและดีใจ ที่ได้มีโอกาสมาร่วมงานบุญ และต่างก็บอกด้วยความหวังว่า จะช่วยกันพยายามหาเจ้าภาพทอดผ้าป่าสืบสานงานพัฒนาศาสนาให้ได้ครบตามจำนวนที่พระองค์รับสั่งคือ ๒,๑๓๕ กอง ซึ่งขณะนี้ยังไม่มีเจ้าภาพอยู่ถึง ๑,๖๗๗ กอง ส่วนสำหรับกองทุนมูลนิธิพร รัตนสุวรรณ และพระรูปสลोकเกิดอนุสรณ์นั้นก็จะค่อยๆ บอกกล่าวกันต่อไป เพื่อจะได้กองทุนมูลนิธิมาดำเนินงานสืบสานต่อเจตนารมณ์ของอาจารย์พร ซึ่งเป็นงานที่อาจารย์พรเป็นห่วงมาก ก่อนจำจากพรากทั้งกายเนื้อเข้าสู่ภูมิทิพย์ โดยสมบูรณ์

ต่อจากนี้ไป ข้าพเจ้าก็จะขอย้อนเล่าถึงอาจารย์พรเมื่อหยั่งลงสู่ความหลับและได้ตื่นขึ้นมาอีกครั้งหนึ่ง..... ซึ่งจะขอเล่าต่อในหนังสือวิญญาณฉบับหน้า

๑ ก็เป็นอันเสร็จสิ้นการกระทำพิธีรัตนตรัยภิเษกและเทวตาทิเษก พระรูปสลोकเกิดอนุสรณ์ สมเด็จพระนเรศวรมหาราช รุ่งมีชัยชนะเด็ดขาดในสงครามยุทธหัตถี ปีพุทธศักราช ๒๑๓๕ ซึ่งได้จัดกระทำขึ้นในวันวิสาขบูชา-วันอาสาฬหบูชา และวันเข้าพรรษา เพื่อเป็นสิ่งตอบแทนสำหรับผู้มีน้ำใจช่วยเหลือ ด้วยจิตที่เป็นกุศลอย่างแท้จริงในการจัดตั้งกองทุนมูลนิธิพร รัตนสุวรรณ กองทุนละ ๑๐,๐๐๐ บาท (หนึ่งหมื่นบาท) เพื่อเก็บดอกผลมาเป็นค่าใช้จ่ายที่ศูนย์พัฒนาศาสนา มหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย อ.เขาค้อ จ.เพชรบูรณ์ เพื่อสืบสานงานพัฒนาศาสนา ซึ่งอาจารย์พร รัตนสุวรรณ ได้ทุ่มเททั้งร่างกายและแรงใจ บุกเบิกและก่อสร้างก่อตั้งขึ้นเป็นเวลาถึง ๑๘ ปีเต็ม จนงานทุกอย่างเริ่มเข้ารูปเข้ารอย ยิ่งคงตกค้างอยู่ก็คือ การหากองทุนไว้ให้สำหรับคณะบุคคลที่จะมาดำเนินงานพัฒนาสืบต่อเมื่อตนเองได้วายชนม์ลง แต่ก็ยังมีได้ทำให้สำเร็จสมความมุ่งหมาย ก็จำเป็นจะต้องพลัดพรากจากกายเนื้อเข้าสู่ภูมิในโลกทิพย์ ตามความต้องการของมวลเหล่าเทพเจ้าจากภูมิเดิม

ก่อนที่อาจารย์พร รัตนสุวรรณ จะจุติมาเกิดในโลกมนุษย์ เพื่อชดใช้และสร้างเสริมวิบากที่ได้กระทำไว้ตามกฎแห่งกรรม หรือกฎแห่งสารวัฏฏ์ ซึ่งมีการหมุนเวียนเปลี่ยนแปลงไปโดยมิได้หยุดยั้ง จนกว่าจะรู้แจ้งแทงตลอดซึ่งกฎแห่งปฏิบัติสมบูรณ์ คือรู้แจ้งว่าการบังเกิดขึ้นของชีวิต จะต้องอาศัยปัจจัยอะไรบ้าง อาจารย์พรได้มีชีวิตอยู่ในโลกมนุษย์นี้ ถึง ๗๔ ปี ๓ เดือนกับอีก ๖ วัน ซึ่งนับว่านานพอสมควร

ดังนั้นมวลเหล่าเทพเจ้าโอบปาดิกะทั้งหลาย ซึ่งต่างก็รอดอยการกลับสู่ภูมิเดิมของอาจารย์พร ต้องการฟังพระธรรมคำสั่งสอนของพระพุทธองค์จากอาจารย์พร ยังมีอีกมากมาย มิฉะนั้นก็ไม่อาจที่จะเปลี่ยนภาพเปลี่ยนภูมิ เปลี่ยนความรู้สึกนึกคิดของตนเองได้ จึงต่างมีความเห็นว่า

อาจารย์พร ได้ให้เวลากับโลกมนุษย์พอแล้ว เพราะตลอดเวลานับจากวัยเด็ก จนถึงวาระสุดท้ายที่ต้องจากโลกมนุษย์ไป อาจารย์พรได้บวชเรียนศึกษาค้นคว้าคัมภีร์พระไตรปิฎก-อรรถกถา-ฎีกา ซึ่งเป็นพระธรรมคำสั่งสอนของพระบรมศาสดาสัมมาสัมพุทธเจ้า จนเข้าใจลึกซึ้งกว้างขวาง แล้วนำพระธรรมคำสั่งสอนออกมาประยุกต์ให้

ฟัง-อ่านเข้าใจง่ายสำหรับคนทั่วไป ตลอดชีวิตของอาจารย์พรไม่เคยทำงานด้านอื่นเลย นอกจากงานสอน และศึกษาค้นคว้าในทางพระพุทธศาสนา เพื่อให้คนทั่วไปเชื่อในเรื่องกฎของกรรม เรื่องสมาธิและวิปัสสนาในชีวิตประจำวัน เรื่องสังสารวัฏฏ์ เรื่องโอปปาติกะ เรื่องปฏิจจสมุปบาท เรื่องวิบาก และเรื่องวิญญูณเป็นผู้สร้างชีวิต พร้อมกันนี้ อาจารย์พรก็ได้เขียนหนังสือตามแนวทางของพระพุทธศาสนาที่เป็นหลักในการดำเนินชีวิตของบุคคลทั่วไปในโลกมนุษย์ที่จะบรรลุถึงจุดหมายสูงสุดของทุกคน คือการเข้าถึงนิพพานไว้จนครบวงจรรแล้ว คือหนังสือเรื่อง พุทธวิทยา เล่ม ๑-๒ เรื่อง คู่มือการฝึกอานาปานสติสมาธิ เรื่อง สัพพัญญู เรื่อง นรก-สวรรค์ เรื่อง อภิญญา เล่ม ๑-๒-๓ กับทั้งหนังสืออื่นๆ อีกมากมายที่อธิบายธรรมให้อ่านเข้าใจง่ายที่ทุกคนจะนำไปปฏิบัติตามได้

นอกจากงานสั่งสอนด้านธรรม เขียนหนังสือธรรมแล้ว อาจารย์พรยังได้ทำงานบุกเบิกก่อสร้างศูนย์พัฒนาศาสนา มหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย พระเจดีย์อิสราภาพ อนุสรณ์สมเด็จพระนเรศวรมหาราช ขึ้นที่ตำบลแคมป์สน อำเภอเขาต้อ

จังหวัดเพชรบูรณ์ ซึ่งก็เป็นที่ทราบกันอยู่โดยทั่วไป และ
 คณะผู้ที่เกี่ยวข้องมีช่วยทำงานอย่างใกล้ชิดจะมองเห็นว่า
 อาจารย์พรทำงานทุกอย่างด้วยความเสียสละอย่างแท้จริง
 จนคุณสอาด แก้วเกษ หัวหน้ากองฝึกอบบรมกรรมส่งเสริม
 สหกรณ์ กระทรวงเกษตรและสหกรณ์ ซึ่งได้ช่วยงานทุกอย่าง
 ที่ตนเองจะช่วยได้ โดยมีได้คำหนึ่งถึงว่าตนเองอยู่ในสถานะ
 หรือภาวะใดๆ ทำได้ตั้งแต่เป็นคนขับรถจนถึงคนงานค้ายหญ้า
 ปลุกต้นไม้ ดับเพลิง เป็นวิทยากร เพราะอาจารย์พรสอน
 และทำเป็นตัวอย่างว่า ทุกคนต่างมีความสามารถไป
 คนละอย่าง ต้องให้เกียรติซึ่งกันและกัน เป็นการฝึกหัด
 การปล่อยวางเรื่องการยึดถือตัวตน

เมื่ออาจารย์พรได้ละกายหยาบเข้าสู่ภูมิทิพย์แล้ว
 คุณสอาดซึ่งมีความเข้าใจถึงความเสียสละของอาจารย์พร
 จึงได้เขียนถึงงานที่อาจารย์พรได้กระทำไว้แล้วว่า

“ถ้าจะให้แคมป์สนสุดสิ้น”

ณ ผืนดินอันเป็นที่ตั้งศูนย์พัฒนาศาสนา นี้ บรรดา
 ปู่สน น้องสน ลูกสน ตลอดจนแม่ตกรวด แม่ตกราย ในพื้นที่
 เกือบ ๒,๐๐๐ ไร่ ย่อมเป็นพะยานได้ว่า เกือบไม่มีจุดไหนที่

รอยเท้าของอาจารย์พรไม่เคยเหยียบและย่าง ไม่มีเม็ดดิน
 ยอดไม้ใบหญ้าใดๆ ที่ไม่ได้ รองรับหยาดเหงื่อ ของอาจารย์พร
 วันแล้ววันเล่า...ตลอดเวลากว่า ๑๘ ปี เพื่อผลงานของ
 มหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย (มจร.)

ณ สถานที่นี้ อาจารย์พร คือ ผู้ค้นพบ ผู้บุกเบิก ผู้หา
 ทุนทรัพย์ เป็นคนงาน เป็นหัวหน้าคนงาน เป็นเกษตรกร
 เป็นผู้ปลูกป่าภาคเอกชน เป็นนักผจญไฟป่า เป็นนักพัฒนา
 เป็นสถาปนิก เป็นวิศวกร ฯลฯ

อาจารย์พร เป็นนักเผยแผ่ศาสนา

อาจารย์พร เป็นนักสอนธรรมประยุกต์ระดับ

TOP-TEN

อาจารย์พร เป็นนักเขียน หนังสือธรรมระดับ

TOP-TEN

อาจารย์พร เป็นนักค้นคว้าทางวิญญาณ

อาจารย์พร เป็นนักฝึกปฏิบัติพร้อมทั้งสอน

สมาธิและวิปัสสนา ในชีวิต

ประจำวันแบบประยุกต์

อาจารย์พร เป็นครูผู้ต้องไหว้ลูกศิษย์ก่อน
 (เพราะอาจารย์พรสอนพระนิสิต
 มหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย
 มหาวิทยาลัยสงฆ์)

อาจารย์ผู้มีศิษย์เต็มบ้านเต็มเมือง ได้ทุ่มเททุกสิ่ง
 ทุกอย่างตลอดชีวิต เพื่องานเผยแผ่พระพุทธศาสนา และ
 เพื่อปูพื้นฐานให้แก่งานของมหาจุฬาฯ

รักอาจารย์พร โปรดรักแคมป์สน
 รักแคมป์สน โปรดรักอาจารย์พร

ณ บัดนี้ ร่างนั้นนอนสงบนิ่งอยู่ในศาลากัมมัฏฐาน
 ที่สร้างไว้ด้วยมือของอาจารย์เอง...ทุกสิ่งทุกอย่างบนแคมป์
 สนดูสงบนิ่ง...

ณ วินาทีนี้ ถ้าอาจารย์ยังพูดได้ ท่านคงจะถาม
 มวลศิษย์ว่า “บรรดาศิษย์ของอาจารย์ที่มีอยู่เต็มบ้านเต็ม
 เมืองนั้น จะมีใครบ้างไหม ที่หาญกล้าอาสาสืบทอดเจตนารมณ์
 ของอาจารย์...”

ถ้าจะให้แคมป์สนสุดสิ้น พร้อมกับภารสินสุด
 แห่งชีวิตของอาจารย์ พร รัตนสุวรรณ.....

ข้อความเหล่านี้ ข้าพเจ้าได้ให้เขียนไว้ที่ทางเดิน ขึ้นบันไดศาลากัมมัฏฐาน ที่หน้าหอประชุมศูนย์พัฒนา ศาสนา และในโรงอาหาร เพื่อจะมีใครที่ได้ทราบได้เห็นแล้วจะเกิดมีแรงบันดาลใจ ได้เข้ามาร่วมงานสืบสาน เจตนารมณ์ของอาจารย์พร ให้งานได้ก้าวหน้าเป็นประโยชน์ ต่อสังคมส่วนรวมสืบไป

อันที่จริงคณะเราที่ได้ทำงานร่วมกับอาจารย์พรมา โดยตลอดนั้น ก็ได้ทอดทิ้งงานเลย แม้ในช่วงระยะแรก ข้าพเจ้าจะไม่สบายดังที่ได้บันทึกเล่าไว้ให้ฟังแล้ว ในหนังสือ วิญญาณฉบับเดือนพฤษภาคม-มิถุนายน ๓๘ ในช่วงเวลาดังกล่าวนั้นก็ได้ก่อตั้งอนุสาวรีย์ อาจารย์พร รัตนสุวรรณ ไว้ด้วย โดยเฉพาะที่ฐานอนุสาวรีย์ คุณพ่อองผิว พัฒนประภาพันธุ์ ก็ได้รับเป็นผู้เขียนคำจารึกแทนศิษย์คนอื่นๆ ว่า

.....ผู้ตรากรำทำงานทั้งชีวิต

สอนฝึกจิตแผ่พระธรรมหลักคำสอน

สร้างสถูปศาลาสถาพร

สร้างคัมภีร์พระชินวรก่อนรอนราญ

สิ้นสำเนียงเสียงธรรมเคยดับ
 ทำนลวงลับดับจิตปลิดสังขาร
 มวลศิษย์สร้างร่างเหมือนเดือนวิญญาณ
 เพื่ออาสาสืบสานงานต่อไป.....

นี่คือข้อความที่เป็นเสมือนหนึ่ง **“สัญญาใจ”** เดือนให้รำลึกอยู่ตลอดเวลาว่า การดำเนินชีวิตต่อจากนี้ นั้นจะทำอะไรหรืออย่างไร โดยเฉพาะประเด็นแรก คืองานจัดหากองทุนมูลนิธิ เพื่อนำดอกผลมาเป็นค่าใช้จ่ายดำเนินงานศูนย์พัฒนาศาสนา ที่อาจารย์พรตั้งความปรารถนาไว้ ดังนั้นเมื่อข้าพเจ้าสบายดีและสามารถติดต่อกับพ่อฤๅษีสรายากัส หลวงพ่อสมเด็จพะพุฒาจารย์ (โต พรหมรังษี) สมเด็จพะนเรศวรมหาราช และอาจารย์พรกับทั้งปวงเทพเจ้าเหล่าโอบปาดิกะทั้งมวล ได้ปกติเหมือนเดิม สมเด็จพะนเรศวรมหาราช จึงได้มีรับสั่งให้กระทำพระรูปสลोकเกิดอนุสรณ์ สมเด็จพะนเรศวรมหาราช รุ่นมีชัยชนะเด็ดขาดในสงครามยุทธหัตถี ปีพุทธศักราช ๒๑๓๕ กองทุนมูลนิธิ พร รัตนสุวรรณ ขึ้น ดังที่ท่านสมาชิกทั้งหลายได้ทราบแล้วจากหนังสือวิญญาณฉบับก่อน

การกระทำพิธีรัตนตรัยภิเษกกับเทวดาภิเษก ในวัน
 อาสาพหุบูชา-วันเข้าพรรษา จัดทำที่ศาลาแก้วมัญฐาน
 พุทธานุภาพ พุทธิ สรรณิ คจณามิ ข้าพเจ้าได้เชิญชวน
 สมาชิกที่มีความสนใจไปรักษาศิลปปฏิบัติธรรมที่ ศูนย์-
 พัฒนาศาสนา พระเจดีย์อิสรภาพฯ เป็นเวลา ๗ วัน คือ
 ก่อนวันเข้าพรรษา ๓ วัน หลังวันเข้าพรรษา ๓ วัน (คือวันที่
 ๘-๑๕ กรกฎาคม ๓๘) ซึ่งมีรายการปฏิบัติดังนี้ ๐๕.๐๐ น.
 ตื่นนอน ๐๕.๓๐ น. สวดมนต์ทำวัตรเช้า นั่งสมาธิฟังเทป
 ธรรมบทของสมาธิของอาจารย์พร ๐๘.๐๐ น. รับประทาน
 อาหารเช้า ๐๙.๐๐ น. ฟังเทปบรรยายธรรมประยุกต์ของ
 อาจารย์พร ที่ใช้สอนพระนิสิตมหาจุฬาย ๑๑.๐๐ น. ทำธุรกิจ
 ส่วนตัวตามอัธยาศัย ๑๒.๐๐ น. รับประทานอาหารกลางวัน
 ๑๔.๐๐ น. ฟังเทปบรรยายธรรมประยุกต์-สวดสาธยาย
 พุทธมนต์บทต่างๆ ตามความเหมาะสมของแต่ละวัน
 เป็นต้นว่า บทัมมจักกัปปวัตตนสูตร อนัตตลักษณะสูตร
 อาทิตตปริยายสูตร รัตนสูตร มงคลสูตร มหาสมัยสูตร
 นิธิกัณฐสูตร โพชฌังคสูตร มหาสติปัฏฐานสูตร และบทอื่นๆ
 อีกหลายสูตร ต่อด้วยบทพุทธคุณ ธรรมคุณ และสังฆคุณ

อีกบทละ ๙ รอบ ๑๓.๐๐ น. อาบน้ำพักผ่อนตามอัธยาศัย ๑๘.๐๐ น. สวดมนต์ทำวัตรเย็น นั่งสมาธิฟังเทปธรรมบท จูงสมาธิของอาจารย์พร ๒๑.๐๐ น. แยกย้ายกันเข้านอน

ในแต่ละวันที่สวดสาธยายพุทธมนต์และนั่งสมาธินั้น ให้ทุกคนพยายามมีสติอยู่กับตัว ให้รู้สึกถึงทุกข์ คำในบท สวดมนต์ และทุกข์ คำพูดของอาจารย์พรในธรรมบท จูงสมาธิ พร้อมกันนั้นก็ให้เพ่งกระแสจิตไปที่ผอบพระรูปลือกเกิด อนุสรณ์ สมเด็จพระนเรศวรมหาราช ซึ่งอยู่ในวงสายสิญจน์ ที่โยงมาจากพระเจดีย์อิสรภาพ ๑ สาย จากหอประชุม ศูนย์พัฒนาศาสนา ๑ สาย จากรูปปั้นอนุสาวรีย์อาจารย์พร ๑ สาย รวมเป็น ๓ สาย มารวมกันที่ศาลากัมมัฏฐาน พุทธานุภาพ พุทธิ สรณิ คจฉามิ เพื่อเป็นสื่อสายให้พลัง อันศักดิ์สิทธิ์จากมวลเหล่าเทพเจ้าสัมมาทิฐิ ผ่านบรรจุลงในพระรูปลือกเกิดอนุสรณ์ สมเด็จพระนเรศวรมหาราช เสมือนหนึ่งทุกคนเป็นสะพานถ่ายทอดเชื่อมความศักดิ์สิทธิ์ ทั้งปวง และเป็นพระเกจิอาจารย์ที่นั่งปรกในเวลาที่มีพิธี พุทธาภิเษก พระเครื่อง แต่การกระทำพิธีเกี่ยวกับพระรูป ลือกเกิดอนุสรณ์ฯ นี้ สมเด็จพระนเรศวรมหาราช และ

บรรดามวลเหล่าเทพเจ้าทั้งปวงได้เรียกพิธีนี้ว่า **กระทำพิธี รัตนรัยภิเษก กับเทวดาภิเษก**

คณะเราออกเดินทางจากกรุงเทพมหานคร เข้าวันเสาร์ที่ ๘ กรกฎาคม ๒๕๓๘ เพื่อรักษาศีลอุโบสถ ปฏิบัติธรรม นั่งสมาธิ รับประทานอาหารมังสวิรัตินี้ พระเจดีย์อิสรภาพฯ ศูนย์พัฒนาศาสนา ต.แคมป์สน อ.เขาค้อ จังหวัดเพชรบูรณ์ ก่อนถึงวันอาสาฬหบูชาวันเข้าพรรษา ๓ วัน โดยรถตู้ ๓ คัน สมทบกับคณะที่เดินทางไปเองอีกหลายคน

เมื่อทุกคนเข้าที่พักกันเรียบร้อยแล้ว อาจารย์พรก็ได้บอกให้ข้าพเจ้าช่วยวานคุณสุธรรม (คุณชิน) คุณสุชาติ คุณสมศักดิ์ คุณสมบุญ ให้เป็นผู้นำมอบพระรูปหล่อเกิตอนุสรณ์ฯ ขึ้นสู่ศาลากัมมัฏฐาน และโยงสายสิญจน์จากพระเจดีย์อิสรภาพฯ ๑ สาย จากหอประชุมศูนย์พัฒนาศาสนา ๑ สาย จากรูปปั้นอนุสาวรีย์อาจารย์พรอีก ๑ สาย มารวมกันที่ศาลากัมมัฏฐาน สำหรับพวกสุภาพสตรีที่พอมือฝีมือนำในการจัดดอกไม้อยู่บ้าง ก็ช่วยกันจัดดอกไม้บูชาซึ่งดอกไม้เหล่านี้ข้าพเจ้าได้นำไปจากกรุงเทพฯ เท่าที่จะพอหาได้ทุกชนิดและทุกสี จากปากคลองตลาด กับทั้งดอกไม้

ทุกชนิดที่มีอยู่ที่ศูนย์พัฒนาศาสนา เพราะเมื่อคราวครั้งที่
 กระทำพิธีพระรูปสลोकเกิดอนุสรณ์ สมเด็จพระนเรศวรมหาราช
 รุ่งประกาศอิสราภาพ ซึ่งได้กระทำขึ้นเมื่อปีพุทธศักราช
 ๒๕๑๗ จำนวน ๒,๑๒๗ องค์นั้น สำหรับดอกไม้ที่หายาก
 ก็ได้นำต้นมาบูชาเข้าพิธีแทนดอก และก็ได้นำต้นมาปลูกไว้
 ที่ศูนย์พัฒนาศาสนาทั้งหมด ซึ่งถึงตอนนี้ก็ต้นโตให้ดอกแล้ว
 แทบทุกต้น กว่าทุกอย่างจะเข้าที่ได้เรียบร้อยดูสวยงามก็
 ราวเกือบ ๑๗ นาฬิกา จึงต่างแยกย้ายกันอาบน้ำ รับประทานอาหาร
 เตรียมตัวสวดมนต์ทำวัตรเย็น นั่งสมาธิและฟังเทศ
 ธรรมบทจูงสมาธิของอาจารย์พร รัตนสุวรรณ เป็นการ
 เริ่มต้นเข้าพิธีรัตนตรัยภิเษก และเทวดาภิเษก

เมื่อเริ่มสวดสาธยายพุทธมนต์-เข้าสมาธิ ความรู้สึก
 ของข้าพเจ้าก็เริ่มสงบเยือกเย็น และดิ่งลึกลงโดยลำดับ
 เสียงสวดสรรเสริญ พุทธคุณ ธรรมคุณ และสังฆคุณ
 เป็นท่วงทำนองดังก้องกระหึ่มอยู่ทั่วทั้งทุกอณูของบรรยากาศ
 แสงสีประกายรุ่งผสมแสงเงินแสงทอง สอดสลัประยิบระยับ
 เลื่อมรังสีแพรวพรั่งพราว จากมวลเหล่าเทพเทวา ซึ่งต่าง
 นั่งเป็นระเบียบลดหลั่นตามอัฒจรรย์ ราวกับสถานที่แห่งนั้น

เป็นสนามกีฬาที่ใหญ่โตมโหฬาร ตรงกลางของสนามกีฬา
 แห่งนั้นเป็นผอบทองสดใส มีสีแสงประกายต่างๆ ล้อมหมุน
 วนโดยรอบ ข้าพเจ้าได้ยินเสียงดังมาจากทั่วทุกอณูของ
 บรรยากาศนั้นว่า “จงตั้งใจให้แน่วแน่ อธิษฐานให้ความ
 สงบเยือกเย็นและสันติสุข ความอุดมสมบูรณ์บังเกิดขึ้นแก่
 แผ่นดินทั่วทั้งโลก พระรูปสลोकเกิดอนุสรณ์ สมเด็จพระ-
 นเรศวรมหาราช มุลินธิพร รัตนสุวรรณ ซึ่งเปรียบเสมือนน้ำ
 เพียงหนึ่งหยดนี้ ที่จะราตรดลงไปท่ามกลางความเร่าร้อน
 ให้ผ่อนคลาย แล้วจะกลายเป็นสายพิรุณโปรยยามวสันตฤดู
 ...อันจะยังความอุดมสมบูรณ์ให้บังเกิดขึ้น

ข้าพเจ้าสะดุ้งเล็กน้อยเมื่อมองเห็น อาจารย์พร
 แต่งกายด้วยเสื้อผ้าสีฟ้าจางสดใส สอดสลับดินเงินดินทอง
 ยิ้มแสดงถึงความเบิกบานสดชื่นแจ่มใสในอารมณ์ พลาญพูด
 ขึ้นว่า “ให้ข้าพเจ้าบอกทุกคนที่มาร่วมในพิธี และผู้มีจิตใจ
 เป็นกุศล ซึ่งได้ให้ความช่วยเหลือตลอดมา ตั้งแต่เมื่อครั้งที่
 อาจารย์ยังเป็นคนมีกายเนื้อกายหยาบ จนกระทั่งเข้าสู่ภูมิทิพย์
 ซึ่งมีกายละเอียดนั้น ให้มีความสุขความเจริญ เข้าใจถึง
 สภาวะความเป็นไปของชีวิต แม้จะเปลี่ยนแปลงสภาพภูมิไป

อย่างไร ก็ขออย่าได้หลงลืมให้ได้เกิดในกลุ่มกัลยาณมิตร
 สัมมาทิฏฐิ และให้ได้พบแสงสว่าง กับทั้งได้มีโอกาส
 ประพฤติปฏิบัติตามพระธรรมคำสั่งสอนขององค์พระบรม-
 ศาสดา สัมมาสัมพุทธเจ้าตลอดไป ตราบเท่าที่ยังมีการ
 เดินทางชีวิตในสังสารวัฏฏ์โดยทั่วกันทุกๆ คน ขอทุกคน
 จงอย่าประมาท จงนึกไว้เสมอตามคำที่พระพุทธองค์ได้ตรัส
 เตือนไว้ว่า

๑. อธิ วสฺสํ วสิสฺสามิ	อิติ เหมนุตคิมฺหิสฺสุ
อิติ พาโล วิจิเนเตติ	อนฺตรายํ น พุชฺเชติ
๒. ปุปฺพานิเหว ปจฺฉินนฺตํ	พฺยาสตฺตมณฺสํ นรํ
อติตฺตํเยว กาเมสุ	อนฺตโก กุรุเต วสํ
๓. น สนฺติ ปฺตฺตา ตาณาย	น ปิตา นปิ พนฺธวา
อนฺตเกนาธิปนฺนสฺส	นตฺถิ ญฺาตีสุ ตาณตา
๔. เอตมตฺถวสํ ญฺตฺวา	ปณฺชิตฺเต สีสฺสํวฺโต
นิพฺพานคฺมณํ มคฺคํ	ชิปปเมว วิโสชฺเย.

เราจักอยู่ตลอดฤดูฝนในที่นี้ ในฤดูหนาวและฤดูร้อน
 ในที่นี้ คนพาลย่อมนึกคิดเสียดังนี้ ย่อมไม่เฉลียวถึงอันตราย

คาถานี้คัดลอกมาจากหนังสือสวดมนต์แปลของ มหามกุฏราชวิทยาลัย
 หน้า ๓๐๘ “อุตฺตยาทิสังเวคคาถา”

ผู้ทำที่สุด (คืออมรณะ) ย่อมทำคนที่มิใช่ใจของแล้ว ใน อารมณ์ต่างๆ มัวเก็บดอกไม้อันหลาย (คือปัญญาจกามคุณ) อยู่หนึ่งเดียว ผู้ไม่เบื่อแล้วในกามทั้งหลายที่เดียวสู้อำนาจ ของตน

เมื่อบุคคลอันมีมัจจุราชครอบงำ แล้วบุตรทั้งหลาย มีอยู่เพื่อป้องกันมัจจุราชไม่ได้ บิดาก็ไม่ได้ ถึงพวกพ้อง ก็ไม่ได้

ความป้องกันย่อมไม่มีในหมู่ญาติ บัณฑิตทราบอำนาจ แห่งเหตุนี้แล้ว พึงเป็นผู้สำรวมในศีล

พึงเร่งรีบทำทางเป็นที่ไปพระนิพพานให้หมดจด

ข้าพเจ้าจึงถามอาจารย์ขึ้นว่า “คาถาที่พระพุทธเจ้า ได้ตรัสไว้นี้มีอยู่ในหนังสืออะไรที่อาจารย์เคยเขียนไว้หรือเปล่า เพราะว่าคาถานี้ยาวนัก ข้าพเจ้าจำไม่ได้” อาจารย์บอกว่า “รู้สึกจะมีอยู่ในหนังสือวคมนตรีแปล ของมหามกุฏราช- วิทยาลัย ซึ่งท่านเจ้าคุณศาสนโคภณ รวบรวมและแปลไว้ และในตอนนั้นท่านเจ้าคุณศาสนโคภณก็ร่วมอยู่ในพิธีนี้ด้วย โนนาง...” พร้อมทั้งเหลียวหน้าไปด้านข้างส่งสายตาดอกให้

ข้าพเจ้ามองไปยังบรรดามวลเหล่าเทพเทวา ซึ่งแต่งกายด้วยผ้ากาสาอะสีเหลืองทองกระจ่างนุมนวล บ่งบอกถึงสมณสารูปที่สงบสำรวมเปล่งพลังแห่งความสงบเยือกเย็น จนรู้สึกถึงความสดชื่น อิ่มเอิบเบิกบาน

อาจารย์พรอธิบายให้ฟังอีกว่า “โลกทิพย์ที่ซ่อนอยู่ กับโลกมนุษย์ขณะที่กำลังกระทำพิธีรัตนตรัยภิเชก และ เทวตาทิเชกนี้ มวลเหล่าเทพเทवासัมมาทิฏฐิเกือบทุกชั้นทุกภูมิ ได้ถูกเชิญให้มาร่วมเพ่งพลังกระแสจิตบรรจุลงในพระรูปสลोकเกิดอนุสรณ์ สมเด็จพระนเรศวรมหาราช โดยเทพเทวาแต่ละชั้นแต่ละภูมิจะมีพลังแสงสีไม่เหมือนกัน ดูไปโดยรอบสิ... แล้วจะเห็นว่า แต่ละกลุ่มจะแต่งกายด้วยแสงสีที่สะท้อนออกมาไม่เหมือนกัน แต่ก็ผสมกลมกลืนกันได้อย่างสวยงาม ทำให้บรรยากาศโดยทั่วไปกระจ่างสงบเยือกเย็นสดชื่น มวลเหล่าเทพเทวาเหล่านี้จะเปล่งพลังแห่งความสุขสดชื่นตามภพภูมิของแต่ละภูมิ ตลอดเวลา ๗ วัน ๗ คืน โดยไม่ต้องทอดทิ้งธุระไปไหน เพราะมวลเทพเทวาเหล่านี้ นั้น ท่านไม่ต้องรับประทานอาหาร ไม่มีกายหยาบเป็นภาระให้ต้องปรนนิบัติ”

ข้าพเจ้าได้ถามอาจารย์พรว่า “คำพูดและเสียงสวดสาธยายพุทธมนต์ที่ข้าพเจ้าได้ยินดังอยู่โดยรอบ ทัวทั้งบรรยากาศนี้เป็นเสียงมาจากไหน และคำพูดนั้นหมายความว่าอย่างไร เพราะข้าพเจ้าไม่เข้าใจความหมายของ คำพูดนั้นเลย”

อาจารย์พรตอบว่า “เสียงนี้นั้นก็มาจากมวลเหล่าเทพเทวาทั้งปวงนั่นเอง เพราะท่านต่างมีความรู้สึกนึกคิดเป็นอันหนึ่งอันเดียวกัน เสียงนั้นแม้ว่าท่านจะไม่ได้เปล่งออกมาพร้อมกัน หรือมิได้นัดกันไว้ว่าจะพูดอย่างไร แต่เมื่อมีความรู้สึกนึกคิดเป็นอย่างเดียวกันแล้ว บรรยากาศของแสงสีและเสียง ก็จะกลมกลืนเป็นอันหนึ่งอันเดียวกันเสมอ ตลอดเวลาทุกภพทุกภูมิ ทั้งนี้รวมทั้งกลิ่นหอมของมวลเหล่าไม้ดอกนานาพันธุ์ และเสียงดนตรีนานาชนิดด้วย...”

ข้าพเจ้าถามต่อไปอีกว่า คำพูดที่ได้ยินว่า “พระรูป ลีอกเกิดอนุสรณ์ สมเด็จพระนเรศวรมหาราช มุลินธิพร รัตนสุวรรณ ซึ่งเปรียบเสมือนน้ำเพียงหนึ่งหยดนี้ ที่จะราดรดลงไปท่ามกลางความเร่าร้อนให้ผ่อนคลาย แล้วจะกลายเป็นสายพิรุณโปรยยามวสันตฤดู... อันจะยังความอุดมสมบูรณ์ให้บังเกิดขึ้น” นั้น หมายความว่าอย่างไร?

อาจารย์พรตอบว่า “หมายความว่าบุคคลที่มีความเชื่อเรื่องตายแล้วเกิด เรื่องโอบปาติกะ เรื่องกฎของกรรม เรื่องวิญญานสร้างชีวิต เรื่องปฏิจจสมุปบาท เขาจะอดทนได้เสมอกับความทุกข์ กับปัญหาที่เกิดขึ้นในชีวิตประจำวัน โดยเขาจะทำใจให้สบายอยู่ได้เสมอกับทุกๆ เหตุการณ์ และเขาจะสามารถทำลายเครื่องพันธนาการแห่งจิตใจของเขาได้ ซึ่งจะเป็นชัยชนะโดยเด็ดขาดของชีวิต คนที่เชื่อว่า สมเด็จพระนเรศวรมหาราช ยังอยู่ยังคอยห่วงใยและให้ความคุ้มครองแก่พสกนิกรของพระองค์ แม้จะเสด็จสวรรคตไปกว่า ๔๐๐ ปีแล้วก็ตาม และคนที่เชื่อว่าอาจารย์ยังอยู่ แม้จะไม่มีกายเนื้อกายหยาบอยู่ในโลกมนุษย์แล้วก็ตาม ซึ่งบุคคลเหล่านี้จะค่อยๆ มีความสบายใจอยู่ได้เสมอ และจะช่วยให้คนที่อยู่ใกล้ชิดรอบข้าง พลอยมีจิตใจที่หายเร่าร้อน และสบายใจไปด้วย เมื่อคนส่วนมากเป็นเช่นนี้ ความอุดมสมบูรณ์จะไม่บังเกิดขึ้นหรือ พระรูปสลอกเกิดอนุสรณ์ มุลนิธิพร รัตนสุวรรณ เป็นสิ่งหนึ่งในหลายสิ่งที่จะทำให้คนทั้งหลายได้เข้าใจถึงสภาวะของชีวิตของคนว่า มีการเวียนว่ายตายเกิดอย่างไรในวัฏสงสาร และจะทำอย่างไร

จึงจะทำให้ตนเองมีความสบายใจอยู่ได้เสมอในทุกๆ เหตุการณ์”

ข้าพเจ้ายังงงและยังไม่ค่อยเข้าใจอยู่นั่นเอง อาจารย์จึงย้ำอีกว่า “ขณะนี้อย่าเพิ่งสงสัยหรือมีความกังวลใจในสิ่งใดทั้งสิ้น พยายามทำให้สงบให้สบาย พยายามละนิวรณ์ทั้ง ๕ ให้ได้ ทำตัวให้เป็นสี่อพลังที่ดี อาจารย์เองก็จะต้องร่วมกระทำพิธีรัตนตรัยภิเษก และเทเวศธาภิเษก เช่นเดียวกันกับทุกคน อย่ากังวลใจ...ทำให้สงบ...ให้มีสติอยู่กับตัวทุกขณะจิต... ละนิวรณ์ให้ได้... ให้รู้สึกถึงลมหายใจทุกขณะทุกขณะจิต เมื่อหายใจเข้าและหายใจออก...”

ข้าพเจ้าจึงพยายามทำตามที่อาจารย์แนะนำ ไม่สนใจกับสิ่งใดๆ อีก นอกจากลมหายใจเข้า-ออกเท่านั้น พร้อมทั้งเพ่งกระแสจิตไปยังผอบพระรูปลืออกเกิดอนุสรณ์ สมเด็จพระนเรศวรมหาราช

ในวันเสาร์ที่ ๘ กรกฎาคมซึ่งเริ่มกระทำพิธี คณะเราที่มาร่วมกันทั้งหมด ๓๕ คน ในวันที่ ๑๑-๑๒ กรกฎาคม ซึ่งเป็นวันอาสาฬหบูชา-วันเข้าพรรษา มีมาร่วมเพิ่มเติมอีก ทั้งที่เดินทางมาจากกรุงเทพฯ อุบลราชธานี ลำปาง หล่มสัก

เพชรบูรณ์ อุตรดิตถ์ รวมทั้งสิ้นราว ๑๒๐ คน สำหรับตอน
วันอาสาฬหบูชา ชาวบ้านใกล้เคียงมาร่วมทำบุญและ
เวียนเทียนอีกราว ๒๐๐ คน ทุกคนต่างมีจิตเป็นกุศล ตั้งใจทำ
ตั้งใจปฏิบัติกันอย่างแท้จริง จนถึงวันสุดท้ายของการรักษา
อุโบสถศีล-ปฏิบัติธรรม คือวันเสาร์ที่ ๑๕ กรกฎาคม
๒๕๓๘ มีผู้ร่วมปฏิบัติครบตามกำหนด ๑๘ คน สิ่งที่น่า
ความขุสขสดีขึ้นและก่อให้เกิดปีติโสมนัส อนุโมทนาแก่
มวลเหล่าเทพเทวาทั้งหมด รวมทั้งอาจารย์พรด้วยก็คือ
หลังจากเสร็จสิ้นการปฏิบัติธรรม คุณสมศักดิ์ สงค์ดี
ซึ่งเป็นคนที่ติดบุหรืมาก วันหนึ่งจะต้องสูบไม่ต่ำกว่า ๓ ชอง
เวลาซื้อบุหรืจะต้องซื้อเป็นแพคใหญ่ไว้เลย แต่พอมาเริ่มถือ
อุโบสถศีลและปฏิบัติธรรม-ฟังธรรมบทจูงสมาธิ กับคำ
บรรยายธรรมที่อาจารย์พรสอนพระนิสิตมหาจุฬาฯ ก็ตั้งใจ
งดเว้น พอถึงวันสุดท้ายก็ตั้งใจงดเว้นตลอดไป จะไม่หวน
กลับมาสูบบุหรือีก

อาจารย์พรได้บอกให้ข้าพเจ้าถามทุกคนว่า รู้สึกเป็น
อย่างไรบ้างกับการปฏิบัติเช่นนี้ ก็ได้คำตอบจากทุกคนว่า
รู้สึกสงบ เป็นสุขใจขึ้น เข้าใจธรรมเกี่ยวกับการดำเนินชีวิตดีขึ้น

แม้ว่าจะได้ฟังเพียงแต่คำบรรยายธรรม จากเทปเท่านั้น ข้าพเจ้าจึงตั้งใจไว้ว่าจะจัดให้มีการรักษาอุโบสถศีลและปฏิบัติธรรมเช่นนี้อีกเรื่อยๆ ตามความเหมาะสม ถ้ามีคนสนใจปฏิบัติธรรมตามแนวที่อาจารย์พรสอน ก็แจ้งความประสงค์ไปที่ข้าพเจ้าได้เลย เพราะโดยปกติข้าพเจ้าจะเดินทางมาที่ศูนย์พัฒนาศาสนาแทบจะทุกวันสุดสัปดาห์ เพราะจะต้องมาดูแลและสั่งงานอยู่เป็นประจำแทนอาจารย์พร ซึ่งทุกคนเข้าใจว่าได้เป็นผู้ที่ตายไปแล้ว แต่สำหรับข้าพเจ้า อาจารย์พร รัตนสุวรรณ ยังอยู่ ยังมาสั่งงานและให้คำปรึกษาในทุกๆ เรื่องทุกๆ กรณี ยังอยู่รอดคอยให้การพิสูจน์ถึงความมีชีวิตหลังจากกายแตกทำลายสลายไป อาจารย์บอกว่าชีวิตที่แท้จริงไม่มีการตาย มีแต่การเปลี่ยนแปลง เป็นการเปลี่ยนแปลงที่ยิ่งใหญ่ที่สุดของมนุษย์ทุกคน เมื่อร่างกายตายแต่วิญญาณยังอยู่ วิญญาณที่มีกิเลสยังมีวิบากของกุศลและอกุศล จะต้องสร้างชีวิตขึ้นมาใหม่ในรูปร่างใดรูปร่างหนึ่งตามภพภูมิต่างๆ ที่มีอยู่ เพื่อรองรับบุคคลผู้ที่มีวิบากของกุศล หรืออกุศลแตกต่างกันไป

เมื่อพิธีเสร็จสิ้นแล้วทั้งหมดทุกอย่างทุกประการ ข้าพเจ้าได้เข้าสมาธิเพ่งดูพระรูปสลोकเกิดอนุสรณ์ สมเด็จพระนเรศวรมหาราช รุ่นมีชัยชนะเด็ดขาดในสงครามยุทธหัตถี ปีพุทธศักราช ๒๑๓๕ ก็ได้มองเห็นว่าพระรูปสลोकเกิดอนุสรณ์ แต่ละอันมีพลังรังสีเหมือนกับพระรูปสลोकเกิดอนุสรณ์ สมเด็จพระนเรศวรมหาราช รุ่นประกาศอิสรภาพ ปีพุทธศักราช ๒๑๒๗ นั้นทุกประการ คือ จะเห็นเป็นแสงสว่างสีรุ้งเข้ม ๗ สี ผสมกลมกลืนกันกลายเป็นสีธงชาติ ที่มีวงล้อธรรมจักรสีขาวกระจ่างนวลทับ และตรงกลางวงล้อธรรมจักรมีมหามงกุฎสีทองระยิบระยับ กับทั้งมีรัศมี ๗ สี แผ่ออกมาโดยรอบ

มีหลายคนที่ร่วมกระทำพิธีได้บอกบริจาคขอตั้งกองทุนมูลนิธิพร รัตนสุวรรณ กองทุนละหนึ่งหมื่นบาท และขอรับพระรูปสลोकเกิดอนุสรณ์ สมเด็จพระนเรศวรมหาราช ไว้เลย ข้าพเจ้าก็ได้มอบให้ไปโดยข้าพเจ้าก็ได้ตั้งจิตอธิษฐาน อัญเชิญเทพผู้พิทักษ์ ซึ่งเคยเป็นทหารและร่วมรบในสงครามยุทธหัตถี จะคอยให้ความคุ้มครอง ปกป้องรักษา

และเป็นสื่อระหว่างสมเด็จพระนเรศวรมหาราช กับเจ้าของ
กองทุนพร้อมทั้งครอบครัวและผู้ใกล้ชิด ชิดตลอดไป

คณะเราออกเดินทางจาก พระเจดีย์อิสราภาพฯ ศูนย์-
พัฒนาศาสนา วันเสาร์ที่ ๑๕ กรกฎาคม ๒๕๓๘ โดยรถตู้
๓ คัน คันหนึ่งเดินทางกลับกรุงเทพมหานครตามเส้นทางเดิม
อีก ๒ คันคือคันที่ข้าพเจ้านำมอบพระรูปลี้กเกิดอนุสรณ์
สมเด็จพระนเรศวรมหาราชมาด้วย ได้เดินทางไปกราบ
นมัสการหลวงพ่อบุชชินราช ที่จังหวัดพิษณุโลก
ผ่านนครสวรรค์แวะกราบพระพุทธรูปศักดิ์สิทธิ์ที่วัดคีรีวง
และผ่านอุทัยธานี ชัยนาท สิงห์บุรี อ่างทอง อยุธยา
มาโดยลำดับจนถึงกรุงเทพมหานคร เป็นอันว่าการเดินทาง
ไปกระทำพิธีรัตนตรัยภิเษกเทวดาภิเษก พระรูปลี้กเกิด
อนุสรณ์ สมเด็จพระนเรศวรมหาราช ครั้งนี้เป็นการเดินทาง
เป็นวงกลมไม่ย้อนรอยกลับตามเส้นทางเดิม

นับจากวันอาทิตย์ที่ ๑๖ กรกฎาคม ๒๕๓๘ สำหรับ
บุคคลผู้ที่สั่งจองตั้งกองทุนมูลนิธิพร รัตนสุวรรณ พระรูป-
ลี้กเกิดอนุสรณ์ สมเด็จพระนเรศวรมหาราช ก็ทยอยกัน
มารับพระรูปลี้กเกิด และบริจาคปัจจัยตั้งกองทุนมูลนิธิ

อยู่เรื่อยๆ บางคนก็ขอบริจาคตั้งกองทุนเป็นรายย่อยจนกว่าจะครบหนึ่งหมื่นบาท ก็จะเป็นกองทุน ๑ กอง ซึ่งกองทุนมูลนิธินี้จะพยายามจัดตั้งให้ได้ถึง ๒,๑๓๕ กองทุน ตามปีพุทธศักราชที่องค์สมเด็จพระนเรศวรมหาราช ได้ชัยชนะเด็ดขาดในสงครามยุทธหัตถี กับพระมหาอุปราชอริราชศัตรู

ข้าพเจ้าเองมีความกังวลใจมากเกี่ยวกับพระรูปสลोकเกิดอนุสรณ์ สมเด็จพระนเรศวรมหาราช กองทุนมูลนิธิพร รัตนสุวรรณ นี้ เนื่องจากบางคนไม่เข้าใจ ได้เขียนจดหมายเป็นบัตรสนเท่ห์ถึงข้าพเจ้าว่า ทำอะไรเป็นเชิงพาณิชย์ โดยแอบอ้างเบื้องสูงเป็นการมิบังควรเป็นอย่างยิ่ง ซึ่งข้าพเจ้าเองถึงกับงงงัน เพราะนึกไม่ถึงว่าจะมีคนเข้าใจเช่นนั้น ซึ่งจะเป็นพิษเป็นภัยต่อบุคคลนั่นเอง แต่ก็มีหลายคนที่เข้าใจ ทั้งโทรศัพท์มาหรือเขียนพระรูปสลोकเกิดอนุสรณ์จดหมายมาบอกว่า ดีใจมากที่ได้รับข่าวว่า องค์สมเด็จพระนเรศวรมหาราช รับสั่งให้กระทำพระรูปสลोकเกิดอนุสรณ์ของพระองค์ท่านขึ้นอีก ซึ่งเขารอคอยมานานถึง ๒๑ ปี และก็ดีใจที่จะได้มีโอกาสตั้งทุนมูลนิธิพร รัตนสุวรรณ เพราะเท่ากับเขาได้มีโอกาสแสดงความกตัญญูต่ออาจารย์พร

ซึ่งให้แสงสว่างแก่เขา โดยที่เขาได้ฟังเทศธรรม กับทั้งอ่านหนังสือธรรมที่อาจารย์พร เขียนขึ้น ทำให้เขามีความสบายใจ และแก้ไขปัญหาชีวิตของตนเองได้ มีบางคนถามว่า ทำไมคิดราคาสูงมากนัก ข้าพเจ้าไม่ทราบจะให้คำตอบว่าอย่างไร เพราะซึ่งอันที่จริงก็ราคาสูงเกินไป ถ้าจะมาคิดว่าเป็นสินค้าเป็นการหากำไรเกินควร แต่นี้เป็นกองทุนมูลนิธิ ซึ่งจะคงอยู่ต่อไป และถ้าบุคคลที่เป็นเจ้าของกองทุนมีจิตเป็นกุศล ศรัทธาอีกก็จะมีโอกาสเพิ่มกองทุนของตนเองให้มากขึ้น โดยปรารถนาถึงเนื่องในวันเกิดของตนเองหรือวันขึ้นปีใหม่ หรือในโอกาสใดๆ ก็ได้

ข้าพเจ้าได้กราบบังคมทูลให้พระองค์ได้รับทราบ พระองค์จึงรับสั่งกับข้าพเจ้าว่า “อย่ากังวลใจเลย...ไม่ว่าจะใช้เวลานานสักเท่าใด ก็ยังมีความหวังอยู่ว่า มูลนิธิพรรัตนสุวรรณ จะมีกองทุนสนับสนุนสำหรับให้คณะบุคคลที่มาทำงานสืบต่อเจตนารมณ์ของครูพร เก็บดอกผลมาเป็นค่าใช้จ่ายในการสืบสานงานพัฒนาศาสนาต่อไป ตามความตั้งใจที่เป็นกุศล เป็นการกระทำที่จะให้บังเกิดคุณงามความดี ความเข้าใจผดย้อมเกิดขึ้นได้เสมอ สำหรับบุคคลที่มองเห็น

สภาวะของโลกแต่ในแง่ของวัตรุณิยม.... กาลเวลาจะเป็น
สิ่งพิสูจน์ตัวมันเองว่า ผลที่บังเกิดขึ้นนั้นผิดหรือถูกประการใด”

อาจารย์พรได้พูดเสริมคำรับสั่งของพระองค์ขึ้นว่า
“ถ้ากองทุนมูลนิธิได้ดอกผลมาไม่พอกับค่าใช้จ่ายที่ศูนย์
พัฒนาศาสนา ก็อย่าได้กังวลใจ จงทำสิ่งที่พอจะมีกำลัง
ทำได้เท่านั้น งานทั้งหมดคงจะไม่หยุดยั้งสลายไปพร้อม
กับชีวิตในกายหยาบของอาจารย์หรอกนะ เพราะพระธรรม
คำสั่งสอนของพระบรมศาสดา สัมมาสัมพุทธเจ้า ที่อาจารย์
ได้ประยุกต์ออกมาเผยแพร่ ทั้งโดยวิธีการสอนในห้องเรียน
การแสดงปาฐกถา การเขียนไว้เป็นหนังสือตำรา และ
เขียนให้อ่านเข้าใจง่าย กับทั้งสอนถึงวิธีการฝึกสมาธิ และ
วิปัสสนาในชีวิตประจำวัน มีไว้เพียงพอ และเป็นพื้นฐาน
จำเป็นสำหรับคนทุกคนที่ต้องการดำเนินชีวิตให้มี
ความก้าวหน้าและถูกต้อง ซึ่งจะต้องเดินตามทางนี้ทั้งสิ้น
ทางนั้นคือมรรคมืดองค์ ๘ หรือ คีล สมาธิ ปัญญา
ซึ่งพระพุทธเจ้าได้ตรัสไว้ว่า ทางนี้เท่านั้น ทางอื่นไม่มี
เพื่อความบริสุทธิ์แห่งทัศนะหรือเพื่อความพ้นทุกข์ ดังนั้น
จึงไม่ต้องเป็นห่วงว่างานทั้งหมดจะต้องหยุดชะงักลง

เพียงแต่อาจจะเข้าใจไม่ทันใจเราเท่านั้นเอง สำคัญต้องทำให้สบายไว้เสมอ เพื่อเป็นสื่อรับแต่สิ่งที่ดีงามจากสุคติภูมิในโลกทิพย์ อันจะยังให้พลังมัจฉาปฏิญญาอันมีดีครึ้มที่ปกคลุมโลกมนุษย์อยู่ให้จางลง อย่าลืม... ยึดถือในพระรัตนตรัยให้มั่นคง พร้อมทั้งให้มีสติอยู่กับตัวเสมอไม่ว่าจะทำอะไรอยู่พยายามอย่าให้นิเวศน์ครอบงำ พยายามมองให้เห็นสรรพสิ่งทั้งหลายในสภาพที่แท้จริงของมัน ไม่ใช่เห็นตามลักษณะลวงตาให้หลงซึ่งปรากฏอยู่ในโลกแห่งความมัวเมานี้ อย่าคิดถึงอาจารย์ แล้วเราจะพบกันได้เสมอตลอดไป...”

แม้พระองค์-สมเด็จพระนเรศวรมหาราช และอาจารย์พรจะบอกเช่นนั้น แต่ความรู้สึกของข้าพเจ้าก็มิวายกังวล โดยเฉพาะปัจจัยในการลงทุนซึ่ง คุณชลิภา โรจนโกศล และคณะได้จ่ายสำรองให้ก่อน ดังนั้นเมื่อมีใครนำปัจจัยมาบริจาคเป็นกองทุนมูลนิธิพร รัตนสุวรรณ ข้าพเจ้าก็จะรวบรวมคืนบางส่วน และนำบางส่วนคืนบุคคลที่สำรองทุนให้ เหมือนเมื่อตอนที่อาจารย์พรทำถนนที่ศูนย์พัฒนาศาสนา เมื่อปี ๒๕๓๓ โดยเฉพาะส่วนนี้ทำให้ข้าพเจ้าสบายใจขึ้นได้บ้าง

ดังนั้น ระเบียบนี้จึงเป็นวงจังหวะที่ข้าพเจ้ากำลังรอดคอย
 ผู้ที่มีจิตเป็นกุศลศรัทธาในอันที่จะช่วยจัดตั้งกองทุนมูลนิธิ
 พร รัตนสุวรรณ พระรูปสลักเกิดอนุสรณ์ สมเด็จพระ-
 นเรศวรมหาราช ให้ได้ครบตามจำนวน ๒,๑๓๕ กองทุน
 เพื่อที่จะได้ดอกผลมาเพียงพอเป็นค่าใช้จ่ายภายในศูนย์
 พัฒนาศาสนา พระเจดีย์อิสรภาพฯ สมเด็จพระเจตนารมณฺ์ของ
 อาจารย์พร ที่ได้ตั้งไว้ก่อนละกายหยาบเข้าสู่ภูมิทิพย์
 โดยสมบูรณ์

อาจารย์พร รัตนสุวรรณ

ยังอยู่...ในโลกที่ตามนุษย์มองไม่เห็น

ข้าพเจ้าขอขออนบ้นท์ถึงสภาวะของอาจารย์พร เมื่อได้ตื่นจากการหยั่งลงสู่ความหลับอีกครั้งหนึ่ง ตามที่ได้ทิ้งท้ายไว้ในหนังสือวิญญาณฉบับเดือน พฤษภาคม-มิถุนายน ๒๕๓๘ นั้น อาจารย์พรเล่าให้ฟังว่า

เป็นการหยั่งลงสู่ความหลับที่มีปีติและสุขอย่างท่วมท้น มีสติรู้สึกตัวอยู่ทุกขณะจิต จนถึงขณะจิตสุดท้ายที่หลับไม่ทราบว่าจะช่วงเวลาที่ยหลับนั้นกินเวลานานสักเท่าใด จึงรู้สึกคล้ายกับมีแรงกระตุ้นจากภายในใจว่า ตถุหา โปโนพุกวิกา... อวิชชาปจฺจยา สงฺขารา สงฺขารปจฺจยา วิญญาณํ วิญญาณปจฺจยา นามรูป...ฯลฯ ทุกข โทมนสฺ อุปายาส... จึงลืมตาขึ้น มองเห็นแสงฉัพพรรณรังสีหมุนลอยอยู่เบื้องหน้า รู้และเข้าใจทันทีว่า บัดนี้ได้มีชีวิตเกิดใหม่หลังจากชีวิตที่ทุกคนในโลกมนุษย์ถือว่าได้ตายไปแล้ว ความจริงได้ปรากฏให้เห็นอย่างแท้จริงแล้วว่า ความตายไม่ใช่ความสิ้นสุดของชีวิต พระธรรมคำสั่งสอนของพระพุทธองค์ เป็นลัทธิปฏิรูป

คือเห็น หรือรู้ได้ด้วยตนเอง พร้อมทั้งนำทางตนเองให้พ้น จากความทุกข์ได้จริงๆ เป็นความอิมเอิบเบิกบานใจที่เมื่อ อยู่ในกายหยาบกายมนุษย์ ได้ศึกษาค้นคว้าเกี่ยวกับพระธรรม คำสั่งสอนของพระพุทธเจ้า ซึ่งเป็นศาสดาของเทวดาและ มนุษย์ทั้งหลาย กับทั้งได้ประยุกต์ออกมาสั่งสอนให้คนอื่น ได้รู้ตาม ถูกต้องตามความหมายที่แท้จริง โดยเฉพาะ หนังสือเรื่อง **สุแสงสว่าง** ที่ได้เขียนไว้นั้นถูกต้องและดีมาก สำหรับคนที่ต้องการจะเรียนรู้และศึกษาเกี่ยวกับชีวิตหลัง ความตาย

ความรู้สึกเป็นสุขยังคงซาบซ่านอยู่ทั่วสรรพางกาย แต่ในความสุখনั้นยังเจ็บปวดอยู่ด้วยความกังวลล้าลึก เป็นห่วงว่าข้าพเจ้าจะดำเนินงานต่อไปได้อย่างไร ในเมื่อไม่ว่า จะทำอะไร หรือสร้างเสริมหรือรักษาอนุรักษ์สิ่งต่างๆ ไว้ใน โลกมนุษย์นั้น จำเป็นต้องใช้เงินทั้งสิ้น แต่เมื่อแว็บมายืนอยู่ เคียงข้างข้าพเจ้าแล้วก็ไม่สามารถที่จะพูดหรือคุยอะไรกับ ข้าพเจ้าได้เลย เพราะสภาวะจิตของข้าพเจ้ามีดครีမ် ปกคลุมห่อหุ้มไปด้วยพลังแห่งนิรณทั้งห้า ปกคลุมไปด้วย ความโศกเศร้าอาดูรมิสร่างซา จึงได้มาเรียนรู้อีกขั้นตอนหนึ่ง

คือจะต้องฝึกการปรับสภาวะของจิตให้อยู่ในระดับเดียวกัน จึงจะสามารถพูดจาติดต่อกันได้ นี่เองเป็นเหตุผลข้อหนึ่งที่มนุษย์ยกขึ้นมาได้แย้งและไม่เชื่อเรื่องการตายแล้วเกิด เพราะถ้าตายแล้วเกิดจริง ทำไมจึงไม่มีใครกลับมาบอกเลข คนตายคือคนที่หายสาบสูญไปจากโลกนี้

เมื่อยังติดต่อกันพูดจากับข้าพเจ้าไม่ได้ จึงนึกถึงภาวะของตนเองว่าควรจะทำอะไรอย่างไรต่อไป ก็รู้ได้โดยทันทีที่นั่นว่าการที่ได้มาเกิดในโลกมนุษย์เป็นเวลาถึง ๗๔ ปี ๓ เดือน กับ ๖ วันนั้นก็เป็งานส่วนหนึ่งที่จะต้องมาทำ ครั้นนึกถึงภาระเช่นนี้ สิ่งแวดล้อมรอบข้างก็เปลี่ยนไปทันที คือได้มา ยืนอยู่หลังสแตนด์บนหอประชุมใหญ่ผู้คนมากมาย ต่างเดิน มาเลือกนั่งเก้าอี้ตามภาวะและสถานะของตนเอง โดยไม่มีการเบียดเสียดหรือยื้อแย่งกัน แม้ผู้คนจะมากมายแต่ก็ เต็มไปด้วยความสงบ พร้อมกับแผ่ไว้ด้วยความรื่นรมย์ แสงและสีที่สะท้อนออกมาจากเครื่องแต่งกายของแต่ละคน ผสมผสานกันอยู่ในบรรยากาศที่มีแสงฉัพพรรณรังสีหมุนวนรอบซ้าๆ อย่างสวยงาม กลิ่นหอมของบรรยากาศนั้นระรื่นชวนให้รู้สึกต้องการที่จะสูดลมหายใจเข้าออกให้เต็มที่

ข้างซ้ายมือของสแตนด์เป็นโต๊ะหมู่บูชา ซึ่งบนโต๊ะหมู่บูชา
แทนที่จะเป็นพระพุทธรูป กลับเป็นแสงสว่างขาวนวล
รูปเสมาธัมมจักร โดยตัวธัมมจักรหมุนกระจายแสงออก
มาเป็นฉัพพรรณรังสี และหลังสแตนด์เป็นผ้ามานพีนใหญ่
สีทองสลัبدิ้นเงินระยับ มีข้อความเขียนเป็นตัวหนังสือ
สีน้ำเงินเข้มว่า

“ชาวตลิตาเทวโลก...

ขอต้อนรับต่อการกลับมาของครูพร รัตนสุวรรณ

ด้วยความยินดีปีติปราโมทย์”

อาจารย์พรเล่าให้ข้าพเจ้าฟังต่อไปอีกว่า เมื่ออาจารย์
เดินไปยืนบนสแตนด์ พร้อมทั้งยกมือขึ้นไหว้สัญลักษณ์
อันเป็นสิ่งแทนองค์พระบรมศาสดาสัมมาสัมพุทธเจ้า
และไหว้กลุ่มผู้ห่มผ้ากาสาอะสีเหลืองทองนุ่มละมุนและ
พูดขึ้นว่า นมัสการพระคุณเจ้าและสวัสดิ์ท่านสาธุชน
ทั้งหลาย ยังมีท่านจะพูดอะไรต่อไป กลุ่มผู้คนที่นั่ง
อยู่ในหอประชุมใหญ่นั้นต่างลุกขึ้นยืน และกล่าวถ้อยคำขึ้น
พร้อมๆ กันว่า

อนุโมทนา ด้วยเมตตา น้ำใจศรัทธา ครูพร
 ช่วยดับทุกข์ร้อน รับความชุ่มชื้น
 ทั้งหลับและตื่น วันคืนขึ้นบาน ด้วยธารเมตตา....

คำพูดนี้คล้ายกับคำที่อาจารย์ศิริ พุทธศุภร์ แต่งขึ้น
 เป็นเพลงแผ่ความเมตตารำลึกถึงองค์ภควัน ศรีสัตยา ไส
 บาบา ดังนี้

อนุโมทนา ด้วยเมตตา น้ำใจศรัทธา ไสราม
 เพื่อดื่มธารน้ำ รับความชุ่มชื้น
 ทั้งหลับและตื่น วันคืนขึ้นบาน ด้วยธารเมตตา....

จากนั้นมวลเหล่าเทพเจ้าโอบปาดิกะทั้งปวงได้นั่งลง
 บรรยายภาคโดยรอบเจียบสงัดสงบ ปานประหนึ่งว่าไม่มีใคร
 อยู่ในสถานที่นั้นเลย แม้กระทั่งแสงสีต่างๆ ซึ่งหมุนวนอยู่
 ทั่วทั้งบรรยากาศ ก็มาหมุนวนเป็นแสงฉัพพรรณรังสี
 รวมอยู่ที่โต๊ะหมู่บูชาเป็นจุดเดียว กับทั้งคำว่า พุทฺธิ สรรณ
 คจฺฉามิ ซึ่งเป็นเสียงแผ่วแผ่วอยู่ตลอดเวลาที่เจียบลงเช่นกัน
 อาจารย์จึงได้กล่าวอนุโมทนาและขอบคุณแด่มวลเหล่า
 เทพเจ้าทั้งปวงนั้น โดยได้กล่าวถึงคุณของพระศรีรัตนตรัย
 คือ คุณของพระพุทธเจ้า พระธรรม และพระสงฆ์ ว่าเป็นที่

ฟิ่งที่ระลึกอย่างไรบ้าง และด้วยการที่อาจารย์มีความยึดมั่น
 ในคุณ ของพระศรีรัตนตรัยอย่างลึกซึ้งนี่เอง เป็นเหตุให้
 อาจารย์ได้กลับมาสู่ภพภูมิเดิม ซึ่งเป็นภพภูมิที่เข้าใจถึง
 เรื่องราวของชีวิตในทุกๆ ภูมิ รวมทั้งโลกมนุษย์ด้วย ไม่เช่นนั้น
 ก็คงจะต้องใช้เวลาอีกนาน กว่าอาจารย์จะรำลึกได้ถึงชีวิต
 ในโลกมนุษย์ ถ้าไปสู่ภพภูมิอื่นก็อาจจะไปเสวยความทุกข์
 หรือความสุขอยู่อีกนาน เสมือนเมื่อเรามาเกิดเป็นมนุษย์
 ส่วนมากก็ได้สนใจว่า เรามาจากไหน หมายถึงว่ามาจาก
 ภพภูมิไหน แล้วเราจะไปไหน คือหมายถึงว่าตายแล้วจะไป
 เกิดที่ไหนอีกหรือเปล่า ซึ่งต่างคนต่างก็ไม่รู้ ไม่ได้คิด คงมุ่ง
 คิดถึงแต่ปัญหาเฉพาะหน้าที่เผชิญอยู่ คือการทำมาหากิน
 ความเจ็บป่วยไข้ การพลัดพรากจากสิ่งที่รัก การประสบ
 กับสิ่งที่ไม่รัก ความแก่ ความตาย ซึ่งก่อให้เกิดแต่ความทุกข์
 สิ่งเหล่านี้ไม่มีใครหลีกเลี่ยงได้ แต่แม้จะเห็นจะเผชิญอยู่
 ทุกเมื่อเชื่อวันก็ตาม ก็ไม่สามารถที่จะปล่อยวางความยึดมั่น
 ถือมั่นในตัวตนทำใจให้สบายได้ คนในโลกไม่มีเวลา หรือไม่
 สนใจที่จะศึกษาให้รู้ว่า ชีวิตหรือตัวเราคืออะไร เกิดมา
 อย่างไร

บรรดามวลเหล่าเทพเทวาโอบปาทิกะทั้งหลาย
ได้กล่าววาทอาจารย์เป็นเสียงเดียวกันว่า ทำอย่างไรหรือมี
วิธีอย่างไร จึงจะสามารถกลับมาติดต่อส่งข่าวสารแก่ญาติ
มิตรในโลกมนุษย์ได้บ้าง เพราะต่างก็มีความปรารถนา
อย่างรุนแรงที่จะกลับมา ไม่ประสงค์ที่จะเป็นบุคคลผู้หาย
สาบสูญหลังแต่การมรณกรรม

อาจารย์จึงได้จับประเด็นจากคำกล่าวต้อนรับอัน
เนื่องมาจากความเมตตา ซึ่งเมตตานี้เป็นบารมีข้อหนึ่งใน
บารมีสิบประการ คือ ทาน ศีล เนกขัมมะ ปัญญา วิริยะ
ขันติ สัจจะ อธิษฐาน เมตตาและอุเบกขา ที่พระพุทธเจ้า
ได้ทรงบำเพ็ญ จึงได้อธิบายขยายความของอานิสงส์แห่ง
เมตตาบารมีว่า ถ้าสาธุชนจะดำรงรักษาความเมตตาไว้
ภายในจิตใจไม่ว่าจะยืน เดิน นั่ง หรือนอน เนื่องจากตลอด
ทั้งโลก ถือว่าภาวะจิตเช่นนี้เป็นสิ่งดีเยี่ยม ความเมตตา
นี้จะต้องเพิ่มทวีให้สูงขึ้นเรื่อยๆ จิตใจจะต้องแน่วแน่ไม่โลเล
อย่าได้กล่าวร้ายหรือวาทาที่เป็นอกุศล ให้ยึดมั่นอยู่ในหลัก
ความอ่อนโยนละมุนละไมและความเมตตาปราณี ปราศจาก
เจตนาร้ายหรือผูกพยาบาท อาศัยพลังแห่งความเมตตาเรา

จะไปรยปรายความชุ่มฉ่ำให้แก่คนทุกคน และด้วยการปฏิบัติต่อกันเช่นนี้ ความเมตตาจะงอกงามไพศาลเหลือจะประมาณได้ “หญิงผู้อยู่ในฐานะเป็นมารดา ย่อมยินดีเลี้ยงชีวิตเพื่อปกป้องอันตรายให้แก่บุตรคนเดียวของตน ฉันใดผู้ปฏิบัติธรรมจงปลูกความเมตตาโดยปราศจากขอบเขตต่อสิ่งที่มีชีวิตทั้งหลาย ฉันนั้น จงปลูกความเมตตาให้ไพศาลไปทั่วโลก ข้างบน ข้างล่าง รอบๆ ทั่วทุกสารทิศ ด้วยความบริสุทธิ์ไร้สิ่งเจือปน โดยไม่คำนึงถึงความแตกต่างหรือความขัดแย้งในผลประโยชน์” พร้อมทั้งพยายามปรับคลื่นความถี่ให้ผ่านเครื่องกีดขวางคือนิเวศน์ ทั้งของตนเองและของคนที่จะติดต่อสื่อสาร ให้อยู่ในระดับเดียวกัน จึงจะสามารถติดต่อกันได้ เพราะเมื่อเครื่องกีดขวางได้หลุดออกจากบุคคลใด บุคคลนั้นก็จะเป็นอิสระและปลอดภัย ความอึดแอิบชุ่มชื้นจะปรากฏขึ้นภายใน ความปิติยินดีและความยิ้มแย้มแจ่มใสนี้เอง จะบันดาลให้รู้สึกเบาสบาย จิตใจตั้งอยู่ในสันติสุขและสามารถที่จะปรับคลื่นความถี่ระหว่างกายหยาบกับกายละเอียดให้สมดุลย์กันได้

ในขณะที่อาจารย์กล่าวคำอธิบายอยู่นั้น *ความกังวล* ลึกๆ ก็ยังแผงเร้นดิ่งให้อาจารย์กลับมายังโลกมนุษย์ ตามคำสั่งญาก่อนจาก....เข้าสู่ภูมิในโลกทิพย์.... สภาพสิ่งแวดล้อมล้อมรอบข้างเปลี่ยนไปทันที อาจารย์อยู่ที่บ้านบางลำพู ในห้องพระ เห็นอาจารย์ทัศนีย์ ตุ๊กตา กำลังนำพาข้าพเจ้า สวดอิติปิโส...เท่าอายุของอาจารย์ทัศนีย์ ซึ่งสูงอายุกว่าตุ๊กตา และข้าพเจ้าหลายปี คุณผ่องผิว คุณวันเพ็ญ กับป๊าก กำลังนั่งปรึกษากันเกี่ยวกับความไม่สบายของข้าพเจ้า อีกห้องหนึ่ง คณะมหาที่ตรวจชำระพระธรรมคัมภีร์ ต่างคนก็ต่างทำงานกันง่วนอยู่ อาจารย์จึงพยายามปรับคลื่นสภาวะจิตของตน เพื่อจะพูดจาติดต่อกับข้าพเจ้าให้ได้ แต่ก็ยังไม่สำเร็จอยู่นั่นเอง เพราะกลุ่มหมอกควันยังห่อหุ้มรอบกายของข้าพเจ้า อยู่หนาทึบ ความห่วงใยของอาจารย์ที่มีต่อข้าพเจ้า ก็เกิดพลังมีดครีမ်จนอาจารย์แทบจะมองไม่เห็นใครๆ ในบ้านอีกเลย เมื่อได้สติจึงพยายามทำจิตใจให้เป็นกลาง วางอุเบกขาในสภาวะรอบข้าง

เมื่อจิตเข้าสู่สภาวะอุเบกขาก็ได้พบพ่อฤาษีสรายากัส หลวงพ่อสมเด็จพระพุฒาจารย์ (โต พรหมรังสี) สมเด็จ-

พระวันรัตน์ (เฮง เขมจารี) อุปัชฌาย์ สมเด็จพระนเรศวร-
มหาราช กับมวลเหล่าเทพเจ้าอีกมากมาย ซึ่งต่างก็เคยได้
ช่วยงานที่อาจารย์กระทำเมื่อยังครองกายเนื้อกายหยาบอยู่
อาจารย์จึงได้ปรารถนาถึงความกังวลในสิ่งที่อาจารย์ยังทำไว้
ไม่สำเร็จ คือการจัดหากองทุนไว้เป็นค่าใช้จ่ายสำหรับคณะ
บุคคลซึ่งจะมาทำงานสืบสานต่อ ในที่สุดก็ได้รับพระมหา
กรุณาธิคุณจากองค์สมเด็จพระนเรศวรมหาราช ดำริให้ตั้ง
กองทุนมูลนิธิพร รัตนสุวรรณ์ พระรูปสลोकเกิดอนุสรณ์ของ
พระองค์เองขึ้น ดังที่ข้าพเจ้าได้เขียนบันทึกเล่มมาตั้งแต่
ตอนต้นนั้นแล้ว

ในเมื่อยังไม่สามารถที่จะพุดจาติดต่อกับข้าพเจ้าได้
จึงได้ลองไปเยี่ยมบรรดาคนที่คุ้นเคย และลูกศิษย์ที่ใกล้ชิด
หลายคน เพื่อว่าจะพบกันในพื้นที่ได้บ้าง ก็ได้ไปเยี่ยม
อาจารย์ศิริ-คุณหมอสิริ น้องเจ-น้องดี-น้องสน-น้องเคลียร์
คุณชัชชัย-คุณแคท คุณชิน อาจารย์พรชัย พลโทมานะ
คณะคุณชลิกา คุณทวี-คุณนัยนา คณะคุณสุรินทร์-คุณยุพิน
คุณสุธี-คุณวีณา คุณยงยุทธ-คุณแดง คุณสมศักดิ์-คุณ
ผ่องพรรณ คุณสมศักดิ์ เตชะพิศาล คุณแดง-คุณสอาด

คุณจงกล-หมอตุ่ม คุณแจกัน-คุณสุวรรณ คุณสวัสดิ์-
คุณวันเพ็ญ คุณปีก-โตม-เด่น-ดวง คุณผ่องผิว-คุณ
กิตติชาติ-น้องผึ้ง-น้องชาร์ล-น้องดาว คุณจู คุณตุ๊ก
คุณลำปางค์ ยายเซาะ อาจารย์ลาวัณย์ คุณพยงค์-คุณ
อากาศ-คุณกัลยาณี คุณมาลัย คุณสุภาณี คุณวรรณี
คณะที่ทำงานด้านคัมภีร์ ทุกคนที่ทำงานโรงพิมพ์วิญญาน
และโดยเฉพาะผู้ที่ช่วยทำงานที่แคมป์สนทุกคน และอีก
หลายคนมาก รวมทั้งคณะผู้บริหารมหาจุฬาลงกรณราช-
วิทยาลัย เทบทุกคนทั้งที่เป็นพระและฆราวาส

.....แต่ก็ไม่สามารถที่จะเข้าฝันหรือติดต่อกันได้ จึงได้
มองเห็นจุดบกพร่องว่าทำไมคนเกือบทั้งโลกจึงยังไม่
ยอมรับว่า คนเราตายแล้วต้องเกิดอีก แม้จะพิสูจน์ให้เห็น
อย่างชัดเจนก็ตาม

๑.....คนที่มีพื้นความเชื่ออยู่บ้างแล้วก็อาจจะเชื่อได้
สนิทใจยิ่งขึ้น แต่สำหรับคนที่ไม่มีความเชื่ออยู่ก่อนก็
ยังคงเห็นเป็นเรื่องงมงายไร้สาระ และมีข้อโต้แย้งอีกมากมาย
และก็ยังไม่เชื่ออีกตามเคย แต่ถ้าทุกคนได้ปลุกความเชื่อ

๑ วิญญาน ฉบับที่ ๙-๑๒ กันยายน-ธันวาคม ๒๕๓๘

ความศรัทธาในพระรัตนตรัยอย่างลึกซึ้ง คือศึกษาพระธรรม คำสั่งสอนของพระพุทธองค์ให้เข้าใจอย่างถ่องแท้ กับทั้งฝึกปฏิบัติสมาธิและวิปัสสนาจนเห็นผลแล้ว ทุกคนก็จะเชื่อได้ด้วยตนเอง

และยิ่งเมื่ออาจารย์มาอยู่โลกทิพย์โดยสมบูรณ์เช่นนี้ ยิ่งเห็นได้ชัดและจำเป็นอย่างยิ่งที่จะต้องสอนให้ทุกคนมีความเชื่อเรื่องตายแล้วเกิด เรื่องกฎของกรรม เรื่องวิบาก เรื่องวิญญูณเป็นผู้สร้างชีวิต เรื่องปฏิจจสมุปบาท ไม่เช่นนั้นทุกคนจะไม่สามารถพ้นจากความทุกข์ได้เลย พระธรรมคำสั่งสอนของพระบรมศาสดาสัมมาสัมพุทธเจ้าเป็นสิ่งจำเป็นสำหรับทุกคนที่จะต้องเรียนรู้ และต้องปฏิบัติตามให้ได้ โลกมนุษย์เป็นโลกแห่งการประพฤติปฏิบัติ **โลกทิพย์หรือโลกของโอปปาติกะ เป็นโลกแห่งการเสวยผลของการประพฤติปฏิบัติในโลกมนุษย์** ซึ่งจะส่งผลเป็นความสุขสบาย หรือความทุกข์ทรมาน ซึ่งอันที่จริงผลของการประพฤติปฏิบัติก็ได้ส่งผลให้ได้รับความสุขสบาย หรือความทุกข์ทรมาน อยู่บ้างเหมือนกันในโลกมนุษย์ แต่ผลมันออกมาไม่แจ่มชัด

เหมือนชีวิตหลังจากตาย เมื่อมามีชีวิตในโลกทิพย์หรือในโลกของโอปปาติกะเป็นกายทิพย์กายละเอียด

และจุดที่บกพร่องมากที่สุดก็คือ ในโลกมนุษย์นั้น คนเราเมื่อเกิดความทุกข์มากขึ้นหาทางออกไม่ได้ ก็หวังพึ่งสิ่งภายนอกที่ตามนุษย์มองไม่เห็น จึงตกเป็นเหยื่อของผู้ที่มีความละโมบเห็นแก่ได้ ใช้ความฉลาดหลอกให้หลงเชื่อไม่หลอกเฉพาะคนกับคนเท่านั้น โอปปาติกะยังมาหลอกอีก โดยอ้างตัวว่าเป็นเทพองค์นั้น องค์นี้ที่คนส่วนมากเชื่อถือ มองเห็นได้อย่างชัดเจน ถึงว่าทำไมพระพุทธรูปองค์จึงได้ตรัสสอนด้วยคาถาที่ว่า

พหู เว ธรณั ญนติ	ปพุตตานิ วนานิ จ
อารามรูกุขเจตยานิ	มนุสฺสสาภยตชชิตา
เนตฺ โข ธรณั เขมํ	เนตฺ ธรณมฺตตมํ
เนตฺ ธรณมาคฺคม	สพฺพทูกุขา ปมุจฺจติ
โย จ พุทฺธญฺจ ฐมฺมญฺจ	สงฺฆญฺจ ธรณั คโต
จตุตตาริ อริยสจฺจจานิ	สมฺมปฺปญฺญา ย ปสฺสติ
ทูกุขํ ทูกุขสมฺมปฺปาทำ	ทูกุขสฺส จ อติกกมํ
อริยญฺจภูจฺจุจิกํ มคฺคํ	ทูกุชฺอุปสมคามินํ

เอตํ โข สรณํ เขมํ เอตํ สรณมุตตมํ
 เอตํ สรณมาคฺคม สพฺพทฺถกฺขา ปมฺจุจติ.

มนุษย์ส่วนมากในเมื่อถูกภัยคุกคาม (หรือเกิดความกลัว หรือต้องการผลอย่างใดอย่างหนึ่ง เช่นต้องการลูกเป็นต้น) ก็มักพากันไปยึดถือเอา ภูเขา ป่าไม้ อาราม หรือรุกขเจดีย์ (ที่ตนเองถือว่าศักดิ์สิทธิ์มีเทพเจ้าสิงสถิตอยู่) เป็นที่พึ่ง สิ่งเหล่านี้ไม่ใช่ที่พึ่งอันเกษม ไม่ใช่ที่พึ่งอันสูงสุด เพราะคนใด ได้อาศัยสิ่งเหล่านี้เป็นที่พึ่ง ย่อมไม่พ้นจากทุกข์ทั้งปวงได้

ส่วนคนใดเข้าถึงพระพุทธเจ้า พระธรรม และพระ อริยสงฆ์สาวก แล้วถือเอาเป็นที่พึ่ง และเห็นแจ้ง ซึ่งอริยสัจสี่ ด้วยความเข้าใจอันถูกต้อง กล่าวคือเห็นแจ้งซึ่งทุกข์ เหตุให้ เกิดทุกข์ ความดับทุกข์ และอริยมรรค มีองค์แปดอันเป็น ทางให้ถึงซึ่งความดับทุกข์ สิ่งนี้แล เป็นที่พึ่งอันเกษม เป็นที่พึ่งอันสูงสุด เพราะคนใดได้อาศัยสิ่งนี้เป็นที่พึ่ง ย่อมพ้นจากทุกข์ทั้งปวงได้

...เมื่อได้นึกถึงคุณของพระศรีรัตนตรัย คือพระคุณ ของพระพุทธองค์ พระธรรมคำสั่งสอนและพระอริยสงฆ์สาวก ความปิติท่วมท้นก็บังเกิดขึ้นอีก พร้อมทั้งได้กลับมาเย็นอยู่

เบื้องหลังสแตนต์ ในหอประชุมกว้างใหญ่มีผู้คนมากมาย คอยนั่งรับฟังการบรรยายพระธรรมคำสั่งสอนของพระบรมศาสดาสัมมาสัมพุทธเจ้า อาจารย์ได้บรรยายถึงความเสียดสีและความรู้สึกของพระพุทธรองค์ ตอนที่พระองค์ยังเป็นเจ้าชายสิทธัตถะได้ตัดสินใจพระทัยเป็นครั้งสุดท้ายที่ชายป่า ซึ่งนายฉันทะทูลขอรับรองให้พระองค์เสด็จกลับกรุงกบิลพัสดุ์เถิด อย่าได้ตัดสินใจพระทัยออกทรงผนวชเลย พระพุทธรองค์ผู้เป็นนาถะของโลก ได้บอกกับนายฉันทะไปว่า การที่พระองค์สละความสุขสำราญเข้าสู่ชีวิตของนักบวช ไม่ใช่แสวงหาทางไปเกิดบนสวรรค์อย่างใดเลย เพราะจะมีประโยชน์อะไรเล่า สำหรับพระองค์ถ้าหากพระองค์เกิดใหม่อีกครั้งหนึ่ง แต่ละทิ้งให้โลกนี้ตกอยู่ในความหลงงมงายและสิ่งลวงตาให้หลงสืบไป อาศัยการดำเนินชีวิตของนักบวช พระองค์อาจจะได้พบหนทางแห่งความรอดพ้น ทางซึ่งจะยุติห้วงทุกข์อันไม่รู้จักจบของมนุษย์ คือ ความเกิด ความเจ็บ ความแก่ และ ความตาย พระองค์ตั้งพระทัยแน่วแน่ว่าจะไม่กลับมากรุงกบิลพัสดุ์อีก เว้นไว้แต่จะได้รับชัยชนะเหนือความเกิด ความเจ็บ ความแก่ และความตาย แล้วเท่านั้น

อาจารย์ได้บรรยายต่อไปอีกถึงการบำเพ็ญบารมีของพระพุทธองค์ จนในที่สุดพระองค์ก็ได้รับชัยชนะ รู้แจ้งแทงตลอดซึ่งปฏิจจสมุปบาท คือรู้แจ้งว่าการบังเกิดขึ้นของชีวิตจะต้องอาศัยปัจจัยอะไรบ้าง รู้แจ้งถึงความทุกข์ เหตุให้เกิดทุกข์ ความดับทุกข์ และทางให้ถึงซึ่งความดับทุกข์ คืออริยสัจ ๔ ซึ่งประกอบด้วยทุกข์ สมุทัย นิโรธ มรรค พระองค์สามารถพิชิต ความเกิด ความเจ็บ ความแก่ และความตายได้

ขณะนั้นมีแสงวาบขึ้นจากหลายๆ จุด หลายๆ มุมของกลุ่มบุคคลซึ่งนั่งฟังอยู่ ครั้นแล้วก็มีเสียงเป็นคลื่นดังมาในบรรยากาศว่า “เมื่อพระพุทธองค์ทรงรู้แจ้งแล้ว พระองค์ได้ทรงกระทำอย่างไรจึงสามารถหลุดพ้นออกมาจากความทุกข์ได้ ทุกข์ทางกายนั้นยังพอบรรเทาให้หายไปได้ แต่ทุกข์ทางจิตใจนี้ที่สุดแสนจะทรมาณ พระองค์ทรงกระทำอย่างไร จึงสามารถเอาชนะความทุกข์ทางจิตใจได้ โปรดอรรถาธิบายและนำทางสู่ความพ้นทุกข์แม้สักนิด...”

อาจารย์จึงออกตัวไปว่า แม้อาจารย์เองก็มีใช้เป็นผู้สำเร็จ ยังไม่สามารถที่จะพิชิตความทุกข์ทุกอย่างได้ แต่เนื่องจากอาศัยการศึกษาพระธรรมคำสั่งสอนของ

พระพุทธองค์ และพยายามฝึกปฏิบัติตามคำสอนนั้น จึงยัง
 พอบรรเทาความทุกข์ไปได้บ้าง ครั้นแล้วอาจารย์ก็ได้นำ
 สวดสาธยายพุทธมนต์บทสรรเสริญ และรำลึกถึงคุณของ
 พระศรีรัตนตรัย จากนั้นก็อธิบายธรรมบทจูงสมาธิ นำทุกท่าน
 ให้กำหนดลมหายใจเข้าออกให้มีสติอยู่ทุกขณะจิต มองให้
 เห็นสภาวะตามความเป็นจริงตามหลักปฏิจจสมุปบาท
 โดยไม่ประมาทว่า ชาติปิ ทุกขา ชราปิ ทุกขา มรณมปิ
 ทุกข์... โสภปริเทว ทุกข โทมนสฺสุปายาสาปิ ทุกขา
 อปิเยหิ สมฺปิโยโค ทุกฺโข ปิเยหิ วิปิโยโค ทุกฺโข ยมฺปิจฺฉ
 นลภติ ตมฺปิ ทุกข์ สงฺขิตฺเตน ปญฺจุปาทานกฺขนฺธา ทุกฺขา...

ทุกท่าน จงพยายามมองให้เห็นสาเหตุของสายโซ่
 แห่งการเกิด ซึ่งยาวเหยียดจากความไม่รู้จักสิ้นสุดจุดหนึ่ง
 ไปยังความไม่รู้จักสิ้นสุดอีกจุดหนึ่ง นี่คือนำทุกข
 มาให้ จะยกตัวอย่างให้เห็นง่ายที่สุด... ผัสสะ เป็นปัจจัยให้
 เกิดเวทนา เวทนาเป็นปัจจัยให้เกิดตัณหา ตัณหาเป็นปัจจัย
 ให้เกิดอุปาทาน อุปาทานเป็นปัจจัยให้เกิดภพ ภพเป็น
 ปัจจัยให้เกิดชาติ ชรา มรณะ... คือ

ความสัมผัสนำมาซึ่งความรู้สึก...ความรู้สึกนำมาซึ่ง
 ตัณหา..ตัณหาก่อให้เกิดความยึดมั่น ด้วยอำนาจกิเลส
 วิบาก อันนำไปสู่ความฟุ้งซ่าน และความลุ่มหลงมัวเมา
 ความยึดมั่นด้วยอำนาจกิเลสวิบาก อันนำไปสู่ความ
 ฟุ้งซ่าน และความลุ่มหลงมัวเมา ก่อให้เกิดการกระทำ...

การกระทำก่อกำเนิดความเกิด

ความเกิดก่อกำเนิดความเจ็บ ความชราและความตาย...

นี่คือความหมุนเวียนเปลี่ยนแปลงอันน่าเบื่อหน่าย
 ผลแห่งอวิชชานำมาซึ่งการหมุนแห่งกงล้อซำซากโดยไม
 รู้จักสิ้นสุด เป็นการฉุดกระชากลากโซ่ตรวนแห่งการเกิดให้
 ยืนยาวอยู่สืบไป บุคคลที่มีอวิชชาย่อมปรารถนาแต่สิ่งที
 ไม่มีค่า ไม่ถาวร และหลอกหลวง จึงมองเห็นแต่ความ
 ฉูดฉาดหรูหราอันปลอมแปลงรอบๆ กาย แทนสิ่งสูงส่ง
 อันเป็นของแท้ สร้างกิเลสขึ้นในตนเอง ซึ่งกลายเป็นการ
 สร้างความลุ่มหลงมัวเมาที่มีอันตรายให้เพิ่มทวียิ่งขึ้น ผลก็คือ
 เขาจะต้องพบกับเคราะห์ร้ายอันสืบเนื่องมาจากกรรมของ
 ตนเอง แต่ครั้นเมื่อตัณหาในทางที่ผิดดับสิ้นแล้ว ความลุ่มหลง
 มัวเมาก็จะอวสานลง และอวิชชาจะจางหายไป...ประดุจ

ราตรีกาลสลึกทางให้แสงแห่งความสว่างไสวของดวงอาทิตย์ เป็นผลให้บุคคลผู้นั้นได้มองเห็นโลก และชีวิตในสภาพที่ แท้จริง จากนั้นเขาก็จะพ้นจากเครื่องพันธนาการ มิได้ตก เป็นนักโทษของกาลและเวลาอีกต่อไป...พยายามทำจิตให้ สงบให้หนึ่ง ให้มีสติอยู่กับลมหายใจทุกขณะให้ตระหนักชัด ต่อชีวิตและโลกตามสภาวะที่แท้จริง.....

ขณะที่อาจารย์กำลังจูงสมาธิ มองเห็นสภาวะตาม ความเป็นจริงของความรู้สึกนึกคิด ซึ่งผูกติดกันเป็นสายไซ้ พลังก็รู้สึกร้อนผ่าววาบขึ้นทั้งตัว ความกังวลห่วงใยคอย ติดตามดิ่งมิให้จิตดิ่งลึกลงได้ รู้ได้ทันทีที่นั่นว่า ยังมีภาระที่ จะต้องทำเหนียวรั้งอยู่ จึงลืมตาขึ้นในทันใด...

สิ่งที่ปรากฏแก่สายตา คือมองเห็นข้าพเจ้านอน หลับตาอยู่บนเตียงที่โรงพยาบาลธนบุรี เห็นตุ๊กตา ต่อม กำลังนั่งคุยกันอยู่ที่เก้าอี้โซฟาข้างๆ เตียงนอน เกิดความ สลดหดหู่ใจในสภาพของข้าพเจ้า ซึ่งไม่น่าจะเป็นไปได้ถึง เพียงนี้ เมื่ออาจารย์ยังมีชีวิตเป็นกายเนื้ออยู่นั้น ข้าพเจ้า ไม่เคยไม่สบายถึงขั้นที่จะต้องมารับการรักษาตัวใน โรงพยาบาลเลย เข้าใจและรู้แจ้งทันทีว่า トラบใดที่บุคคลใด

ก็ตามแม้จะมีสมาธิถึงขั้นสูงเพียงใด ถ้ามีการพลอสติ
ปล่อยให้นิเวศน์ความทุกข์โศกเข้าครอบงำจิตใจแล้ว ก็จะต้อง
อยู่ในสภาวะเดียวกับข้าพเจ้านี้เอง โดยเฉพาะตัวของข้าพเจ้า
เองเกิดความขุ่นแค้นเคืองต่อบรรดามวลเหล่าเทพเจ้า-
สัมมาทิฐิ ที่ให้ความช่วยเหลือตลอดมา จึงได้รับสื่อของ
เทพเจ้าเหล่ามิชฌาทิฐิเข้าเต็มที่ จนทำให้ตกอยู่ในภาวะที่
เป็นเหยื่อของมวลมาร

อาจารย์ได้เอื้อมมือมาแตะที่หน้าผากของข้าพเจ้าอย่าง
ปลอบประโลม พร้อมทั้งตั้งจิตอธิษฐาน แผ่พลังแห่งคุณ
ความดีที่อาจารย์มีอยู่ ให้ไหลซึมซับเพื่อด้านทานพลังแห่ง
มิชฌาทิฐิที่ครอบคลุมตัวข้าพเจ้าอยู่ ให้จางห่างหายไป
เพื่อความเข้าใจที่ถูกต้องของข้าพเจ้าจะได้เกิดขึ้น แทน
ความขุ่นแค้นเคือง มองเห็นข้าพเจ้าสะดุ้งเล็กน้อย และมี
น้ำตาไหลออกมา ครั้นแล้วก็เห็นตุ๊กตาหีบกระดาศทิชชู
มาซับน้ำตาให้ข้าพเจ้า ส่วนติมเอื้อมมือมานวดเท้าข้าพเจ้า
เบาๆ พร้อมทั้งพูดกับตุ๊กตาว่า “ทำไม พี่เขาน้ำตาไหลนะ”
ตุ๊กตาตอบว่า “น้ำเล็กคงจะคิดถึงอาจารย์นะ อาจารย์ทำไม
ไม่มาเลย น้ำเล็กโกรธเทวดา เทวดาคงช่วยอะไรไม่ได้

เราก็คงจะทำได้แต่สวดมนต์ อธิษฐานให้อาจารย์มาช่วย
นำเล็กเร็วๆ จะได้หาย มีเร็วแรงเสียที” อาจารย์ได้เอามือ
ตบหัว ๒ คน พร้อมทั้งความคิดก็เกิดขึ้นว่า จะต้องหาทาง
ทำอย่างไรจึงจะทำให้คนในโลกทิพย์ กับโลกมนุษย์
ติดต่อสื่อสารกันได้

ครั้นความคิดเกิดขึ้นเช่นนั้น ก็ได้กลับมาอยู่ที่เก่าอ้อยู่
ที่หลังสแตนด์ในหอประชุมตามเดิม มวลเหล่าเทพเทวา
โอบปาดิเกะทั้งหมดยังคงนั่งสมาธิหลับตาอยู่ บรรยากาศ
เงียบสงบสงัดวิเวก แสงสีต่างๆ หยุดหนึ่งเป็นสายส่งมาสู่
จุดเดียวที่ศูนย์กลางจักรวาล ซึ่งหมุนเปล่งรังสีประกาย
เป็นแสงฉัพพรรณรังสีอยู่ตลอดเวลาที่โต๊ะหมู่บูชา กลิ่นหอม
ของเกษรดอกบัว กำจายรววยรินอยู่โดยทั่วทุกอณูของ
บรรยากาศยามนั้น

อาจารย์ยังคงนั่งนิ่งสืมาตาสภาวະโดยทั่วไป ก็รู้ว่า
ตราบใดที่จิตใจยังมีห่วงกังวลอยู่ก็จะมีทางที่จะเข้าสมาธิ
ให้ลึกลงไปได้ แม้จะมีความเข้าใจในสิ่งต่างๆ ถูกต้องทุก
ประการแล้วก็ตาม ความเข้าใจกับความรู้อย่างแจ่มแจ้งนั้น
จะไม่เหมือนกัน ความเข้าใจทำให้รู้จักวิธีดำเนินชีวิต ความรู้

อย่างแจ่มแจ้งทำให้ต้องปฏิบัติตาม เพื่อความหลุดพ้นจาก
ความทุกข์ทุกอย่างได้

อาจารย์ลุกขึ้นยืนจากเก้าอี้ เพราะรู้สึกว่าเป็น
เวลานานพอสมควรที่อธิบายธรรมบทของสมาธิ เพื่อให้เห็น
สภาวธรรม เทพเจ้ามवलเหล่าโอบปาติกะทั้งหลายใน
หอบประชุมนั้น ต่างสืมตาขยับตัวเปลี่ยนอิริยาบถ พร้อมทั้ง
เปล่งเสียงขึ้นพร้อมกันว่า สาธุ..สาธุ..สาธุ.. อนุโมทามิ
อาจารย์เดินจากสแตนด์ลงมา มवलเหล่าโอบปาติกะต่างมา
รุมล้อม พร้อมทั้งขอร้องให้นำพาไปให้พบกับพ่อแม่ญาติ
พี่น้องในโลกมนุษย์ เพราะคงต่างรอดคอยอยากจะพบแม่แต่
ในความฝัน และคงต่างอยากจะรู้ว่า บุญกุศลที่ส่งมา
ให้ นั้นได้รับหรือเปล่า ต่างคนต่างอยากจะทำกลับไปบอก
ไปขอบคุณที่มีความสุขสบาย อันเนื่องมาจากบุญกุศลที่
ญาติมิตรทำมาให้ นั่นเอง อาจารย์จึงเกิดความตั้งใจขึ้นมา
อย่างจริงจังในขณะนั้นว่า จะต้องหาวิธีอย่างไร จึงจะทำให้
โอบปาติกะกลับมาติดต่อกับมนุษย์ได้ เหมือนอย่างที่ได้คิด
และพยายามทำในสมัยที่ยังเป็นมนุษย์ว่า มีวิธีอย่างใดบ้าง
ที่จะทำให้มนุษย์ติดต่อกับโอบปาติกะได้ เพราะมิฉะนั้นแล้ว

การสอนและพิสูจน์เรื่องการเวียนว่ายตายเกิดนั้นจะ
 ขาวสะอาดไม่ได้ จึงได้บอกกับทุกท่านว่า “จะต้องร่วมมือกัน
 และจะต้องหาวิธีฝึกเพื่อปรับระดับคลื่นในมิติของกาย-
 ละเอียดกับกายหยาบ ให้อยู่ในระดับเดียวกันกับบุคคลที่
 เราจะติดต่อด้วย ซึ่งคงจะต้องใช้เวลา เพราะขณะนี้ตัว
 อาจารย์เองก็กำลังพยายามอยู่”

ทุกท่านต่างกล่าวเป็นเสียงเดียวกันว่า “อีกนาน
 สักเท่าใด ครูพร จึงจะมาอบรมธรรมและจูงสมาธิอีก”

อาจารย์ได้ตอบว่า “ไม่นานเพราะงานนี้เป็นงาน
 ประจำ โดยที่ท่าอยู่ตลอดชีวิตทั้งในโลกทิพย์และโลกมนุษย์
 คืองานสอน งานอบรมให้ทุกคนรู้จักตัวเอง เพื่อจะสามารถ
 แก้ปัญหาต่างๆ อย่างที่ก่อให้เกิดความทุกข์ได้...” ทุกท่าน
 กล่าวคำว่า สาธุ... ขึ้นมาพร้อมกันอีกครั้งหนึ่ง อาจารย์จึง
 เดินผ่านพ้นประตูหอประชุมออกมา...เกิดความรู้สึกงง...เอ๊ะ!
 นี้เรากำลังเดินและยืนอยู่หน้าหอประชุมศูนย์พัฒนาศาสนา
 แคมป์สน เอ๊ะ! หรือ...อ้อ...นี่ คือหอประชุมในโลกทิพย์
 ที่ซ้อนกันอยู่กับหอประชุมศูนย์พัฒนาศาสนา แคมป์สน
 นั่นเอง มองทอดสายตาออกไปเห็นเป็นเนินหญ้าและทิวเขา

เป็นแนวเรียงรายรอบข้าง สายธารทะเลหมอกสีขาวลอยตัว
 ห่มคลุมสรรพสิ่ง เว้นไว้แต่เพียงยอดพระเจดีย์อิสรภาพ
 อนุสรณ์สมเด็จพระนเรศวรมหาราช ส่งประกายแสงเป็น
 ฉัพพรรณรังสีแวววับ ที่สูงเสียดฟ้าพ่นขึ้นมา...ครู่หนึ่งต่อมา
 ราวกับมีดวงตะวันโผล่พ้นทะเลหมอก ส่องแสงทองส่อง
 อำไพไปทั่วบริเวณ เป็นภาพที่สวยงามจริงๆ และ
 แสงแดดอันอบอุ่นนุ่มนวลนี้เป็นสิ่งชุบชีวิตให้ขึ้นบาน
 กระจับกระจิบระเปร่า เมื่อแดดแสงลงมาทำให้ใบไม้ดอกไม้บาน
 สะพรั่ง สดชื่น ระเหยกลิ่นหอมระรื่นบริสุทธิ์ไปตามกระแส
 ลมอ่อนระรวยไม่ขาดสาย ทำให้เกิดความชุ่มชื้นอึมเิบ
 มีความรู้สึกปีติปราโมทย์หล่อเลี้ยงอยู่ในจิตใจตลอดเวลา

มองไปรอบข้างซ้ายมือของหอประชุม เป็นกลุ่ม
 กระท่อมสีขาวขนาดเล็กกระทัดรัด เหมาะสำหรับที่จะอยู่
 คนเดียว ซ่อนตัวอยู่ในสมทุมพุ่มไม้ เป็นระเบียบลดหลั่น
 ตามเนินเขาเตี้ยๆ หน้ากระท่อมแต่ละหลังมีซุ้ม พันธ์ไม้เลื้อย
 สีต่างๆ สลับกัน ภายใต้ซุ้มไม้จะมีคนนั่งหลับตาในอาการ
 สงบเข้าสมาธิอยู่แทบจะทุกซุ้ม มีบ้างเป็นบางคนนั่ง
 ทอดสายตามองออกไปไกล ทั้งหมดนี้ถูกอาบและห่อหุ้ม

ด้วยแสงแดดอ่อน ในสายหมอกยามรุ่งอรุณ มองไกล
ออกไปเป็นป่าโปร่ง มีกลดปักอยู่ตามไต้ร่มไม้ ทั้งสีเหลืองคล้ำ
สีขาวหม่น กระจายเป็นระยะ ห่างกันพอสมควร

อาจารย์ได้เดินไปทางด้านขวาของหอประชุม จึงได้
เห็นว่าหอประชุมใหญ่นั้น หลังคาเป็นรูปทรงแปดเหลี่ยม
โค้งไปจรดกัน คล้ายกับพระที่นั่งอนันตสมาคม ส่วนปลาย
ยอดเป็นดอกบัวหงายซ้อนกัน ๔ ดอก ตั้งแต่ขนาดใหญ่ถึง
ขนาดเล็กเรียงเร็วขึ้นไปยอดสุดราวกับมีคริสตัลประดับอยู่
เพราะสะท้อนแสงเป็นประกายระยิบระยับ ด้านข้างหอประชุม
เป็นสนามหญ้าเขียวขจีหนาแน่นดูอ่อนนุ่ม มีดอกบัวสวรรค์
สีชมพู ขาว เหลืองแซม มองดูคล้ายพรม เห็นนกสาริกา
และนกจิ้งจอกคอขาวกระโดดหยิ่งแหียงส่งเสียงอยู่หลายตัว
ถัดสนามหญ้าไปเป็นตึกโถงสามชั้น มีมุขยื่นออกมาด้านหน้า
๓ มุข ตึกนี้ทาสีขาว ยาวมากประมาณสักร้อยเมตรเห็นจะ
ได้หลังคาเป็นรูปโค้งติดด้วยกระเบื้องโมเสคสีเงิน รูปเสมา
ธรรมจักร พื้นหลังคาเป็นสีทอง ด้านหน้าประตูเข้า
เป็นกระจกบานเลื่อนทั้งหมด แม้หน้าต่างก็เป็นกระจก
บานเลื่อนเช่นกัน ฝ้าม่านด้านนอกเป็นสีทองสลัดดินเงินกัน

แสงแดดได้ ส่วนผ้ามาด้านในเป็นผ้าลูกไม้โปร่งบางสีเงิน
ชายผ้าเป็นสีฟ้าจางใสระยับ

ถัดจากตึกนี้ไปเป็นตึกขนาดใหญ่สูงราว ๘ ชั้น รูปทรง
คล้ายองค์พระเจดีย์ตรีภุชคยา ประเทศอินเดีย
คือเป็นรูปทรงกรวยสี่เหลี่ยมปิรามิดปลายยอดตัดตรงรับ
พระสถูปที่ด้านบนยอดสุด

อาจารย์ได้เดินเข้าไปที่ตึกขาก่อน พอเดินไปถึงบาน
ประตูก็เลื่อนเปิดออก ภายในห้องจัดตกแต่งไว้งามกับจะมี
งานเลี้ยงฉลอง มีผู้คนทั้งหญิงและชายอยู่หลายคนกำลัง
ช่วยกันจัดดอกไม้และดูแลความเรียบร้อยของอาหารและ
โต๊ะอาหาร ซึ่งวางไว้แล้วอย่างมีระเบียบ ทุกคนต่างหันมา
มองดูอาจารย์ ยกมือขึ้นไหว้แสดงความเคารพและยิ้มให้
ด้วยสายตาบ่งบอกถึงความยินดี อาจารย์ได้ยิ้มตอบรับ
และหันหลังกลับมาคิดว่าข้าพเจ้าเดินตาม เมื่อไม่เห็นก็รู้สึก
งออยู่ชั่วระยะหนึ่ง โคลงเคลงคล้ายจะเป็นลมจึงหลับตา
ความรู้สึกก็กลับมารู้ว่าอยู่ในมิติของกายทิพย์ กายละเอียด
ความปลอดโปร่งเบาสบายก็เกิดขึ้นเป็นปกติ จึงได้เดินขึ้น
บันไดไปดูชั้นสอง

ปรากฏว่าบนชั้น ๒ ของอาคารนี้เป็นห้องสมุด มีหนังสือมากมาย จัดไว้เป็นหมวดหมู่อย่างเป็นระเบียบ มีหลายคนทั้งหญิงและชายนั่งอ่านหนังสืออยู่ เมื่ออาจารย์เดินเข้าไป ทุกคนก็ต่างเงยหน้ามองดูและยิ้มต้อนรับด้วยความยินดีเช่นกัน อาจารย์ก็เดินไปดูหนังสือหมวดเกี่ยวกับศาสนา กำลังก้มลงจะหยิบ มีความรู้สึกคล้ายมีใครมาแตะที่หัวไหล่ จึงหันกลับมาดู ปรากฏว่าอาจารย์ได้พบท่านพระมหาจรรย์สและอาจารย์ภาวาส อาจารย์ดีใจมาก ได้ถามท่านพระมหาจรรย์สว่า “ไปยังไง มายังไง จึงได้มาพบกันที่นี่” ท่านพระมหาจรรย์สบอกว่า “จะอะไร อีกละ ก็มาจัดการเรื่องห้องสมุดคอยคุณมหาอยู่ พอดีไปพบท่านอาจารย์ภาวาสกำลังสั่งให้คนจัดโต๊ะอาหารเกี่ยวกับเครื่องเคียงข้าวแช่อยู่ จึงชวนขึ้นมาพบคุณมหา”

อาจารย์รู้สึกดีใจมากที่ได้พบอาจารย์ภาวาส ซึ่งจากสีหน้าในวันนั้นสดใสมากพลางได้บอกกับอาจารย์ว่า “ผมจะมาสัปดาห์เป็นลูกศิษย์ฝึกวิธีการที่จะกลับไปส่งข่าวสารกับผู้ที่เราจากมา ซึ่งทุกคนถือว่าความตายเป็นการสูญเสียและสิ้นสุดทุกสิ่งทุกอย่าง แต่วันนี้ยังไม่ได้เตรียม

ดอกไม้รูปเทียนมาบูชาครู เพราะมันจัดเตรียมข้าวแช่มา
 ร่วมสมทบ เพื่อให้ทุกคนได้ลองชิมฝีมือข้าวแช่ของผมบ้าง
 วันนั้นเมื่อผมตื่นลืมตาขึ้นมาพยาบาลบอกผมทันทีว่า
 อย่าเพิ่งงง และอย่าเพิ่งคิดสงสัยอะไร ทำใจให้สงบให้สบาย
 ผมจำได้ว่าผมรู้สึกแน่นที่หน้าอกมาก หายใจไม่ออก
 บอกกับอำนวยว่าเห็นถ้าจะไม่ไหว แล้วก็หลับไปเลย พอตื่น
 ขึ้นมาสบายดี แต่รู้สึกแปลกใจที่ไม่เห็นลูกเล็กๆ หลายนตัว
 ของผม ได้กลิ่นแป้งรำจางๆ รู้สึกสดชื่นมาก รู้ได้ทันทีว่า
 ผมได้ตายจากโลกมนุษย์แล้ว นึกขึ้นมาได้ว่าอาจารย์พรก็ได้
 ได้ตายมาก่อนแล้ว อยู่ที่ไหนนะจะได้ไปถามว่าจะต้อง
 ปฏิบัติตัวอย่างไรกับชีวิตหลังความตายจากโลกมนุษย์
 ก็ได้มาเดินอยู่ที่สนามหญ้าเห็นผู้คนมากหน้าหลายตา
 ต่างมาแสดงความเป็นมิตร มาชวนให้สมัครเรียนฝึกการ
 ติดต่อกับคนซึ่งยังมีกายเนื้อกายหยาบ และชวนให้มาร่วม
 เลี้ยงฉลองการกลับสู่ภูมิเดิมของครูพร ผมจึงได้เดินตาม
 เข้ามาในตึก เห็นแต่ละคนกำลังช่วยกันจัดอาหารตามที่
 ตนเองถนัดมาร่วม เพราะจะเป็นการเลี้ยงแบบบุพเพ
 ผมไปเดินดูอาหาร ยังไม่มีข้าวแช่ตำรับเดิมชาววัง ซึ่งเมื่อได้

รับประทานแล้วจะชื่นใจมาก ก็เลยคิดว่าน่าจะทำมาร่วมด้วย ผมไม่ต้องวิ่งหาดอกข้าวใหม่หรือดอกชมนาดเลย เพราะข้าวสวยที่นี้หอมมากอยู่แล้ว พอตีได้เห็นท่านพระมหาจรัส ท่านได้ชวนผมขึ้นมาพบอาจารย์ ผมดีใจจริงๆ”

อาจารย์ได้ถามอาจารย์ภาวสาว่า “ได้กลับไปที่บ้าน โลกมนุษย์บ้างหรือยัง คุณหญิงสมศรีและเจ้าตัวเล็กๆ คงจะเหงามากทีเดียว ยินดีที่อาจารย์จะมาร่วมกันหาวิธีฝึก การติดต่อกับคนที่ยังมีกายเนื้อกายหยาบ ผมเองก็ยังไม่รู้ ถึงวิธีที่แน่นอน แต่ก็ต้องหาวิธีให้ได้ ไม่เช่นนั้นคนที่ตายก็ ต้องกลายเป็นผู้ที่หายสาบสูญ ไม่นานคนในโลกมนุษย์ก็จะลืม และก็ไม่สนใจอีกต่อไป เพราะคนในโลกมนุษย์มีกายเนื้อ กายหยาบ ที่จะต้องคอยปรนนิบัติบำรุงรักษา ทุกคนจึง ต้องทำงานมีภาระที่จะต้องทำมาหากิน ช่วยเหลือทั้งตนเอง และสังคม ดังนั้นเมื่อนึกถึงคนที่ตายเขาก็จะมีเพียง ทำบุญตักบาตรอุทิศส่วนกุศลไปให้ตามประเพณีเท่านั้น ซึ่งจริงๆ แล้วก็น่าเห็นใจและเป็นการยากที่คนจะเข้าใจ โดยเฉพาะอย่างยิ่งเกี่ยวกับเรื่องเวลานี้อเอง ซึ่งเป็นสิ่ง ชัดขวางและยากต่อการปรับเหลือเกิน ในโลกมนุษย์วันหนึ่ง

คืนหนึ่งมี ๒๔ ชั่วโมง และนับไปได้เรื่อยๆ แต่ในโลกทิพย์ ไม่ทราบจะเทียบเวลากันได้อย่างไร จึงจะเกิดความสมดุลงันได้กับเวลาในโลกมนุษย์ เพราะแม้ในโลกมนุษย์เอง จะขอยกตัวอย่าง โดยเฉพาะในเรื่องเวลาเกี่ยวกับการเดินทางจะสอนให้เราเข้าใจและต้องยอมรับความจริงบางอย่าง.....

.....ความจริงที่เป็นเรื่องเหลือเชื่อสำหรับบางคน แต่จะเชื่อหรือไม่ก็ตาม...มาตราวัดระยะทางและกาลเวลา ในแต่ละท้องถิ่นที่นั้นไม่เท่ากันคือหมายความว่า ระยะทาง ๕๐ กิโลเมตรที่ประเทศไทย จะไม่เท่ากับ ๕๐ กิโลเมตรในอินเดีย ไม่เท่ากับ ๕๐ กิโลเมตรในอเมริกา คือระยะทางเท่ากัน แต่ใช้เวลาในการเดินทางจะไม่เท่ากันเลย และยิ่งกว่านั้น **มาตราวัดระยะทางและกาลเวลาในใจคน ก็จะไม่เท่ากันเลย** ผมขอยกตัวอย่างอีกครั้งหนึ่ง เช่น จนถึงเหตุการณ์ในการเดินทางด้วยกันหลายๆ คน ภายในระยะเวลา ๘-๑๐ ชั่วโมง บางคนใช้เวลาส่วนใหญ่ใน ๘-๑๐ ชั่วโมง ด้วยการนอนบางคนหลับตาเข้าสมาธิหรือ สวดมนต์ บางคนอ่านหนังสือ บางคนตื่นตาตื่นใจกับทิวทัศน์ทุ่งนา ทุ่งน้ำ ทิวเขา ชีวิตความเป็นอยู่ของผู้คนตาม

ริมทางผ่าน อาจจะชี้ชวนชมให้คนอื่น ๆ ดูอย่างมีความสุข ยิ่งพวกช่างถ่ายภาพที่ชอบบันทึกรูปสวยๆ แปลกๆ แตกต่าง จากที่ได้เคยพบเห็นมา ก็ยิ่งใจจดใจจ่ออยู่กับการที่จะ บันทึกภาพให้ได้ ไม่ได้สนใจว่าเวลาจะล่วงเลยไปเท่าไร และระยะทางจะยืดยาวเท่าไรแล้ว

แน่นอนเวลา ๘-๑๐ ชั่วโมงของแต่ละคนย่อม สั้น-ยาวไม่เท่ากัน ทั้งๆ ที่เข็มสั้นก็หมุนขวาไป ๘-๑๐ ช่อง และเข็มยาวหมุนเวียนไป ๘-๑๐ รอบหน้าปัดนาฬิกาเท่ากัน ดังนั้นเวลาในโลกทิพย์กับในโลกมนุษย์ของแต่ละคนจึงไม่ เท่ากัน เพราะอาจารย์ก็คงจะเห็นอยู่ใช่ไหมครับว่า โลกทิพย์ เป็นโลกของความรู้สึกนึกคิด โลกของกายละเอียดกายทิพย์ โลกของวิบากของกรรมของแต่ละบุคคลที่สะสมไว้ในขณะที่ มีกายเนื้อกายหยาบในโลกมนุษย์ ได้มาแสดงผลแสดงออกเป็น สุกตฤณีหรือทุคติภูมิ ในโลกทิพย์สุคติภูมิความเร็วของกาย เท่ากับจิต ส่วนในทุคติภูมิมีแต่ความทรมานที่เนิ่นช้าเทียบ เวลาไม่ได้เลย”

อาจารย์ภาวสก็บอกว่า “ผมเองก็ยุ่งง ทั้งไม่เข้าใจ ว่าจะจำกัดขีดชั้นเวลาได้อย่างไร ผมกลับไปที่บ้าน ที่ทำงาน

ที่ในวังหลายครั้งแล้วแต่ก็ยังไม่ถูก ผมต้องการ
 อยากรู้ที่จะให้ทุกคนได้รู้ได้เห็นได้เข้าใจ แต่ก็ยังไม่ได้ แต่ก็
 ยังมีความมั่นใจว่าอาจารย์จะช่วยฝึกการแนะนำวิธีได้ จึงมา
 สมัครตัวเป็นลูกศิษย์ คือขอเป็นลูกศิษย์อาจารย์ทั้งใน
 โลกมนุษย์และโลกทิพย์ก็แล้วกัน” จึงต่างฝ่ายต่างหัวเราะ
 แล้วท่านพระมหาจรรย์ก็ได้ชวนให้ขึ้นไปดูบนชั้นสาม
 เมื่อโผล่พ้นบันไดขึ้นไป สิ่งที่โผล่มาปะทะความรู้สึกก็คือ
 ความสงบ สงัด วิเวก ในบรรยากาศอบอุ่นด้วยพลังแห่ง
 ศานติอย่างแท้จริง แสงสว่าง นวลกระจ่าง กระจายพลัง
 ออกมาจากมวลเหล่าท่านทั้งหลายที่กำลังนั่งขัดสมาธิเพชร
 อย่างมั่นคงในอาการสงบ เราทั้งสามมองหน้ากันเป็นที่
 รู้แล้วก็เดินลงบันไดมา

ท่านพระมหาจรรย์ได้ชวนให้ไปที่คู่มือสมุดก่อนว่า
 ที่ท่านได้จัดไว้นี้เป็นที่ถูกใจอาจารย์หรือเปล่า จะต้อง
 เพิ่มเติมอะไรอีกหรือไม่ อาจารย์ภาวนาสและอาจารย์ จึงเดิน
 ตามท่านพระมหาจรรย์เข้าไปในห้องสมุด สิ่งที่สะดุดตา
 สะดุดใจอันแรกก็คือ คัมภีร์อรรถกถาและฎีกาที่ได้จัดการ
 ตรวจชำระและจัดพิมพ์ขึ้น ถวายมอบให้เป็นศาสนสมบัติ

ของพระพุทธศาสนา แต่มหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย
 จึงได้เดินเข้าไปหยิบมาเปิดดู ความรู้สึกแสบขึ้นมาทันทีว่า
 ยังไม่ได้หากองทุนไว้ให้สำหรับคนที่มารับสืบทอดการ
 ทำงานที่ทำค้างไว้ พอรู้สึกขึ้นมาเช่นนั้นก็ได้กลับมาอยู่ที่
 บ้านบางลำภูอีก สลดใจในสภาพของข้าพเจ้าพอได้สติทำให้
 ให้เป็นอุเบกขาได้ จึงได้พบกับพ่อฤาษี หลวงพ่อสมเด็จฯ
 สมเด็จพระนเรศวรมหาราช กับทั้งเทพเทวาโอบปาตีกะ
 อีกหลายท่าน และก็ได้รับทราบถึงการจัดหากองทุน
 ซึ่งข้าพเจ้าได้บันทึกเล่าไว้แล้ว ในหนังสือวิญญานฉบับ
 เดือนพฤษภาคม-มิถุนายน ๒๕๓๘ เรื่อง **พระรูปสื่อเกิด
 อนุสรณ์ สมเด็จพระนเรศวรมหาราช รุ่งมีชัยชนะ
 เต็ดขาดในสงครามยุทธหัตถี ปีพุทธศักราช ๒๑๓๕**

ก่อนที่ข้าพเจ้าจะบันทึกเล่าถึงการมีชีวิตในโลกทิพย์
 ของอาจารย์พรต่อไป ก็จะขอบันทึกเล่าถึงงานการทอด-
 กลืนสามัคคี และการทอดผ้าป่าสืบสานงานพัฒนาศาสนาที่
 พระเจดีย์อิสราภาพฯ ศูนย์พัฒนาศาสนา ต.แคมป์สน
 อ.เขาค้อ จ.เพชรบูรณ์ ซึ่งได้จัดให้มีขึ้นเมื่อวันอาทิตย์ที่
 ๑๕ ตุลาคม ๒๕๓๘

คณะภคินี-ผ้าป่าฯ ออกเดินทางจากบางลำภู เข้าวันเสาร์ที่ ๑๔ ตุลาคม ๒๕๓๘ เวลาประมาณ ๗ นาฬิกา ด้วยรถตู้ ๕ คัน ก่อนออกเดินทางอาจารย์พรได้บอกข้าพเจ้าว่า “วันนี้เป็นวันเวียนมาบรรจบครบ รอบ ๒๒ ปี นับแต่วันมหาวิปโยคที่ ๑๔ ตุลาคม ๒๕๑๖ เป็นต้นมาซึ่งในระยะนั้นคนไทยทั้งชาติมีความคิดเห็นทางการเมืองขัดแย้งกันอย่างรุนแรง มีการเดินขบวนต่อสู้ เรียกร้องประชาธิปไตย จนเกิดจลาจลนองเลือดระหว่างคนไทยด้วยกัน ทั้งนักเรียน นักศึกษา พ่อค้า ประชาชน บรรยากาตในโลกทิพย์ที่ซ้อนอยู่กับโลกมนุษย์ขณะนั้นนั้น ก็ยังไม่ได้สว่างดีขึ้นนักเลย ยังคงอึมครึมคลุมเครือและมีหมอกด่าลอยปะปนเป็นสายวนเวียนอยู่ตลอดเวลา อันเป็นสิ่งที่แสดงบอกว่า พลังความมืดมนจากผู้ที่มีจิตใจเป็นมิจนาทิภูลี-ความรุนแรง-ความขัดแย้งทางความคิดการคิดเอาวัดเอาเปรียบกัน ค่านิยมในการดำเนินชีวิตในสังคมทั่วไป จะเห็นกงจักรกลายเป็นดอกบัว คือคนประพฤติตัวไม่ดีแต่ร้ายวย จะถูกสังคมยกย่องว่าเป็นคนดีคนเก่ง คือคนมีเงิน คนร้ายวยจะถูกมองว่าเป็นคนดี คนยากจนจะถูกมองว่าเป็นคนไม่ดี

บรรยากาศอึมครึมเช่นนี้ มิใช่มีเฉพาะพื้นแผ่นดินไทยเท่านั้น แต่มีครอบคลุมไปทั่วโลก บรรยากาศเช่นนี้จะก่อให้เกิดภัยธรรมชาติ ทุพภิกขภัยซึ่งจะเกิดขึ้นทุกรูปแบบ จากดิน น้ำ ลม ไฟ คือทั้ง ปรุวิภัย อุทกภัย อัคคีภัย วาตภัย อาจารย์หัวนเกรงเหลือเกินว่า ถ้าการพัฒนาสังคมให้เจริญก้าวหน้าแต่ในทางนำเทคโนโลยีมาใช้ ให้ความเป็นอยู่ของคนมีความอุดมสมบูรณ์แต่ในทางวัตถุมากเกินไป จนการพัฒนาทางด้านจิตใจเจริญตามไม่ทัน ซึ่งถ้าโลกยังเจริญไปในลักษณะเช่นนี้ ก็หมายความว่า โลกกำลังจะเปลี่ยนจากสุคติภูมิไปสู่อบายภูมิขึ้นเรื่อยๆ จนกระทั่งโลกนี้ทั้งหมดกลายเป็นภูมินรก หรือเป็นอบายภูมิเต็มรูปแบบ เหมือนกับภูมินรก หรืออบายภูมิในโลกของโอบปาติกะนั้นเทียว อาจารย์มองเห็น โดยเฉพาะเมื่อได้มามีชีวิตที่เป็นโอบปาติกะโดยสมบูรณ์แบบเช่นนี้แล้ว มีโอกาสจะเล่าให้ฟัง หรือถ้าเป็นไปได้จะพาไปเที่ยวเลยทีเดียวนะ

ดังนั้น จึงบอกทุกคนที่มาร่วมในงานทอดกฐิน-ผ้าป่าครั้งนี้ ให้พยายามทำจิตใจของตนเองให้ตั้งอยู่ในสัมมาทิฐิเสมอ ถ้ามีการเพลอสติบ้างก็จงให้คอยตั้งจิตของตนเองไว้

อย่าให้ไหลลงต่ำ แม้จะมีอยู่ในกลุ่มของพวกเรากันเองไม่ก็คน
 แต่ถ้าตั้งใจจริงมีความเข้มแข็งไม่หวั่นไหวในการทำความดี
 ก็จะทำให้เกิดพลังสัมมาทิฐิแผ่ไพศาลออกไปได้เรื่อยๆ
 เพราะอย่าลืมว่ามนุษย์ทุกคนได้สั่งสมวิบากมาทั้งในคุณธรรม
 ความดี และอธรรมความชั่ว เราจงใช้พลังคุณความดีใน
 ตัวเรา แผ่ดึงพลังที่ดีของทุกคนที่เราเข้าไปเกี่ยวข้องกับตัวนั้น
 ออกมาให้ได้ เมื่อเราต้องการให้เขาไหวเรา เราจงไหวเขาก่อน
 เมื่อเราต้องการให้เขาพูดดีกับเรา ก็จงพูดดีกับเขาก่อน
 เมื่อเราต้องการให้เขารักเราให้เขาทำความดีกับเรา ก็จงรัก
 และทำความดีกับเขาก่อน จงเป็นผู้ให้เพื่อทำลายความตระหนี่
 ทั้งของตนเองและผู้อื่น

อนึ่ง อย่าลืมว่า โลกมนุษย์นี้เป็นเสมือนชุมทาง
 หรือโรงเรียน ซึ่งเป็นที่ๆ ทุกคนดีคือคนที่มีวิบากของความดี
 และคนไม่ดีคือคนที่มีวิบากของความชั่วได้มาเกิดร่วมกันว่า
 ใครจะมาสั่งสมวิบากของความดีหรือวิบากของความชั่ว
 ต่อไป แม้กระทั่งพระโพธิสัตว์ ก็ยังต้องมาสร้างบารมีใน
 โลกมนุษย์ หรือแม้แต่พระพุทธเจ้าก็ต้องมาตรัสรู้ในโลก
 มนุษย์ เมื่อเป็นมนุษย์เราจะแยกไม่ออกว่า ใครดีใครไม่ดี

แต่เมื่อเปลี่ยนร่างกายจากกายหยาบมาเป็นกายละเอียดแล้ว จะแยกกันอย่างเด็ดขาด คนดีจะอยู่แต่ในส่วนของคนดี คนชั่วก็จะต้องอยู่แต่ในส่วนของคนชั่ว เห็นได้ชัดว่าเมื่อคนชั่วมาอยู่ปะปนกันเฉพาะคนชั่วแล้ว บรรยากาศจะเต็มไปด้วยความเลวร้ายจนสุดแสนจะทนทานได้ เวลาที่ช่างผ่านไปอย่างเชื่องช้าเหลือเกิน ส่วนคนดีที่มาอยู่ปะปนกันเฉพาะคนดีแล้วบรรยากาศก็จะมีแต่ความรื่นรมย์ ไม่รู้ที่วันคืนผ่านไปแล้วนานสักเท่าใด....อีกประการหนึ่ง ชีวิตในโลกของโอบปาติกะเปรียบเหมือนเมล็ดผลไม้ ชีวิตในโลกมนุษย์เหมือนเมล็ดที่เจริญเติบโตขึ้นมาเป็นต้นไม้แล้ว....เหมือนนอนหลับฝันแล้วก็ตื่นขึ้นมา....มองหน้าก็รู้แล้วว่าไม่รู้เรื่อง....โอกาสหน้าจะอธิบายให้เข้าใจอย่างชัดเจน ตอนนี้อย่าลืมบอกทุกคนด้วยว่า เมื่อจิตใจสบายเป็นกุศลแล้ว จงแผ่เมตตาความปรารถนาดี แต่บุคคลที่จิตใจยังเร่าร้อน....ยังทุกข์ทรมาน ทั้งมวลเหล่าเทพเจ้าโอบปาติกะและมนุษย์ทั้งหลาย ให้อนุโมทนาบุญเพื่อความเร่าร้อนจะได้ผ่อนคลาย ได้รับความสุขสบายตามสภาพวิบากของตนเอง ที่ได้สั่งสมมา”

ข้าพเจ้าบอกอาจารย์ว่า ถ้ามีโอกาสก็จะพูด แต่ถ้าไม่มีโอกาสก็จะเขียนบันทึกไว้ อย่างไรก็ตาม ตอนนี่ที่ข้าพเจ้ามีความกังวลมากก็คือ **การจัดหากองทุนมูลนิธิพระรัตนสุวรรณ พระรูปสลोकเกิดตอนสุรณ สมเด็จพระนเรศวรมหาราช** ซึ่งเป็นไปได้เข้ามา กกองทุนละ ๑๐,๐๐๐ (หนึ่งหมื่นบาท) ถึง ๒,๑๓๕ กองทุน ตลอดชีวิตของข้าพเจ้าก็ไม่ทราบว่าจะเป็นไปได้ หรือจัดหาได้สำเร็จหรือไม่ เพราะมีคนเข้าใจน้อยมาก แต่ถึงจะยังไม่สำเร็จ ข้าพเจ้าก็ขอรับรองไว้อย่างหนึ่งว่า งานภาระด้านดูแลคณะผู้ตรวจชำระและจัดพิมพ์พระธรรมคัมภีร์อรรถกถา-ฎีกา และงานดูแลสถานที่ศูนย์พัฒนาศาสนา ข้าพเจ้าก็จะทำไปจนกว่าชีวิตจะมีการเปลี่ยนแปลง จากกายหยาบกายเนื้อไปมีกายทิพย์ ข้าพเจ้าจะไม่ทิ้งงาน จะเผยแพร่งานธรรมประยุกต์ ทั้งทางหนังสือที่อาจารย์ได้เขียนไว้มากมายและการปฏิบัติ ซึ่งอาจารย์ได้ทำตัวอย่างไว้แล้วนี้ เท่าที่ความสามารถจะพึงอำนวยให้ สำคัญอาจารย์อย่าทิ้งข้าพเจ้าไปก็แล้วกัน

อาจารย์บอกว่า อ้าว...มันอยู่ที่เราไม่ใช่อยู่ที่อาจารย์ จงทำใจให้สบายไว้เสมอ พยายามอย่าให้ความทุกข์ ความ-

วิตกกังวลครอบงำ ตัดนิวรรณ์ให้ได้ อย่าคิดถึงอาจารย์... แล้วเราจะได้พบกันเสมอตลอดไป..ความคิดถึง ความกังวล เป็นต้นหาอุปาทานที่เราจะต้องกำจัดออกไปจากจิตใจให้ได้ ไม่เช่นนั้นก็จะพบแต่ความทุกข์ทรมานอยู่ร่ำไปทุกอย่างเกิดจากใจ สำคัญที่ใจ เมื่อเข้าสมาธิพยายามพิจารณาถึงจุดนี้ ให้มาก จิตใจจะได้มั่นคงและอยู่ในระดับที่อาจารย์จะปรับคลื่นในมิติให้มาติดต่อกันและพูดจากันได้ ไม่เช่นนั้นอาจารย์ก็คงจะต้องเป็นบุคคลที่ตายแล้วหายสาบสูญไป เหมือนกับที่คนอื่น ๆ ในโลกเขารู้สึกว่า คนตายก็คือคนที่หายสาบสูญ ไม่ช้าไม่นานเขาจะลืมเลือนไม่ใส่ใจอีกต่อไป

ข้าพเจ้าบอกอาจารย์ว่า แม้เวลาจะล่วงเลยมาถึงขนาดนี้แล้ว ข้าพเจ้าก็ยังไม่เกิดความเคยชินต่อการที่อาจารย์ไม่มีกายเนื้อ แม้จะพูดจาติดต่อกันได้บ้าง แต่ข้าพเจ้าก็ไม่สามารถที่จะเข้าสมาธิอยู่ตลอดเวลาได้ ความเป็นอยู่ในโลกมนุษย์สมัยนี้ยิ่งเต็มไปด้วยมลพิษ ทั้งทางกายและทางใจ ยิ่งมารู้ข้อนี้ว่า เมื่อเข้าสู่สุคติภูมิแล้วจะมีแต่ความรื่นรมย์ ไม่รู้ว่าวันคืนผ่านไปแล้วนานสักเท่าใด ยิ่งทำให้กังวลไปว่า เมื่อไรอาจารย์จึงจะนึกได้แล้วกลับมา พี่ผิวบอกว่าฟังแล้ว

รู้สึกหนาว เพราะเกรงว่ากว่าอาจารย์จะนึกได้ ไม่รู้ว่าลูกศิษย์
แต่ละคนตกไปทุกข์ทรมานอยู่ภูมิไหนแล้ว

อาจารย์หัวเราะเสียงดังอย่างขบขัน ทำเอาคุณแหลม
โรจนโกศล ซึ่งได้ละทิ้งกายเนือกายหยาบ มามีกายทิพย์
กายละเอียดแล้วเมื่อไม่นานมานี้ แต่บางครั้งก็ยอมรับว่า
ตนเองตายจากโลกมนุษย์แล้ว บางครั้งก็ไม่ยอมรับ
หัวเราะไปด้วย พร้อมทั้งพูดว่า “พี่ไม่ต้องห่วงหรอก่อน
อาจารย์ล้อเล่น อยู่ดีๆ หาวว่าตัวเองตายแล้ว ยืนพูดคุยกัน
อยู่แท้ๆ บอกว่าตายแล้ว คนตายพูดได้ที่ไหนมี อาจารย์ก็
คอยบอกผมอยู่เรื่อยว่า ผมตายแล้ว ผมยังงงเลย ผมยัง
ไม่เคยป่วยเป็นอะไรจะตายได้อย่างไร จริงไหมพี่” ข้าพเจ้า
ก็ได้แต่ยิ้มๆ และพยักหน้าฮือ...ๆ... (คุณแหลมได้ประสบ
อุบัติเหตุทางรถยนต์เสียชีวิตทันที จึงยังไม่ยอมรับว่าตนเอง
ได้ตายไปแล้ว เพราะยังมีตัวตนอยู่ซึ่งเป็นตัวตนที่มีชีวิตจริงๆ
อีกประการหนึ่ง ขณะเมื่อยังมีชีวิตเป็นกายหยาบก็ไม่เคย
กระทำการชั่วที่รุนแรง จึงยังมีได้เข้าภูมิที่แท้จริงของตนเอง
ยังอยู่ในภูมิที่ซ่อนอยู่ใกล้กับโลกมนุษย์นี้ อีกประการหนึ่ง
ยังมีความห่วงใยผูกพันอยู่กับครอบครัว กับทั้งมีความนับถือ

และมีความคุ้นเคยกับข้าพเจ้าและอาจารย์พรมาก จึงได้พบกันอยู่เสมอ)

อาจารย์บอกว่าอย่าคิดมากเลยนะ ได้ก็ได้ ไม่ได้ก็ไม่ได้ ทำให้ดีที่สุดก็แล้วกัน ถ้ากองทุนมูลนิธิพร รัตนสุวรรณ ไม่มีดอกผลพอที่จะนำมาดำเนินงานสืบสานพัฒนาศาสนาได้ ก็หยุดพักเก็บตัวศึกษาค้นคว้าพระธรรมคำสั่งสอนของพระพุทธองค์ ซึ่งมีอยู่ในพระไตรปิฎก รักษาศีล ปฏิบัติสมาธิให้ดียิ่งๆ ขึ้น สะสมวิบากที่ดีเอาไว้ เพื่อจะได้นำมาใช้ให้เกิดประโยชน์เมื่อถึงคราวจำเป็น จิตใจจะได้ไม่ตกไปสู่สภาวะอันมีดมนอันเป็นเหยื่อของมवलมารอีก รักษากุศลจิตให้มัน **เมื่อความทุกข์เกิดขึ้นครั้งใด จงภาวนาอยู่แต่กับคำว่า พุทฺธํ สรณํ คจฺฉามิ... ข้าพเจ้าขอถึงซึ่งพระพุทธเจ้าเป็นที่พึ่งที่ระลึกสูงสุดตลอดไป**

ข้าพเจ้าจึงหลับตาลงพร้อมกับภาวนาในใจว่า พุทฺธํ สรณํ คจฺฉามิ..... พลันก็ได้ยินเสียงของพระองค์สมเด็จพระนเรศวรมหาราช กับมवलเหล่าเทพเทวาโอบปาดิกะทั้งหลายดั่งห้อมล้อมอยู่ทั่วทุกอณูของบรรยากาศว่า **“ช่วยชนะเด็ดขาดมิใช่เป็นสิ่งที่จะได้มาโดยง่ายตาย สภาวการณ**

ยามนี้กลุ่มหมอกควันดำแห่งความคิดสับสนขัดแย้ง มิจนา-
 ทิฏฐิลอยปกคลุมอยู่ทั่วบรรยากาศของโลก ก่อให้เกิดภัย
 ธรรมชาติทุพภิกขภัยไปทุกหย่อมหญ้า สันติภาพสันติสุข
 จะบังเกิดขึ้นได้อย่างไร ทุกคนต่างดิ้นรนเพื่อความอยู่รอด
 ของตนเอง จงอดทนพยายามร่วมกันสร้างพลังสัมมาทิฏฐิ
 ดำเนินชีวิตตามมรรคมีองค์ ๘ คือตามทาง ศีล สมาธิ
 ปัญญา ซึ่งองค์สมเด็จพระบรมศาสดาสัมมาสัมพุทธเจ้าได้
 ตรัสรู้มาด้วยพระองค์เอง แบ่งปันเพื่อแผ่ความสุข แก่กัน
 และกัน ความอุดมสมบูรณ์จึงจะบังเกิดขึ้นได้.....”

เมื่อข้าพเจ้ารู้สึกตัวขึ้นก็ไม่ได้พบอาจารย์พรแล้ว
 ความรู้สึกอ้างว้างว่าเหวเศร้าสร้อยไม่หายไปจากใจได้สักที่
 หนึ่ง ๆ ที่รู้ว่าเป็นวิบากที่ไม่ดี ควรจะขจัดออกไปจากจิตใจ
 ให้ได้โดยเร็ว แต่จนแล้วจนรอดก็มิอาจทำได้ จึงพยายาม
 ภาวนานึกท่องอยู่แต่ในใจว่า พุทธิ์ ธรรม์ คุจฉามิ... พลังนึก
 ปลอบใจตนเองไปด้วยว่า ทุกอย่างจะต้องเรียบร้อยลงได้
 เพราะอาจารย์บอกให้คอยหมั่นนึกไว้เสมอว่า ทุกอย่างเกิด
 จากใจ สำคัญที่ใจ ต้องทำใจให้สบายให้ได้ในทุกเหตุการณ์
 ไม่เช่นนั้นแล้วจะต้องตกนรกนิรันดร....

แม้จะนึกคิดและพยายามอย่างไรก็เป็นการยากเหลือเกิน ที่จะทำจิตใจให้สบายอยู่ได้เสมอ นี่แหละกรรมง์ที่เรียกว่าตกนรกนิรันดร เพราะความทุกข์ความไม่สบายใจ ช่างอ้อยอิ่งซึมแทรกซ้อนปะปน เป็นพื้นฐานอยู่ในจิตใจ ตลอดเวลาไม่สร้างซา ไม่ว่าจะทำอะไรอยู่ก็ตาม....การจะขึ้นจากนรกไม่มีใครจะช่วยเราได้จริงๆ เราจะต้องขึ้นให้ได้ด้วยตนเอง คนอื่นๆ เพียงแต่เป็นผู้บอกทางให้เท่านั้น เหมือนกับการรับประทานอาหาร เราจะอิมหรือไม่อิม เราต้องรับประทานด้วยตัวเราเอง คนอื่นช่วยเหลือเราได้เพียงแค่จัดหามาให้ให้เท่านั้น เมื่อสำนึกได้เช่นนี้ข้าพเจ้าก็จะหลับตา ถอนหายใจไล่ความเบื่อหน่ายท้อแท้ สูดลมหายใจเข้ายาวๆ ลึกๆ หายใจออกช้าๆ ก็มักจะได้ยินเสียงอาจารย์แผ่วเบาทุ้มนุ่มนวลว่า “สังเกตดูซิ.....มองดูสภาวะในจิตใจว่าต้องการอะไรอยู่ มีความยึดมั่นในสิ่งใดอยู่ ตัณหาเป็นปัจจัยให้เกิดอุปาทาน อุปาทานเป็นปัจจัยให้เกิดภพ ภพในคำนี้หมายถึงความรู้สึกนึกคิดที่กำลังเกิดอยู่ในขณะนี้ ทำไมความรู้สึกนึกคิดจึงได้เกิดอยู่ตลอดเวลา ทำอย่างไรจึงจะปล่อยวางความรู้สึกนึกคิดได้...อนุปาทาย อาสเวหิ จิตฺตานิ วิมุจฺจิสฺส...

จิตทั้งหลายของพระปัญญาวัคคีย์ ได้หลุดพ้นแล้วจากอาสวะทั้งหลาย เพราะไม่มีอุปาทาน... นาถญัตรา สพพปฏินิสสุคคา โสตุถิ ปสฺสามิ ปาณินิ เรามองไม่เห็นว่ อะไรจะเป็นความสวัสดิ ความปลอดภัยของสัตว์ทั้งหลาย นอกจากการปล่อยวางในสิ่งทั้งปวง

.....จงพยายามนึกคิดทบทวนและมองดูสภาวะให้เห็นอย่างแจ่มแจ้ง อาสวะ คือ กิเลสซึ่งไหลออกมาอยู่ตลอดเวลา สิ่งที่ไหลออกมาอยู่ตลอดเวลา ก็คือความรู้สึกนึกคิดซึ่งถูกปรุงแต่งด้วยความต้องการ ความยึดถือที่สะสมไว้ตลอดเวลาที่ผ่านมา แม้จะยังไม่เข้าใจเหตุผล หรือยังมองไม่เห็นสภาวะ แต่ก็จงฟัง...สนใจตามเสียงที่ได้ยินโดยไม่ต้องคิด...ความรู้สึกนึกคิดทุกอย่างเกิดจากเหตุเปลี่ยนแปลงไปตามเหตุปัจจัยของมัน และในที่สุดก็ต้องดับเพราะความสิ้นแห่งเหตุ...” ความรู้สึกของข้าพเจ้าเบาสบายแจ่มใสเบิกบาน เสียงของอาจารย์พรเจียบหายไปครู่หนึ่ง ข้าพเจ้าจึงมองเห็นอาจารย์ยิ้มสดใสถามข้าพเจ้าว่า รู้สึกสบายใจขึ้นไหม ข้าพเจ้าตอบว่า สบายดีจังเลย ตะกี้นี้อาจารย์ช่วยจงสมาธิให้ใช้หรือเปล่า อาจารย์ตอบว่า ฮือ...ใช้...

อาจารย์จะเล่าเรื่องให้ฟังก่อนนะ ฟังให้ดี ทำใจให้สบายๆ อย่ากังวล เพราะเราได้อยู่ด้วยกันแล้ว พร้อมรียัง ไป... ไปด้วยกัน...

แทนที่อาจารย์จะเล่าเรื่องอะไรให้ฟัง กลับปรากฏว่า อาจารย์ได้เดินนำหน้าและข้าพเจ้าเดินตามหลังไป เหมือนอย่างที่เคยไปไหนมาไหนด้วยกันตอนที่อาจารย์ยังมีกายเนื้อ กายหยาบอยู่ในโลกมนุษย์ ขณะนั้นข้าพเจ้าลืมนึกว่า อาจารย์เป็นบุคคลในโลกทิพย์ อาจารย์ยังเดินเร็วเหมือนเดิม จนข้าพเจ้าจะเดินตามไม่ทัน จึงได้เอื้อมมือไปดึงแขน อาจารย์ไว้ พร้อมทั้งบอกว่า ขอให้เดินช้าๆ หน่อย อาจารย์หันมามิ้มไม่พูดสิ่งใดเพียงแต่เดินช้าลง ข้าพเจ้าเพิ่งสังเกตเห็นว่า บริเวณรอบๆ ที่กำลังเดินนั้นคล้ายเดินอยู่ในสวนสาธารณะสักแห่งหนึ่ง ดอกไม้ ต้นไม้ สวยราวกับถูกตกแต่งไว้อย่างดี มีผู้คนชายหญิงเดินกันอยู่เป็นกลุ่มๆ มองทอดสายตาไปไกล เห็นอาคารเป็นตึกสูงตั้งเรียงรายอยู่หลายหลัง อาจารย์บอกว่าจะพาไปเที่ยวดูห้องสมุด ท่านพระมหาจรรย์สกับอาจารย์ภาวาสคงจะคอยอยู่ที่นั่น แต่ก่อนอื่นแวะไปหาอาจารย์เสถียรก่อน เพื่อจะได้ชวนไปดู

ห้องสมุดของอาจารย์ด้วยกัน ข้าพเจ้าจึงถามอาจารย์ว่า อาจารย์เสถียรไหน เสถียร โพธิ์นันทน์ หรือเสถียร พันธรังษี อาจารย์บอกว่าก็ เสถียร โพธิ์นันทน์ ซิ เสถียร พันธรังษี ยังไม่รู้เลยว่าไปอยู่ภูมิจังหวัดไหน

อาจารย์ได้พาข้าพเจ้าเดินเลี้ยวซ้ายไปตามทางเดินริมสระ ซึ่งมีหญ้าขึ้นเขียวชอุ่ม และในสระน้ำนั้น เต็มไปด้วยดอกบัวบานสะพรั่ง ทั่วบริเวณเยือกเย็นและสลัว โดยต้นไม้แผ่กิ่งใบเสียดหน้าทาบ เนื่องจากต้นไม้เหล่านี้ห้อยกิ่งใหญ่ลงมายังพื้นดิน และหยั่งรากจากกิ่งนั้นอีกต่อหนึ่ง ทำให้สถานที่ตรงนั้นเป็นเหมือนสวนที่รื่นรมย์ กลิ่นหอมหวานคล้ายกลิ่นดอกลำดวนกำจายรววยริน สดชื่น ภายใตเงาไม้นี้เป็นกระท่อมโปร่งเล็กๆ มีกลดสีขาววางอยู่ในกระท่อมนั้น ภายในกลดมีคนผู้ชายแต่งกายสีขาวนั่งขัดสมาธิ มีอวางซ้อนกัน ได้ยินเสียงสวดสาธยายพุทธมนต์เบาๆ แต่ชัดเจน เมื่อเดินใกล้เข้าไปชายคนนั้นลืมตา ยกมือไหว้กล่าวคำว่าสวัสดิ์ซึ่งก็พร้อมๆ กับที่อาจารย์ก็ยกมือขึ้นไหว้กล่าวสวัสดิ์เช่นกัน ข้าพเจ้าเองก็ยกมือขึ้นไหว้กล่าวสวัสดิ์อย่างงงๆ คิดในใจว่าคนนี่หรือคืออาจารย์เสถียร โพธิ์นันทน์ เนื่องจาก

ข้าพเจ้าไม่เคยรู้จักตัวอาจารย์เสถียรมาก่อน เคยได้ยินแต่ชื่อเสียงซึ่งมีคนทั่วไปในวงการพุทธศาสนากล่าวขวัญถึงว่า อาจารย์เสถียร โปธินันท์ เก่งและมีความจำเป็นเลิศในเรื่องคัมภีร์พุทธศาสนา จนใครๆ ก็เรียกว่า เป็นพระไตรปิฎกเดินได้ ไม่ว่าจะกล่าวถึงพุทธพจน์หรือธรรมบทไหน อาจารย์เสถียรจะจำได้หมด และรู้ด้วยว่ามีอยู่ใน พระไตรปิฎกเล่มไหน หน้าอะไร บรรทัดที่เท่าไร เสียตายที่อาจารย์เสถียรมีเวลาอยู่ในโลกมนุษย์สั้นเหลือเกิน เพียงสามสิบกว่าปีเท่านั้นเอง จึงทำประโยชน์ให้แก่ชาวโลกมนุษย์น้อยไปหน่อย

อาจารย์เสถียรขยับตัวห้อยอนขาทั้งสองลงจากกระท่อมพร้อมทั้งลุกขึ้นเดินมาหาอาจารย์พร พลังพูดขึ้นว่า “จะให้ผมช่วยอะไรได้บ้าง ผมไม่แตกฉานในพระไตรปิฎกเหมือนอาจารย์หรอกนะ ผมเพียงแต่จำได้เท่านั้นเอง ผมอยากจะฝึกสมาธิเรียนวิปัสสนา ผมเจริญวิปัสสนาไม่เป็นเลยวันหนึ่งๆ ผมไม่ได้ทำอะไร นอกจากท่องสวดสาธยายพุทธมนต์จากพระไตรปิฎก จิตใจแน่วแน่ดี แต่สมาธิไม่ลึก ไม่มีปีติและสุขเกิด ผมจะขอไปฝึกสมาธิ ขอมอบตัวเป็นลูกศิษย์ อาจารย์สักคนจะ ได้ไหม” อาจารย์พรยิ้มอย่างสดใส ข้าพเจ้า

รู้สึกว่าสดใสจริงๆ เพราะรอบข้างอาจารย์พรคุณระจ่าง ทำให้ผู้ที่ได้พบเห็นมีความสุขสดชื่น อบอุ่น มีความหวัง ปรกาศสายตาบ่งบอกถึงความเมตตาปราณี พุฒเชิญชวน ขึ้นว่า “ผมแวะมาเยี่ยมอาจารย์ เผื่อว่าจะชวนอาจารย์ไป กราบท่านเว่ยหล่างด้วยกัน เพราะท่านมหาจาร์สบอกว่ อาจารย์คุ้นเคยกับท่านเว่ยหล่าง ผมยังไม่เคยพบท่านเลย เคยแต่ศึกษาคำสอนของท่านและชอบมาก...”

อาจารย์เสถียรบอกว่า “ไม่มีปัญหาครับ แต่ต้องไป ให้ตรงกับวันเพ็ญขึ้น ๑๕ ค่ำ เพราะท่านจะออกมาแสดง ธรรมสักัจฉาที่ธรรมสภาในอุทยานของท่าน วันนี้ไปชม ห้องสมุดของอาจารย์ก่อนก็ได้ เพราะผมก็ถูกเชิญให้ไป ร่วมแสดงความยินดีต่อการกลับสู่ภูมิเดิมของครูพร ซึ่งคือ อาจารย์นี่แหละ จะไปกันหรือยังครับ” พร้อมทั้งหันหน้ามา มองข้าพเจ้าซึ่งยืนอยู่ข้างๆ เป็นการเชิญชวน

ข้าพเจ้าได้แต่ยิ้มๆ และเดินตามรู้สึกเบาสบาย พอเดินพ่นร่วมเงาไม้มา เกิดความรู้สึกอึดอัด ทั้ๆ ที่มีลม อ่อนพัดโชยลู่ปล้ผิวกายอยู่ตลอดเวลา จึงรู้สึกตัวขึ้น อ้าว...นี่พบอาจารย์ในสมาธิหรือนี่ อาจารย์หายไปไหนแล้ว

ใจหายวูบ...เป็นอย่างไรนะตัวเรา แม้อาจารย์จะไม่มีกายหยาบ
 กายมนุษย์ อยู่กับเราเป็นเวลาถึงเกือบ ๓ ปีแล้วก็ตาม ก็ไม่
 เกิดความเคยชินได้สักที ๓ ปีรู้สึกว่เวลาผ่านไปเพียงชั่ว
 แป๊บเดียว แต่ช่วงเวลาที่กำลังดำเนินผ่านอยู่นี้ช่างเนิ่นนาน
 เหลือเกิน มานึกทบทวนดูว่าตลอดเวลาที่ผ่านมมา ๓ ปี ที่ไม่
 มีอาจารย์อยู่ด้วยในกายมนุษย์ พวกเราทำอะไรกันไปบ้าง
 ก็นึกถึง อาจารย์ศิริ พุทธศุภร์ ซึ่งขณะนี้ได้ไปอยู่ที่จังหวัด
 เชียงใหม่ จึงโทรศัพท์ไปคุยด้วย และบอกอาจารย์ศิริว่า
 “วันที่ ๒๔ กุมภาพันธ์ ๒๕๓๙ ที่จะถึงนี้จะเป็นวันเกิดครบ
 ๓ ขวบ ของอาจารย์พรในโลกทิพย์ อาจารย์ช่วยเขียนบท
 กลอนบรรยายให้อาจารย์พรฟังหน่อยว่า ๓ ปี พวกเราทำ
 อะไรกันบ้าง เพื่ออาจารย์พรจะได้ชื่นใจอนุโมทนา”

อาจารย์ศิริรับสายโทรศัพท์พลางพูดว่า อ้อ....อ้อ....
 ดีๆ....ผมจะเขียน บอกอาจารย์พรด้วยนะว่า ผมคิดถึงมาก
 อาจารย์พรสบายแล้ว ยังอยู่แต่ผมซึ่งสบายบ้าง ไม่สบาย
 บ้าง....คุ่มดี....คุ่มร้าย....ซักจะอิจฉาอาจารย์พรเสียแล้ว
 (พร้อมทั้งมีเสียงหัวเราะมาตามสายโทรศัพท์)

อีกไม่กี่วันต่อมา อาจารย์ศิริ พุทธศุภร์ ก็ได้ส่ง
คำกลอนมาให้ข้าพเจ้าทางไปรษณีย์ ซึ่งมีข้อความดังนี้:-

เย เกจิ พุทฺธํ สรณํ คตาสเส
น เต คมิสฺสนฺติ อปายญฺมี
ปหาย มานุสํ เทหํ
เทวกายํ ปริปุเรสฺสนฺติ

- - - มหาสมัยสูตร

บุคคล	ผู้ใด	ใฝ่ระลึก
น้อมนีก	พุทฺธคุณ	นำหุนจิต
ยามเมื่อ	ลาลับ	ดับชีวิต
จักเข้า	เนาขีด	สนิทนาน
รวมอยู่	คู่เหล่า	เทเวศร์
สู่เขต	เป็นสุข	ทุกสถาน
ภูมิอบาย	ไม่อาจ	มาแผ้วพาน
เบิกบาน	ด้วยกุศล	ผลบุญเอย

ยี่สิบสี่	กุมภาพันธ์	มาบรรจบ
ศกสามสิบเก้า	เป็นวันครบ	ปีที่สาม
ที่อาจารย์	จากพวกเรา	ไปสู่ความ
สุขสงบ	อันงดงาม	ณ แดนไกล
ของพวกเรา	อยู่เบื้องหลัง	ยังรำลึก
ไม่วายนึก	ถวิลหา	หวลโหยให้
แม้จะรู้	ว่าอาจารย์	จากเราไป
สู่ภพใหม่	ได้เสวย	ผลแห่งบุญ
ที่มานะ	สละให้	ทั้งกาย-จิต
ชั่วชีวิต	คิดแต่เพื่อ	จะเกื้อหนุน
พุทธศาสนา	และหลักธรรม	เพื่อค้ำจุน
บูชาพระ	พุทธคุณ	ตลอดกาล
ท่านอุทิศ	ชีวิตถวาย	พระไตรรัตน์
เป็นพยาน	ความสัตย์	ที่อธิษฐาน
เสียดายท่าน	ด่วนจากไป	ไม่อยู่นาน
เพื่อเนาสู	ยังสถาน	พิมานแมน

สามขวบปี	ที่ทานจาก	พวกเราไป
ผองเรายัง	สุดอาลัย	เสียดายแสน
ยากจะหา	ผู้ใดกล้า	มาทดแทน
ทั่วแวนแคว้น	แดนเขต	ประเทศไทย
แต่พวกเรา	อยู่ข้างหลัง	ยังไม่ท้อ
ไม่ยอมเป็น	คนใจฝ่อ	จนวันไหว
มอบชีวิต	อุทิศพระ	รัตนตรัย
สืบทอดงาน	ต่อไป	ด้วยใจจริง
ยังมานะ	บากบั่น	ไม่พรั่นจิต
ยอมอุทิศ	ให้ได้	ทุกทุกสิ่ง
แม้ลำบาก	ยากเท่าใด	ไม่ประวิง
สู้หนึ่ง	ไม่พรั่นเพื่อ	ไม่รำพัน
คิดเห็นเป็น	บทเรียนและ	แบบทดสอบ
เสริมปัญญา	ให้รอบคอบ	ไม่แปรผัน
สมาธิ	สติด้วย	พร้อมช่วยกัน
วิริยะ	ศรัทธามั่น	บุกบั่นไป

ขอบารมี	สิ่งศักดิ์สิทธิ์	ช่วยผลิตผล
เสริมกุศล	อันข้าฯ สร้าง	สั่งสมไว้
เป็นสองแรง	แห่งพลัง	ทางภายใน
เพื่อบำรุง	กำลังใจ	ให้มั่นคง
ได้ประทับ	ประคอง	งานสำคัญ
ไม่ไหวหวั่น	โดยจิตใจ	ไม่ไหลหลง
เพื่ออาจารย์	สบายใจ	ไม่พะวง
เพราะมवलศิษย์	ยังเสริมส่ง	สืบต่อไป
มุ่งหวังเพื่อ	ให้เป็นพุทธ-	ธบูชา
ฝากไว้ใน	พระศาสนา	อันยิ่งใหญ่
สร้างบารมี	ให้พระธรรม	ประจำใจ
ฝากฝังไว้	เพื่อแทนตัว	ชั่วนิรันดร์
สามขวบปี	ที่อาจารย์	จากเราไป
เรามีได้	นั่งกอดเข้า	เฝ้าเพื่อฝัน
แต่ได้รวม	ร่วมกาย-จิต	คิดช่วยกัน
ขมิขมัน	เป็นใจเดียว	ขับเคี่ยวงาน

ทุ่มเรือวแรง	เท่าที่มี	อยู่น้อยนิด
โดยมิได้	ปล่อยให้จิต	คิดฟุ้งซ่าน
แม้รู้ว่า	เกิดผลได้	ไม่เทียมอาจารย์
ก็พยายาม	ทุกทุกด้าน	เต็มกำลัง
ภูมิใจ	ว่าทำได้	ดีที่สุด
มิได้หยุด	ยอมแพ้	และสิ้นหวัง
พยายาม	ทำงานอย่าง	ระมัดระวัง
เพื่อ “ถึงฝั่ง”	ที่มุ่งหมาย	ได้ดี
วิบากผล	กุศลกรรม	ข้าฯ ทำไว้
อุทิศให้	แก่ส่วนรวม	ในครั้งนี้
จงเป็นผล	ดลจิตใจ	ให้ข้าฯ มี
ชีวิตที่	ไม่อับ-ตัน	ทางปัญญา
ต่อสู้ทุกข์	ด้วยมรรค	เป็นหลักใจ
เพื่อพัฒนา	ก้าวไกล	ในเบื้องหน้า
ไม่สอบตก	แต่ถึงฝั่ง	ดังจินตนา
ในพระบวร	ศาสนา	พุทธองค์

เป็นผู้	มีใจ	ใฝ่ระลึก
น้อมระลึก	พุทธคุณไว้	ไม่ไหลหลง
ไม่เวียนวาท	ตกต่ำจาก	ทางถูก-ตรง
ตั้งประสงค์	ด้วยพุทธคุณ	หนุนจิตเทอญฯ

เมื่ออ่านข้อความจากบทกลอนทั้งหมดแล้ว เกิดความรู้สึกว่า อาจารย์ศิริเขียนบรรยายออกมาได้ตรงข้อเท็จจริง และถูกกับความรู้สึกในใจของข้าพเจ้าทั้งหมด จึงได้นำมาลงไว้ และก็ต้องกราบขอบพระคุณอาจารย์ศิริไว้ ณ ที่นี้ด้วย

แม้ว่าโดยพื้นฐานจิตใจจริงๆ ของข้าพเจ้าตลอดระยะเวลาเกือบ ๓ ปี จะยังไม่ค่อยปกตินักก็ตาม แต่ก็พยายามทำงานให้ได้เหมือนปกติ ตอนเช้า-ตอนเย็น ก็จะมีสวดมนต์-นั่งสมาธิเหมือนเมื่ออาจารย์เคยนำพาปฏิบัติ ถ้าพอมีเวลารว่างบ้างก็จะฟังเทปและดูวีดีโอที่อาจารย์เคยสอน วันเสาร์-วันอาทิตย์ก็ต้องไปดูผลงานที่พระเจดีย์อิสรภาพ อนุสรณ์สมเด็จพระนเรศวรมหาราช ศูนย์พัฒนาศาสนาแคมป์สน เทปจะทุกสัปดาห์ เหมือนเมื่ออาจารย์ยังอยู่ในกายเนื้อกายหยาบ

ทุกประการ เพียงแต่ตอนนี้อาจารย์ไปด้วยกายทิพย์-
 กายละเอียด ซึ่งคนอื่นไม่สามารถมองเห็นได้ด้วย ถึงจะยังไม่เคยชินแต่ในที่สุดก็ต้องเคยชินไปเอง อาจารย์บอกว่า
 “นี่แหละก็เป็นอีกสาเหตุหนึ่งที่คนโดยทั่วๆ ไป แล้วมีความรู้สึกที่ว่า คนตายเป็นคนที่ยากลำบาก เพราะเป็นการยากมากเลยทีเดียว ในการที่จะติดต่อกันได้กับคนที่ละทิ้งกายเนื้อแล้ว แต่ถึงแม้จะยากอย่างไรก็ไม่มีทางเลือก เพราะคนเราตายแล้วต้องเกิดทุกคน และถ้าตราบไตที่คนเรายังไม่เชื่อเรื่องตายแล้วเกิด ศีลธรรมในสังคมจะยังไม่ดีขึ้น คนเราจะยังไม่เห็นความสำคัญและจะยังไม่มีการพัฒนาทางด้านจิตใจของตนเองอย่างแท้จริง แต่จะพยายามพัฒนาแต่ในทางวัตถุ หาแต่เงิน หาความสะดวกสบาย บำรุงบำเรอแต่ร่างกาย ซึ่งไม่มีความจริงยั่งยืนอะไร และถึงแม้จะบำรุงบำเรออย่างไร ก็ยังแก้ ยังมีโรคภัยไข้เจ็บเบียดเบียน และในที่สุดยังไม่ทันจะถึงร้อยปีก็ต้องตาย ทิ้งซากให้กลับไปสู่ดิน น้ำ ลม ไฟ ตามเดิม ยังคงอยู่แต่วิญญาณที่ประกอบไปด้วยกิเลส วิบากซึ่งจะต้องสร้างนามรูปต่อไป...”

เมื่อข้าพเจ้าได้พบอาจารย์พรอีก ได้ถามอาจารย์ว่า วันนั้นที่อาจารย์พาไปพบกับอาจารย์เสถียรนั้น ยังไม่ทันจะได้ไปไหน ข้าพเจ้าก็รู้สึกตัวเลยไม่ทราบว่ อาจารย์กับอาจารย์เสถียรได้ไปไหนกันอีก

อาจารย์บอกว่า เนื่องจากสมาธิของข้าพเจ้ายังไม่สูงพอ จึงยังมีอาจจะผ่านเข้าสู่ภูมิหรือมิติที่มีความละเอียดเจือจางได้ ยกตัวอย่างให้เห็นในโลกมนุษย์ ในโลกของวัตถุขณะที่เราอยู่ในชั้นบรรยากาศใกล้พื้นดิน-พื้นโลก ความกดอากาศหรือแรงดึงดูดของโลกเป็นแบบหนึ่ง เมื่อยิ่งสูงขึ้นไปความกดอากาศหรือแรงดึงดูดของโลกก็ยิ่งเจือจางลงจนเราไม่สามารถจะทนอยู่ได้ นอกจากจะอยู่ในเครื่องบิน ซึ่งได้สร้างให้ปรับสภาวะตามบรรยากาศภายนอกได้แล้ว แต่อาจารย์ก็จะเล่าให้ฟังว่า จากวันนั้นแล้วอาจารย์ไปทำอะไรบ้างอย่างไรก็ตามก่อนที่จะเล่านับจากจุดนั้น ขอบูตถึงวันที่พวกเราทำพิธีมอบถวายคัมภีร์ฎีกาแก่มหาจุฬาลงกรณ-ราชวิทยาลัย และช่วงวันเวลาที่พระนิสิตปีที่สองไปปฏิบัติธรรมที่ศูนย์พัฒนาศาสนาแคมป์สนก่อน

นับเป็นการบำเพ็ญกุศลในโลกมนุษย์ ที่ยังความ
 โสมนัสปีติปราโมทย์ให้บังเกิดขึ้นแก่มวลเหล่าเทพเจ้า
 โอบปาติกะทั้งปวง แม้ว่าการกระทำอันใดที่มีที่เป็นขึ้นใน
 โลกมนุษย์นั้นจะมีต้นเค้าไปจากโลกทิพย์ หรือโลกของ
 โอบปาติกะก็ตาม ทั้งนี้ก็เป็นเพราะว่ามวลเหล่าเทพเจ้า
 โอบปาติกะทั้งมวลนั้น ต่างก็มีความปรารถนาที่จะให้สิ่งที่
 ดึงามบังเกิดขึ้นในโลกมนุษย์เสมอ เพราะโลกมนุษย์เป็น
 โลกแห่งการกระทำ ซึ่งก็ได้เคยบอกแล้วว่า โลกมนุษย์เป็น
 เสมือนชุมทางหรือโรงเรียน ส่วนโลกทิพย์หรือโลกของ
 โอบปาติกะเป็นโลกของผลแห่งการกระทำ ยิ่งเมื่ออาจารย์
 ได้มาอยู่ในโลกทิพย์แล้วโดยสมบูรณ์ ยิ่งเห็นเป็นความ
 จำเป็นอย่างยิ่งที่จะต้องหาหนทางให้คนโดยทั่วไปเข้าใจ
 เรื่องการตายแล้วเกิด ไม่เช่นนั้นสันติสุขจะบังเกิดขึ้นในโลก
 มนุษย์ไม่ได้เลยเป็นอันขาด โลกมนุษย์จะต้องกลับกลาย
 เปลี่ยนแปลงเป็นอบายภูมิ อาจารย์ดีใจมากที่พวกเรา
 ทำงานสืบต่อกันมาได้ ทั้งๆ ที่อาจารย์ก็ยังมิได้หาหุรอนไว้ให้
 จำไว้ให้ดี จำไว้ให้เป็นคติในการดำเนินชีวิตที่เดียวว่า

“สิ่งที่เราให้ไปนั้นจะเป็นของเรา ส่วนสิ่งที่เราเก็บหวง
 เข้าไว้จะเป็นของคนอื่น จงภูมิใจที่ได้เกิดมาเป็นผู้รับใช้”
 อีกประการหนึ่ง จงพยายามทำจิตใจให้สบายไว้เสมอ
 อย่าทำงานด้วยความกดดัน... ฤกษ์แล้วการทำงานทุกอย่าง
 ในโลกมนุษย์จำเป็นจะต้องใช้เงินทั้งสิ้น แต่ก็อย่ากังวลจน
 เกิดความท้อแท้ กองทุนมูลนิธิพร รัตนสุวรรณ พระรูป
 ล็อกเก็ตอนุสรณ์สมเด็จพระนเรศวรมหาราช แม้จะเป็นไปได้
 ได้อย่างเชื่องช้า... นั้นก็ขึ้นอยู่กับสถานการณ์...

...อาจารย์มองเห็นได้ชัดว่า ยุคปัจจุบันมนุษยชาติ
 ได้หลงพลัดเข้าไปอยู่ในป่าช้าแห่งธรรมชาติ ด้วยอิทธิพล
 ของวิทยาศาสตร์ และยากที่จะหลุดออกมาจากป่าช้า
 แห่งธรรมชาตินี้ได้ เพราะป่าช้าแห่งธรรมชาตินี้เป็นป่าใหญ่
 เป็นป่าดงดิบอันกว้างใหญ่ไพศาล กินเนื้อที่ไปเกือบทุก
 ประเทศทั่วโลก มนุษยชาติหลงอยู่ในดงนี้ ก็เพราะความมืด
 ม่นเป็นความมืดที่เกิดจากเทคโนโลยี วิทยาการทาง
 วิทยาศาสตร์ทุกสาขา ซึ่งให้ข้อมูลที่เป็นจริงแต่เพียงบางแง่
 นักวิทยาศาสตร์ไม่ใช่ลัทธิปัญญา แต่เพราะข้อมูลที่เป็นความ
 จริงและพิสูจน์ได้ด้วยนั้น ได้ก่อให้เกิดประโยชน์แก่

มนุษยชาติมากมาย และเป็นประโยชน์ที่เห็นได้ชัด และกลายเป็นสิ่งจำเป็นสำหรับมนุษยชาติ ฉะนั้น นักวิทยาศาสตร์จึงกลายเป็นบุคคลที่มีอิทธิพลในด้านความคิดเห็นเหนือบุคคลทุกประเภท ความหลงผิดได้แผ่เป็นบรรยากาศแห่งความมืดครึ้มอึมครึมปกคลุมไปทั่วโลก ทูพริกขภัย ความรุนแรงจะบังเกิดขึ้นในรูปแบบต่างๆ อาจารย์ได้ถูกเชิญให้เข้าร่วมประชุมกับมวลเหล่าโอบปาติกะที่เป็นนักวิทยาศาสตร์ซึ่งได้ก่อให้เกิดความหลงผิดต่อมวลมนุษยชาติเพื่อหาทางแก้ไข

...ทำใจให้สบาย ตั้งใจและช่วยกันหาทางให้พุทธพจน์ซึ่งพระพุทธองค์ได้ทรงประกาศเป็นครั้งแรกที่ป่าอิสิปตนมฤคทายวัน ซึ่งเป็นหัวข้ออันแรกของทุกขอริยสัจ คือ **ชาติปิ ทุกขา แม้การเกิดก็เป็นทุกข์** นั้น มีความหมายลึกซึ้งและกว้างขวางเพียงไหน และคำพูดที่อาจารย์พูดอยู่ตลอดเวลา ตลอดชีวิตในกายเนื้อที่ว่า “วิญญาณเป็นผู้สร้างชีวิต” “ยุควิญญาณคือรุ่งอรุณ แห่งยุคพระศรีอาริย์” “ดูก่อนอานนทฺ ถ้าวิญญาณจักไม่ก้าวลงสู่ห้องของมารดา นามรูปจะพึงเกิดในห้องของมารดาได้หรือ? มิได้พระพุทธเจ้าข้า

เพราะเหตุนี้แลอานนท์ เราจึงกล่าวว่ วิญญาณเป็นปัจจัย
ให้เกิดนามรูปหรือวิญญาณเป็นผู้สร้างชีวิต”

...จะต้องช่วยกันหาทางให้ทุกคนได้เข้าใจและรู้แจ้งว่า
ตัวเราคืออะไร ให้เข้าใจให้ได้ว่ ความทุกข์ที่เกิดขึ้นใน
ชีวิตประจำวันนั้น เกิดจากการกระทำของตัวเอง เกิดจาก
ตัณหา (ความอยากความต้องการ) ของตัวเอง ดังที่
พระพุทธเจ้าตรัสว่ ตัณหาเป็นต้นเหตุแห่งความทุกข์
การดับตัณหาเสียได้คือความพ้นทุกข์ ทุกคนแก้ปัญหามา
ถูกจุด เพราะมีความหลงผิด มีความเข้าใจผิด คิดอยู่แต่
เพียงว่ ทำอย่างไรจึงจะมีเงิน และมีให้มากที่สุดเท่าที่จะมีได้
เพราะถือว่าเงินคือสิ่งสำคัญที่สุดถือว่ากรมีเงินเป็นทาง
แห่งความพ้นทุกข์ ไม่อาจที่จะเข้าใจได้ว่ ตัณหาคือต้นเหตุ
แห่งความทุกข์ทุกอย่ง ทั้งทางกายและทางใจ **ชาติปี
ทุกขา แม้ความเกิดก็เป็นทุกข์** สำหรับคนที่ยังมีตัณหา
คือความอยาก ความต้องการอยู่ในสันดานแล้ว ไม่ว่าจะ
เกิดมีหรือเกิดเป็นอะไรก็ตาม สิ่งที่มีที่เป็นนั้นจะต้อง
ก่อให้เกิดความทุกข์เสมอไม่มีข้อยกเว้น จะทุกข์มากหรือ

ทุกข์น้อยก็ขึ้นอยู่กับความต้องการที่ว่ามีมากหรือน้อย
เพียงใด...

ขณะที่อาจารย์กำลังอธิบายให้ข้าพเจ้าฟังอยู่นั้น ได้มี
ผู้คนทยอยเดินเข้ามาฟังด้วย จนเต็มบริเวณลานใต้ต้นไม้
ใหญ่ซึ่งร่มครึ้มใบดกหนา เมื่ออาจารย์หยุดพูด ข้าพเจ้าจึง
รีบแซงพูดขึ้นว่า จะขออ่านกลอนของอาจารย์ศิริให้ทุกคน
ได้รับฟังด้วย กับทั้งได้เล่าถึงงานมอบถวายคัมภีร์ฎีกาแด่
มหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย งานพระนิสิตปฏิบัติธรรม
จำนวน ๕๒๐ รูป ว่าทุกคนได้ช่วยกันอย่างไร รวมถึงงาน
จัดทำลานอนุสาวรีย์อาจารย์ว่า คุณชัชชัย จันทร์ศุภฤกษ์
ได้รับภาระไปทั้งหมด ทุกคนในสถานที่นั้นกล่าวขึ้นพร้อมกันว่า
สาธุ...เป็นเวลาพอดีกับที่ข้าพเจ้ารู้สึกตัวถึงสิ่งแวดล้อมรอบ
ข้างในโลกมนุษย์...

สาส์นจากโลกทิพย์

ขอกราบนมัสการ ท่านพระครูปลัดสุวัฒนพรหมคุณ
ท่านพระครูภาวนาภิรักษ์
ท่านอาจารย์วิปัสสนา รวมทั้งพระ
คุณเจ้าทุกรูป

ในสภาวะซึ่งมนุษย์ทุกคนจะต้องประสบ คือความเจ็บ
ความชรา และความตาย ความเกิด ความเจ็บ และความชรา
เป็นสิ่งที่ทุกคนพบเห็นและประสบอยู่ตลอดเวลา ในสภาวะ
ของกายหยาบ และเป็นความจริงซึ่งไม่มีใครจะปฏิเสธได้
หรือมีข้อโต้แย้งได้ว่า สิ่งนี้ไม่ใช่ความจริง แต่สำหรับ
ความตายนั้น ทุกคนได้มองเห็นในขณะที่ตนเองยังไม่ได้
ประสบ โดยมองเห็นคนอื่นตาย ชีวิตหลังความตาย น้อยคน
มากที่จะยอมรับว่า จะมีชีวิตขึ้นมาอีก

ความตายเป็นการเปลี่ยนแปลงของชีวิตที่ยิ่งใหญ่
ที่สุด คือการเปลี่ยนแปลงสภาวะจากกายหยาบ กายเนื้อไป
เป็นอีกสภาวะหนึ่ง คือกายทิพย์หรือกายละเอียด ซึ่งการ
เปลี่ยนแปลงในครั้งนี้ เป็นการเปลี่ยนแปลงเพียงชั่วขณะจิต

เดียวเท่านั้น แต่ก็ยังเป็นสภาวะซึ่งไม่มีใครกล้าที่จะยอมรับว่าเป็นความจริง เกี่ยวกับเรื่องการเปลี่ยนแปลงที่ยิ่งใหญ่ที่สุดคือความตายนั้น ขอฝากไว้กับพระคุณเจ้าทุกรูปว่าอย่าละเลยสภาวะตรงจุดนี้เป็นอันขาด

ขอให้พระคุณเจ้าทุกรูปและทุกคน ที่อยู่ในสถานที่นี้ จำบทภาวนาบทนี้ให้ขึ้นใจ คือ

อจิริ วตยํ กาโย ปฐวี อธิเสสฺสติ

ฉุฑฺโท อเปตวิญญาโน นีรตฺถํ กลีคลํ

ร่างกายนี้ไม่เที่ยงหนอ ร่างกายนี้อีกไม่นานก็จะนอนทับถมแผ่นดิน

ร่างกายนี้เมื่อปราศจากวิญญาณแล้วก็ไร้ค่าเหมือนกับท่อนไม้

ขอทิ้งปัญหาไว้ให้ท่านทุกรูปทุกคน ได้นำไปศึกษาและค้นหาความจริง เป็นสันติสุขของตัวท่านเองและมวลมนุษยชาติ

ขอกราบอนุโมทนาอีกครั้งหนึ่งในนามของพ่อขุน-ผาเมือง สมเด็จพระนเรศวรมหาราช กับทั้งมวลเหล่าเทพเจ้าโอบปาดิเกะทั้งปวง ขออนุโมทนาในการปฏิบัติธรรมใน

หัวข้อภาวนามัยปัญญา ขอกล่าวอีกครั้งหนึ่งว่า ขอพระคุณเจ้า
ทุกรูปจงภาคภูมิใจเถิดว่า ขณะที่ฟ้ากาสาวพัตร์ได้ห่อหุ้ม
ร่างกายอยู่นั้น พระคุณเจ้าเปรียบเสมือนตัวแทนของสังฆรัตนะ
รัตนตรัยนั้นจะขาดซึ่งสังฆรัตนะไม่ได้ พระคุณเจ้าเป็น
สัญลักษณ์ของความดี พระคุณเจ้าเป็นพุทธบุตร

ศูนย์พัฒนาศาสนา เป็นสมบัติของพระคุณเจ้าทุกรูป
เป็นของมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย ขอฝากไว้ด้วย

(ลงชื่อ) พร รัตนสุวรรณ

๒๓ ธันวาคม ๒๕๓๘

เมื่อข้าพเจ้ารู้สึกตัวว่าสบายใจขึ้น ก็จะมีสวตมมนต์และ
 นิ่งสมาธิได้ตามปกติ แต่โดยพื้นฐานจิตใจจริงๆ แล้ว ก็ยัง
 ไม่วางห่วงหาอาลัยอยู่ตลอดเวลาว่า อาจารย์พรได้ตาย
 จากไปแล้ว นี่กรรมที่คนส่วนมากโดยทั่วไป จึงยอมรับ
 ไม่ได้ว่า คนเราตายแล้วจะต้องเกิดอีก แต่คนตายแล้วก็คือ
 คนที่หายสาบสูญไปจากโลกนี้ คนตายเป็นบุคคลที่เรา
 จะต้องทำบุญอุทิศส่วนกุศลไปให้ คนทั่วไปไม่อาจจะ
 ยอมรับได้ว่า **คนเราตายแล้วจะต้องเกิดอีกทันที คือเกิด
 เป็นโอบปาติกะ** ทั้งนี้ก็เป็นเพราะว่าไม่เคยได้ศึกษา
 พระธรรมคำสั่งสอนที่พระบรมศาสดาสัมมาสัมพุทธเจ้า
 ได้ตรัสรู้เองโดยชอบด้วยพระองค์เอง ณ โพธิบัลลังก์
 ภายใต้ร่มโพธิพฤกษ์ในยามรุ่งอรุณของคืนวันวิสาขะ
 เกี่ยวกับกำเนิดชีวิตในสากลจักรวาลนี้มีอยู่ ๔ ประเภท
 ซึ่งหนึ่งในสี่ของกำเนิดชีวิตนั้นก็คือ โอบปาติกะกำเนิด
 ตรงจุดนี้เองที่เป็นมুমมัตเป็นจุดขาดตอน เป็นสาเหตุให้คน
 เกือบจะทั้งโลกมองไม่เห็นรอยต่อ แห่งวิภวาระของชีวิต...
 ความคิดคำนึงได้เลื่อนไหลเข้าสู่อีกสภาวะหนึ่ง รู้สึกสงบ
 สบายและเบิกบานอย่างบอกไม่ถูกคล้ายกับมีสิ่งเคลื่อนไหว

อยู่รอบกาย แต่ไม่นี่ก็อยากจะสนใจหรือลืมตาขึ้นดู ได้ยินแต่เสียงของอาจารย์ซึ่งฟังดูระรื่นชวนติดตามอยู่ตลอดเวลาว่า

“จงมีสติมองโลกตามสภาวะอันแท้จริงของมัน ไม่ใช่ดังที่มันปรากฏอยู่...ความเป็นไปของโลกรอบตัวเรา มีสิ่งนอกเหนือไปกว่าที่ปรากฏแก่สายตาของเราอยู่อีกมากมาย อาศัยความมีสติรู้แจ้งเท่าทันเท่านั้น จะช่วยให้เราหลุดพ้นจากประสาธัมผัส อันเป็นเครื่องพันธนาการแห่งสิ่งลวงตา ให้ลุ่มหลงมัวเมา และภายในความรู้แจ้งนี้เราจะสามารถมองเห็นโลกรอบตัวเรา มิได้อยู่ในสภาพดังที่ปรากฏอีกต่อไป...ความหมุนเวียนแห่งความเกิดและความตายของมนุษย์ทั้งมวล ซึ่งล้วนแต่ไม่เป็นแก่นสาร ไม่เที่ยงแท้ และไม่จีรังยั่งยืน...ทั้งๆ ที่การเกิดและการตายปรากฏให้เห็นอยู่ตลอดเวลา แต่ก็ช่างเป็นความลึกลับเกินกว่าคนทั่วไปจะยอมรับได้ว่า ตายแล้วจะต้องเกิดอีก

ค่อยๆ พิจารณามองให้เห็น...ความเจ็บ ความชรา และความตายมีมูลรากมาจากความเกิด และลงรากอยู่ในความเกิดนั้นดุจเดียวกับต้นไม้ลงรากในพื้นดิน เนื่องจากร่างกายและตัวตนในห้วงโลกก็ขี้เนื้อ นำพามนุษย์ให้กระทำ

ในสิ่งทั้งปวง และสิ่งที่เขาได้รับจากมันก็คือ ความไม่เที่ยงแท้ เป็นผลให้เกิดสายโซ่ยาวเหยียดแห่งความเกิด ความตาย และความทุกข์ ซึ่งเหลือที่จะวัดได้...ไม่รู้จักสิ้นสุดจุดหนึ่งไป ยังความไม่รู้จักสิ้นสุดอีกจุดหนึ่ง

...ชีวิตของคนเราเป็นผลที่เกิดมาจากการกระทำคือ วิชาของเราเอง และตราบใดที่กิเลสคือตัวโมหะยังมีอยู่ในสันดาน คนเราตายแล้วจะต้องเกิดอีก จะหนีตัวเองไม่พ้น และทุกครั้งที่ได้ทำกรรม ซึ่งจะเป็นกรรมดีหรือกรรมชั่วก็ตามจะต้องมีวิชาของมันเกิดขึ้นในสันดานเสมอ และในเมื่อวิชายังมีอยู่ สักวันหนึ่งมันก็จะต้องให้ผลแน่นอน ซึ่งถ้าเป็นวิชาของกุศลก็จะให้ผลในทางที่ดี แต่ถ้าเป็นวิชาของอกุศลก็จะให้ผลในทางไม่ดี คือมีแต่ความเดือดร้อนทุกข์ทรมาน ชีวิตของโอบปาติกะคือชีวิตของภวังคจิตล้วนๆ ชีวิตของมนุษย์เป็นชีวิตที่มีทั้งวิถิจิตและภวังคจิต ขณะเมื่อตื่นอยู่คือวิถิจิต ทุกคนจะรู้สึกถึงร่างกายตัวตน แต่ทันทีที่หลับไปทุกคนจะรู้สึกถึงร่างกายตัวตน คือกายหยาบที่นอนอยู่ ขณะที่หลับนี่เอง ทุกคนเข้าสู่ภาวะของภวังคจิต...

การหลับเป็นการใช้ภวังคจิตชั่วคราว การตายเป็นการใช้
ภวังคจิตถาวร

...ทำให้สบายให้ปลอดโปร่ง ทำความเข้าใจให้
แจ่มแจ้ง พยายามติดตามให้ได้ทุกๆ คำพูด...ตราบไตที่คน
เรายังมีความอยากความต้องการ มีความยึดมั่นถือมั่น คือ
มีตัณหา-อุปาทานอยู่ในสันดาน คือในวิบาก ความรู้สึก
นึกคิดจะไม่มีวันหยุดนิ่งได้เลยเป็นอันขาด จะไม่สามารถทำ
ใจให้ว่างจากความรู้สึกนึกคิดได้ คือหมายความว่าจะต้อง
มีความรู้สึกนึกคิดเกิดขึ้นอยู่เสมอ ในเวลาตื่นทุกคนรู้อยู่
แล้วว่าเราหยุดนึกคิดไม่ได้ ความนึกคิดจะต้องมีอยู่ตลอดเวลา
ไม่คิดถึงเรื่องนั้น ก็คิดถึงเรื่องนี้

แต่เมื่อนอนหลับไป ในขณะนั้นไม่มีวิถิจิต คือวิถิจิตดับ
ก็เริ่มเข้าสู่ชีวิตของภวังคจิต จงสังเกตและพิจารณาตาม
ให้ดีถึงรอยต่อของชีวิตที่ตื่นรู้สึกตัว กับชีวิตที่นอนหลับ
ไม่รู้สึกตัวนั้น มักจะมีการฝัน ในขณะที่เรานอนหลับแล้วฝัน
ไม่ว่าความฝันนั้นจะเป็นเรื่องเหลวไหลไร้สาระ หรือเป็น
เรื่องจริงก็ตาม ตลอดเวลาที่เรายังหลับและฝันอยู่ เราจะ
รู้สึกว่าเรื่องราวในความฝันทุกอย่างเป็นความจริง ส่วน

เรื่องของชีวิตในตอนที่ดีขึ้น เราสัมผัสอย่างสนิท ในขณะที่นั้น เราไม่รู้สึกละเลยว่ามีชีวิตอีกโลกหนึ่ง คือโลกแห่งความตื่น และเมื่อเราตื่นขึ้นมาแล้ว เราก็รู้สึกว่ ทุกสิ่งทุกอย่างที่เราพบเห็นหรือที่เรารู้ในเวลาตื่นนั้นเป็นความจริงทุกอย่าง ส่วนเรื่องราวในความฝันเป็นเรื่องไม่จริง ชีวิตของการตื่น และการหลับเหมือนเหรียญสองด้านคนละด้าน

.....ขณะนี้ทุกท่านกำลังดำเนินชีวิตอยู่ในภวังคจิต เพราะท่านทั้งหลายไม่มีกายหยาบที่จะให้จิตขึ้นสู่วิถีได้ แต่ทุกท่านที่มีความปรารถนาในอันที่จะกลับมาติดต่อกับ โลกมนุษย์ที่มีกายหยาบมีวิถีจิต จงฟังให้ดี...พยายาม ประคองจิตให้แน่วแน่อย่าเผลอ....ชีวิตในโลกมนุษย์กายหยาบ ดำรงอยู่ได้ด้วยลมหายใจ ท่านจงพยายามกำหนดลมหายใจ ให้ได้เพื่อเป็นสื่อให้เชื่อมต่อกับลมหายใจของบุคคลที่ท่าน ต้องการจะติดต่อด้วย ในขณะที่คนที่ท่านต้องการจะติดต่อด้วยนั้น กำลังหยั่งลงสู่ความหลับ...หรือกำลังกำหนดลมหายใจเพื่อที่จะเข้าสมาธิ...พยายามหัดกำหนดลมหายใจ ให้ได้ ให้รู้สึกถึงลมหายใจทุกระยะทุกขณะจิต อย่าเผลอไปนึกถึงสิ่งอื่น จนกว่าจิตจะแน่วแน่ จึงจะตั้งความปรารถนาได้...

ได้ยินเสียงของอาจารย์มาถึงจุดนี้ ข้าพเจ้าลืมหูลืมตาขึ้นโดยไม่ทันรู้ตัว มองเห็นอาจารย์นั่งเข้าสมาธิอยู่บนที่ตั้งตรงกลาง มีผู้คนมากมายต่างนั่งสมาธิอยู่บนตั้งรายล้อมอาจารย์เป็นวงกลม ซึ่งรวมทั้งข้าพเจ้าด้วยบรรยากาศเงียบเชียบสงบเย็น รู้สึกชุ่มชื้นเบิกบานใจ แต่แปลกใจที่ว่าทำไมอาจารย์และทุกคนจึงมองดูบางใสราวกับใบแก้ว กำลังนิกและเริ่มสังเกตเห็นมองดูไปรอบๆ ตัว พลันคล้ายกับว่าตัวถูกดึงดูดพร้อมกับความสลัวค่อยๆ โรยตัวลงมาครอบคลุม มองไม่เห็นสิ่งใดอีกแม้จะยังรู้สึกสว่างมองเห็นแต่อาจารย์พรี่ยมสไตล พลังพูดว่า “อาจารย์รู้สึกดีใจมากในวันนี้ ที่เราเข้ามาถึงภาวะในภุมิทิพย์ที่แท้จริง แม้จะเพียงชั่วขณะก็ยิ่งดี พยายามจำสภาวะจิตของตนเองให้ได้ เพื่อจะได้มีโอกาสอีก เพราะสมาธิที่เราเข้าติดต่อกับโอบปาติกะได้ตลอดมา ตั้งแต่เมื่อครั้งอาจารย์ยังมีชีวิตอยู่ คือไม่ว่าจะติดต่อกับพ่อฤาษีสรา-ยากัส หลวงพ่อสมเด็จพะพุฒาจารย์ (โต) สมเด็จพะพระนเรศวรมหาราช รวมทั้งมวลเหล่าเทพเจ้าโอบปาติกะทั้งปวงนั้น เป็นสภาวะของโลกทิพย์ที่ซ่อนอยู่กับโลกมนุษย์ที่เราอยู่ ยังไม่ได้เห็นสภาวะของภุมิทิพย์ที่แท้จริง ดังนั้น

เมื่อวันทีไปพบกับ อาจารย์เสถียร โพธิ์นันทน์ นั้น เมื่ออาจารย์จะพาไปพบอาจารย์ภาวาสกับพระมหาจรรย์ส เราจึงไปไม่ได้ เพราะความละเอียดของสภาวะของภูมินั้น เรายังเข้าไม่ถึง เขาเป็นว่าตอนนี้อาจารย์เล่าให้ฟังไปพลางๆ ก่อน จนกว่าเราจะเข้าสมาธิได้ลึกและสภาวะของจิตบริสุทธิ์และละเอียดอ่อนดีแล้ว อาจารย์จะพาไปให้ได้พบเห็นแล้วนำมาเล่าให้คนอื่นรับฟังบ้าง ไม่ต้องเป็นห่วงว่าใครเขาจะเชื่อหรือไม่เชื่อ เพราะถึงอย่างไรทุกคนก็ต้องตาย คือต้องเปลี่ยนสภาวะจากกายหยาบเป็นกายละเอียด คือทุกคนรู้อยู่แล้วว่า แนนอนที่สุดที่ร่างกายของมนุษย์เป็นสิ่งแบบบาง เพียงแค่ถูกโจมตีโดยโรคภัยก็จะถึงแก่ความวินาสสลายกลายเป็นสิ่งทับถมให้แผ่นดินสูงขึ้น เกิดมาแล้วอันตรายสูญหายไป หารู้ไม่ว่าที่หายไปนั้นหายไปไหน และก็จะเป็นโชคดีสำหรับผู้ที่ได้ศึกษาและรู้ล่วงหน้าไว้บ้าง และก็จะ เป็นโชคร้ายสำหรับผู้ที่ไม่ยอมเชื่อ ไม่ยอมศึกษา เห็นว่าเป็นเรื่องงมงาย ตั้งใจฟังให้ดี อย่างสงสัย ฟังไปเรื่อยๆ เพราะมีฉะนั้นแล้วจิตจะตื่นขึ้นสู่วิถีสื่อเสียก่อน ยังฟังไม่ทันจบ ฟังนะ.....”

อาจารย์ได้กลับมาถึงหอประชุมอีกครั้งหนึ่งโดยไม่ทันรู้ตัว พบอาจารย์ภาวาส ท่านพระมหาจรัส หลวงพ่อสมเด็จพระพุฒาจารย์โต สมเด็จพระอุปัชฌาย์ (สมเด็จพระวันรัตเฮง เขมจารี) พ่อฤาษีสรายากัส สมเด็จพระสังฆราชคุข (ไก่เถื่อน) สมเด็จพระสังฆราชแพ วัดสุทัศน์ฯ สมเด็จพระนเรศวรมหาราช กับทั้งเทพเจ้ามวลเหล่าโอบปาตีกะอีกมากมายที่คุ้นเคย ต่างนั่งสนทนาธรรมกันอยู่ภายใต้ร่มไม้ใหญ่ใบดกหนา ซึ่งน่าจะเป็นต้นไทรใหญ่ข้างหอประชุมของเรานั้นแหละ แต่เป็นต้นไทรใหญ่ในโลกทิพย์ ซึ่งดูมีชีวิตยิ่งกว่าต้นไม้ในโลกมนุษย์ เพราะใบไม้แต่ละใบเขียวสดใสส่งพลังชีวิต ยามเมื่อมีสายลมพัดอ่อนๆ ใบไม้โยกไหวจะพาพลังชีวิตผ่านรูปลั้วผิวกายให้รู้สึกสดชื่นอย่างบอกไม่ถูก

เมื่อกราบนมัสการพระคุณเจ้า และกล่าวคำสวัสดิ์แล้ว หลวงพ่อสมเด็จพระพุฒาจารย์โต ได้บอกกับอาจารย์ว่าให้เข้าไปในหอประชุม เพราะ ณ ที่นั้น **ท่านเว่ยหล่าง** ได้ให้เกียรติมา เพื่อพูดถึงธรรมบางบทบางตอนให้ฟังเป็นการต้อนรับการกลับสู่ภูมิเดิมของครูพร ครั้นแล้วทั้งหมดก็ลุกขึ้นและต่างเดินเข้าสู่ภายในหอประชุมใหญ่ อาจารย์เสถียรกับ

อาจารย์ภาวาส และท่านพระมหาจรรย์ส บอกกับอาจารย์ว่า จะไม่เข้าไปในหอประชุม เพียงแต่จะขอร่วมอนุโมทนาและร่วมฟังด้วยที่ได้ต้นไม้ภายนอกหอประชุม อย่างไรก็ตาม เมื่อถึงเวลาอันสมควรก็อยากจะมีโอกาสพบกับอาจารย์อีก เพราะแทบจะยังไม่ได้พูดคุยอะไรกันเลย

เมื่อเดินเข้าไปในหอประชุมตรงกลางเวทีใหญ่ มีเก้าอี้แก้วเจียรไนส่องแสงสว่างแวววาววิบวับ ปลูกาดด้วยเบาะรองนั่ง หุ้มด้วยผ้าลูกไม้โปร่งใสสีทองสลักดินเงิน มีหมอนอิงกลมวางสำหรับพิงหลังและเท้าวแขน แต่ยังไม่เห็นว่ามีที่จัดไว้สำหรับผู้ใด เป็นการรู้โดยอัตโนมัติ อาจารย์ขึ้นบนเวทีไปยืนด้านหลังสแตนด์ตามเดิม เป็นครูเดียวที่เก้าอี้แก้วเจียรไนก็ปรากฏบุคคลซึ่งแต่งกายสีเหลืองนวล ปักดอกเป็นรูปดาวเงินดาวทองระยับเดินเข้ามานั่งบนเก้าอี้แก้วเจียรไนกลางเวทีนั้น ทุกคนในหอประชุมยืนขึ้นต้อนรับพร้อมทั้งคำว่า สาธุ.....แม้พริ้วอยู่ทั่วทุกอณูของบรรยากาศ อาจารย์เองก็รู้สึกตกตะลึงและงงัน เมื่อได้เห็นใบหน้าของผู้ที่เข้าใจว่าเป็นท่านเว่ยหล่างนั้น ช่างเยือกเย็นและอิมเอิบแจ่มใส นัยน์ตาบ่งบอกถึงว่าจิตใจเยียบสงบโดย

แท้จริง ท่านกล่าวขึ้นด้วยเสียงสำเนียงกังวาลว่า “อนุโมทนาด้วยความยินดี ต่อการกลับมาของครูพร รัตนสุวรรณ อันเป็นเหตุชักจูงให้ได้มาเยี่ยมเยียนยังอาณาจักรแห่งผู้เฝ้าหาคำบรรยายพุทธปรัชญา มีพระธรรมคำสั่งสอนของพระพุทธองค์อยู่บทหนึ่ง ซึ่งนำที่จะได้นำมาบอกกล่าวในที่ประชุมคราวครั้งแห่งการต้อนรับครูพร ขอทุกท่านจงรับฟังด้วยดวงจิตอันเบิกบาน

ข้าพเจ้าได้ยินมาดังนี้

ยังมีสิ่งหนึ่งอยู่อีก โปรดฟังให้ดี เนื่องจากให้ความสว่างอันมีค่าเลิศล้ำประดุจทองคำบริสุทธิ์:-

ขณะเดินทางเที่ยวสั่งสอนประกาศจักรธรรม แก่แวไนย- สัตว์กับพระภิกษุสงฆ์สาวกของพระองค์ มีอยู่ครั้งหนึ่ง พระพุทธเจ้ากับสาวกทั้งหลายมาถึงฝั่งแม่น้ำติดกับทุ่งกว้างของชายผู้ดำเนินอาชีพทางเลี้ยงปศุสัตว์ ชื่อ ธนิยะ ซึ่งเป็นคนอยู่ในฐานะมั่งคั่งและเป็นปึกแผ่นในกิจการของเขา แต่เป็นคนมีความเมตตากรุณา และดำรงชีวิตอย่างง่าย ๆ ซึ่งเป็นแบบที่พระศาสดาผู้บรรลุล้นตีสุนิยามชมชอบ ณ ที่นี้ พระศาสดาได้หยุดเดิน พร้อมกับนั้นเหล่าพระภิกษุสงฆ์

สาวกต่างพากันหยุดเดิน และนั่งอยู่โดยรอบพระองค์ พระองค์นั่งคิดพร้อมกับยิ้มน้อยๆ พลังตรัสดังนี้

“ณ ที่แห่งนี้ พวกเราได้แลเห็นความอุดมสมบูรณ์ ใหญ่หลวงของวัชวายุและสัตว์เลี้ยงอื่นๆ กับทุ่งหญ้า แน่นอนเหลือเกินชายเจ้าของสิ่งมีค่าเหล่านี้คงสันโดษเป็นอย่างดี !”

พอธนิยะได้เห็น พระศาสดาผู้ควรแก่การเคารพสักการะ จึงเดินมาหาในอาการภูมิใจต่อฐานะชาวชนบทของเขา พลังกล่าวกับพระพุทธรองค์ว่า

“ข้าพเจ้าได้หุงข้าวของข้าพเจ้าแล้ว ข้าพเจ้าได้รีดนมวัวของข้าพเจ้าแล้ว ข้าพเจ้าพำนักอยู่ริมฝั่งแม่น้ำมหิหลังคาบ้านของข้าพเจ้ามุงเรียบร้อย โฟของข้าพเจ้าถูกเป็นอย่างดี เพราะฉะนั้น ถ้าท่านอยากปล่อยฝนลงมาก็ตามใจสีห์ท้องฟ้าเอ๋ย!”

ทั้งนี้เกิดมาจากความศรัทธาต่อความมั่งคั่งของเขา ซึ่งนับได้ว่าเป็นเครื่องป้องกันภัยอย่างแน่นหนา เขาจึงมิได้หวาดกลัวต่อสิ่งใดทั้งสิ้น

“ข้าพเจ้าพ้นจากความโกรธ พ้นจากความต้อตั้ง” พระศาสดาผู้บรรลุลูกศติตรัส “ข้าพเจ้ามาพักอยู่ที่ริมแม่น้ำ มหิเพียงคืนเดียว บ้านของข้าพเจ้าไม่ได้มุงหลังคา ไฟแห่ง กิเลสก็ดับหมดแล้ว เพราะฉะนั้น ถ้าท่านอยากปล่อยฝนลง มากี่ตามใจชี ท้องฟ้าเอ๋ย !” แล้วพระพุทธรูปองค์ก็ทรงยิ้ม

“ตัวเหลืองบมิได้มารบกวนเลย” ฌนิยะคนเลี้ยง ปศุสัตว์พูด “วัวของข้าพเจ้าท้องเที่ยวไปตามทุ่งอันอุดม อยู่ด้วยหญ้า เวลาฝนตกมันสามารถทนได้เป็นอย่างดี เพราะฉะนั้น ถ้าท่านอยากปล่อยฝนลงมากี่ตามใจชี ท้องฟ้าเอ๋ย !”

“ข้าพเจ้าได้ทำแพขึ้นแพหนึ่ง ข้าพเจ้าใช้ข้ามไปยังฝั่งแห่ง สันติสุข” พระศาสดาผู้บรรลุลสันติสุขตรัส “เพราะฉะนั้น ถ้าท่านอยากปล่อยฝนลงมากี่ตามใจชีท้องฟ้าเอ๋ย !”

“ภรรยาของข้าพเจ้าอยู่ในโอวาท !” ฌนิยะคนเลี้ยง ปศุสัตว์คุยอวด “เธอเป็นคนมีเสน่ห์และข้าพเจ้าไม่เคยได้ ทราบสิ่งชั่วร้ายในตัวของเธอเลย เพราะฉะนั้นถ้าท่านอยาก ปล่อยฝนลงมากี่ตามใจชี ท้องฟ้าเอ๋ย !”

“ดวงใจของข้าพเจ้าอยู่ในโอวาท หลุดพ้นจากสิ่งที่เกี่ยวข้องกับทางโลกทั้งมวล” พระศาสดาผู้ทรงบรรลूसุคติตรัส “และในตัวของข้าพเจ้าไม่มีสิ่งชั่วร้ายอยู่เลย เพราะฉะนั้น ถ้าท่านอยากปล่อยฝนลงมาก็คงตามใจซี ท้องฟ้าเอ๋ย !”

“ข้าพเจ้าเลี้ยงดูตนเองโดยอาศัยความมั่งคั่งของข้าพเจ้า !” ฌนิยะคนเลี้ยงปศุสัตว์พูด “และบุตรทั้งหลายของข้าพเจ้าต่างมีสุขภาพอนามัยสมบูรณ์อยู่รอบๆ กายของข้าพเจ้า ข้าพเจ้าไม่เคยพบว่าบุตรเหล่านี้ของข้าพเจ้าประพฤตินิสัยเลวร้ายแต่อย่างใดเลย เพราะฉะนั้น ถ้าท่านอยากปล่อยฝนลงมาก็คงตามใจซี ท้องฟ้าเอ๋ย !”

“ข้าพเจ้ามิได้เป็นลูกจ้างของผู้ใด” พระศาสดาผู้ประเสริฐสุดตรัส “อาศัยสิ่งที่ข้าพเจ้าได้มา ช่วยให้ข้าพเจ้าท่องเที่ยวไปในโลก สำหรับข้าพเจ้าไม่จำเป็นต้องให้มีใครมาคอยรับใช้ เพราะฉะนั้น ถ้าท่านอยากปล่อยฝนลงมาก็คงตามใจซี ท้องฟ้าเอ๋ย !”

“ข้าพเจ้ามีแม่วัวและลูกวัวมากมาย !” ฌนิยะคนเลี้ยงปศุสัตว์พูด “ข้าพเจ้ามีวัวถือตัวหนึ่งเป็นจำฝูง

เพราะฉะนั้น ถ้าท่านอยากปล่อยฝนลงมาก็ตามใจซี ท้องฟ้าเอ๋ย !”

“ข้าพเจ้าไม่มีแม่วัว ! ข้าพเจ้าไม่มีลูกวัว!” พระศาสดา ผู้ประสบความสำเร็จโดยสมบูรณ์ตรัส “และข้าพเจ้าไม่มีวัวถึก เป็นจำฝูง เพราะฉะนั้น ถ้าท่านอยากปล่อยฝนลงมาก็ตามใจซี ท้องฟ้าเอ๋ย !”

“หลักล่ามวัวได้ตอกล็อกไม่มีทางสั้นคลอน” ฌนิยะคน เลี้ยงปศุสัตว์พูด “เชือกใช้ล่ามก็ยังมีใหม่และทำแน่นอนหา วัวไม่สามารถกระชากให้ขาดได้ เพราะฉะนั้น ถ้าท่านอยาก ปล่อยฝนลงมาก็ตามใจซี ท้องฟ้าเอ๋ย !”

“การมีทรัพย์สินสมบัติ เปรียบเหมือนวัวถึกกระชาก เชือกล่ามขาด การมีทรัพย์สินสมบัติเปรียบเหมือนช้างแหก เพนียดออกไปได้” พระศาสดาผู้ทรงบรรลุสุคติตรัส “ข้าพเจ้าจะไม่เกิดเพื่อความตายอีกต่อไป เพราะฉะนั้น ถ้าท่านอยากปล่อยฝนลงมาก็ตามใจซี ท้องฟ้าเอ๋ย!”

พลาจพระพุทธรูปองค์ทรงยิ้มในอากาศผู้อยู่ในความ สุขสงบ โดยนั่งอยู่บนบัลลังก์เหนือความทุกข์ เหนือความ เปลี่ยนแปลงใดๆ

ครั้นแล้ว ในทันทีทันใดนั่นเอง จากเมฆก้อนใหญ่ดำมืด มีฝนตกลงมายังพื้นดินและพื้นน้ำขนาบใหญ่ นัยน์ตาของ ธานีะมีประกายแวววาบในลักษณะของผู้ได้พบแสงสว่าง โดยได้มองเห็นความมั่งคั่งแท้จริง แห่งมีอันว่างเปล่า และดวงจิตอันมีอิสรภาพหลุดพ้นจากโลกีย์ พร้อมทั้งกัม คีระชะลงแทบเท้าของพระศาสดาผู้ประเสริฐสูงสุด พลัง กล่าวขึ้นว่า

“ผลกำไรที่เพิ่มพูนให้แก่เราไม่ใช่เล็กน้อยเลยนับ จากเราได้พบพระศาสดา เราขอยึดพระพุทธรองค์เป็นที่พึ่ง ที่ระลึกพระพุทธรองค์เป็นผู้ฉลาดปราดเปรื่องสูงสุด พระพุทธรองค์ผู้เป็นนาถะของโลก เป็นผู้รู้แจ้งโลก เราขอยึดพระพุทธรองค์เป็นศาสดา พุทฺธฺ ธรรม์ คจฺฉามิ...”

“เขาผู้มีวิ้ว มีหน้าที่ดูแลวิ้วของเขา” พระศาสดา ผู้บรรลุลุสศติตรัสต่อ “แต่เขาผู้เป็นอิสระจากการมีวิ้วหรือ ทรัพย์สมบัติ ไม่จำเป็นต้องดูแลอะไรเลย”

ธานีะชายผู้มั่งคั่งประกอบกิจการเลี้ยงปศุสัตว์แต่มี ความสันโดษ มีความเมตตากรุณา ได้บรรลุลุถึงทางแห่ง สันติสุข เข้าสู่ภูมิอริยะะด้วยประการฉะนี้

มีโอกาสเป็นครั้งคราวที่เทพเจ้าจากภูมิอริยะจะมาเยือน พร้อมทั้งนำพระธรรมคำสั่งสอน และข้อวัตรปฏิบัติมาแนะนำเพื่อยกระดับจิตของผู้อยู่ในภูมิต่างๆ ซึ่งกำลังแสวงหาสันติสุขถาวร โอกาสเช่นนั้นจะได้รับทราบจากการตั้งจิตอธิษฐานไว้ล่วงหน้าเท่านั้น ขอทุกท่านผู้ปรารถนาความสุขบริสุทธิ์สงบละเอียดอ่อน พึงตั้งมโนรมย์ให้ถึงพร้อมเกิด ซึ่งอาจจะเป็นไปได้ว่า สักวันหนึ่งท่านธนิยะที่กำลังกล่าวถึงนี้ หรือเทพเจ้าแห่งภูมิอริยะจะมาเยือนธรรมสภาแห่งตุลิตาเทวโลกสักครา....

เป็นความยินดีอย่างยิ่ง นำรื่นเริงอย่างยิ่ง ที่ครุพร รัตนสุวรรณ ได้มาเพิ่มจำนวนซึ่งขาดหายไปของเทพตุลิตา ให้บริบูรณ์ พร้อมกันกับชาวตุลิตาเทวโลกก็จะได้ยินได้ฟังวาทะของครุพร รัตนสุวรรณ ซึ่งได้เรียบเรียงถ้อยคำพุทธวจนะให้ง่าย เพื่อความเข้าใจและเข้าถึงได้ลึกซึ้ง ตามสภาวะของผู้เดินทางแสวงหาความหลุดพ้นจากความทุกข์ทั้งปวง อย่างไรก็ตามถ้าผู้ใดเข้าถึง **จิตเดิมแท้** ผู้นั้นก็จะเป็นอิสระจากสิ่งเกาะเกี่ยวซึ่งลวงให้หลงมัวเมาอยู่กับสิ่งที่ไม่เที่ยงแท้แน่นอนว่า เป็นสิ่งเที่ยงแท้และโยงโย่ก่อให้เกิดความทุกข์

โดยไม่มีวันสิ้นสุด ขอสาธุชนทุกท่านจงกล่าวอำนวยการ
พร้อมกัน ณ บัดนี้

ภวตุ สัพพมุงคัลลํ รกฺขนตุ สัพพเทเวตา สัพพ-
พุทฺธานุภาเวณ สทา โสตุถิ ภวนตุ เต, ภวตุ สัพพมุงคัลลํ
รกฺขนตุ สัพพเทเวตา สัพพธมฺมานุภาเวณ สทา โสตุถิ
ภวนตุ เต, ภวตุ สัพพมุงคัลลํ รกฺขนตุ สัพพเทเวตา
สัพพสงฺฆานุภาเวณ สทา โสตุถิ ภวนตุ เต.

เสียงสวดสาธยายอำนวยการ สะท้อนก้องกังวาน
แผ่พรุ้งอยู่ในทั่วทุกอณูของบรรยากาศ ก่อให้เกิดพลัง
โดยรอบมีแต่ศานติ ราวกับอากาศโดยรอบกลิ่นกรองจน
กลายเป็นละอองน้ำค้างแห่งพรอันศักดิ์สิทธิ์ ซึ่งไม่สามารถ
จะมองเห็น พรหมลงบนศิระชะและทั่วสรรพางกายเป็นผลให้
ความปรีดาปราโมทย์อย่างไม่เคยได้รับมาก่อนแล่นเข้าสู่
จิตใจ เกิดความรู้สึกดีมด้าในรสพระธรรมอย่างลึกซึ้ง กับทั้ง
ตื่นตันในคุณของพระรัตนตรัยอย่างไม่เคยได้รับเท่าครั้งนี้
มาก่อน จึงได้ภาวนาอยู่แต่กับคำว่า พุทฺธํ สรรณํ คจฺฉามิ...
ตลอดเวลาจนรู้สึกตัว

มองไปโดยรอบเห็นทุกท่านภายในหอประชุม ยังกด
หลับตานิ่งโดยไม่มีการเคลื่อนไหวใดๆ นอกจากแสง
ฉัพพรรณรังสีที่โตะห่มบุชานนเวทีเท่านั้น ที่ห่มรอบซ้ายๆ
แผ่พลังรังสีอยู่ตลอดเวลา แก้อึ้ใสแก้วเจียรระโนหายไป
ไร้ร่องรอย อาจารย์จึงเดินลงจากเวทีออกมาภายนอก
หอประชุม ซึ่งมีผู้คนอยู่หน้าตา บ้างนั่งหลับตาเข้าสมาธิ
บ้างนั่งสนทนากันเป็นกลุ่ม บ้างกำลังเดินเข้าไปในอาคาร
หอสมุดคัมภีร์ พบอาจารย์ภาवासและอาจารย์เสถียรนั่ง
สนทนากันอยู่ใต้ต้นบุษนาค ซึ่งกำลังออกดอกสีขาวบาน
สะพรั่งเกสรสีเหลืองอ่อน ส่งกลิ่นหอมจางรวยริน ไม่พบ
ท่านพระมหาจรัส เพียงแต่ได้ทราบว่าจะไปคอยอยู่ที่
ห้องสมุดคัมภีร์ พร้อมกับนั้นอาจารย์ภาवासก็ได้ชวนให้ไป
รับประทานข้าวเช้า ซึ่งเตรียมไว้พร้อมแล้ว จึงได้พากันเดิน
ผ่านสนามหญ้ามาที่อาคารหอสมุดคัมภีร์ซึ่งอยู่ไม่ไกลนัก
จากหอประชุม

เมื่อเดินมาถึงอาคารหอสมุดคัมภีร์ชั้นล่าง ซึ่งเป็น
ห้องโถง จัดเป็นห้องอาหารแบบช่วยตัวเอง คือแบบบุฟเฟ่
นั่นแหละ แล้วแต่ว่าใครจะต้องการรับประทานสิ่งใด

มากน้อยแค่ไหนก็ได้ตามความถนัด ความพอใจ ภายในห้อง
รับประทานอาหาร เริ่มมีผู้คนทยอยเข้ามาเลือกรับประทาน
อาหารกันบ้างแล้ว อาจารย์ภาวาส อาจารย์เสถียร และ
อาจารย์เดินไปเลือกข้าวแช่ก่อน แล้วเดินมาหาที่นั่งที่เห็นว่า
สมควร

ขณะที่กำลังตักอาหารจะรับประทานเข้าปาก
พลันความรู้สึกก็เกิดขึ้นทันทีว่า เอ๊ะ ! นี่เรายังจะต้อง
รับประทานอาหารอีกหรือ เราก็มิได้รู้สึกหิวเลย ก็เข้าใจ
ขึ้นมาทันทีว่า อันที่จริงเราก็ไม่ต้องการรับประทาน
อาหารหรือมิต้องชวนขวายหามาเพื่อรับประทานเลยก็ได้
แต่อันเนื่องมาจากความเคยชิน เมื่อยังมีกายหยาบอยู่ใน
โลกมนุษย์ ดังนั้นเมื่อมามีกายละเอียดในโลกทิพย์หรือ
โลกของโอบปาติกะกำเนิดแล้ว เมื่อมีความรู้สึกว่าจะต้องมี
การจัดงานเลี้ยงต้อนรับ หรือนึกอยากจะรับประทานอาหาร
ขึ้นมา สิ่งเหล่านี้ก็จะพึงเกิดขึ้นสนอง ตามอาณิสยแห่ง
ผลบุญที่ได้เคยกระทำมา เมื่อครั้งยังอยู่ในโลกมนุษย์นั่นเอง

มองดูทุกคนมีความสุขความรื่นรมย์กับบรรยากาศ
และการรับประทานอาหาร ทุกคนยิ้มแย้มแจ่มใสยิ้มหน้าตา

เป็นประกาย อาจารย์ได้ยินคล้ายกับทุกคนพูดในทำนองเดียวกันว่า **ขอขอบพระคุณอนุโมทนาที่ได้มาร่วมรับ** **อานิสงส์บันดาลของครูพร** อาจารย์เองก็รู้สึกเป็นสุขและเบิกบานใจ รับประทานอาหารก็รู้สึกอร่อยดี อาจารย์ภาวาสงเขยหน้าขึ้นมองอาจารย์พร้อมทั้งพูดขึ้นว่า “อาจารย์ครับ ผมเห็นจะต้องลาเสียที่ รู้สึกเป็นห่วงเจ้าตัวเล็กหลายตัว ไม่รู้ว่าคุณดำจะดูแลไหวหรือเปล่า อำนวยก็คงจะไม่ค่อยได้มา” ยังไม่ทันที่อาจารย์จะพูดตอบว่าอย่างไร อาจารย์ภาวาสก็หายไปจากสายตาแล้ว ยังคงอยู่แต่อาจารย์เสถียรกำลังดื่มน้ำนมถั่วเหลือง อาจารย์จึงได้พูดกับอาจารย์เสถียรว่า “ท่านเว่ยหล่างปาฐกถาธรรมได้ไพเราะและลึกซึ้งเหลือเกิน ผมอยากจะไปพบและสนทนากับท่านสักครั้ง อาจารย์จะกรุณาเป็นผู้นำพาไปได้บ้างหรือเปล่า” อาจารย์เสถียรบอกว่า “น่าจะได้ ลองดู เพราะผมเองก็ยังไม่เคยไป ยังอาณาจักรของท่านซึ่งอยู่ในภูมิภาคเดียวกันนี้เองสักครั้งเลย เพียงแต่ได้เคยสนทนากับท่านบ้าง เมื่อท่านได้มาเยี่ยมเยียนให้คำแนะนำ ผมเองไม่มีปัญญามากเหมือนอาจารย์ จึงไม่ค่อยมีอะไรสงสัย ผมก็ท่องบ่นภาวนาพระสูตรไปเรื่อย ๆ

จึงอยากจะเรียนวิปัสสนากับอาจารย์ เพื่อผมจะได้มีปัญญา
เกิดขึ้นบ้าง บางทีอาจจะทำให้สถานที่ที่อยู่ของผมสงบสว่าง
ขึ้นอีกก็เป็นได้” อาจารย์ก็ได้แต่รับคำว่า...ครับ... ด้วยความ
ยินดี

ขณะที่กำลังพูดคุยกัน บรรยากาศรอบๆ ช่างค่อยๆ
เปลี่ยนไป จากโต๊ะอาหารกลายเป็นโต๊ะอ่านหนังสือ มีหนังสือ
ต่างๆ จัดอยู่เป็นหมวดหมู่ มีทั้งผู้คนคอยดูแลจัดหนังสือ
มีผู้นั่งอ่านหนังสือด้วยความสนใจอาจารย์กำลังรู้สึก
งงงวยกับสถานะที่เปลี่ยนไปเป็นครู จึงเกิดความเข้าใจว่า
ในโลกของโอบปาติกะ สิ่งแวดล้อมทุกอย่างจะเปลี่ยนแปลง
และเป็นไปตามพลังวิบากที่สะสมอยู่ในวิญญาณของผู้ที่อยู่ใน
ในภุมิ หรือในสถานที่นั้นๆ เห็นได้ชัดทีเดียวว่า สิ่งที่อาจารย์
เข้าใจและได้เผยแพร่สั่งสอนไว้ตั้งแต่เมื่อตอนยังมีชีวิตใน
โลกมนุษย์นั้นไม่ผิด ทุกอย่างเกิดจากใจ สำคัญที่ใจ
จุดหมายอันแท้จริงของชีวิตก็คือ การเอาชนะใจตนเอง
หรือการพยายามสะสมสร้างจิตใจของตนเองให้สูงขึ้นด้วย
คุณธรรมต่างๆ มิฉะนั้นแล้ว จะไม่สามารถเอาชนะความทุกข์
ในชีวิตประจำวันได้เลยเป็นอันขาด ในเมื่อไม่สามารถเอาชนะ

ความทุกข์ในชีวิตประจำวันได้ วิชาของความทุกข์นั้นก็จะเป็นพลังผลักดันบันดาลให้ได้พบแต่สิ่งแวดล้อมที่ไม่ดี ทั้งในชีวิตของกายหยาบในโลกมนุษย์ และชีวิตของกายละเอียดในโลกทิพย์ หรือชีวิตโอบปาดิกะกำเนิด

พอรู้สึกเข้าใจถึงสภาวะแวดล้อมดีแล้ว ท่านพระมหาจรรย์สก็เดินเข้ามาหาพร้อมทั้งเอ่ยปากชวนว่า “คุณมหาไปดูหนังสือคัมภีร์อรรถกถา-ฎีกา ที่คุณมหาได้จัดทำขึ้นว่าตอนนี้ได้ถูกรวบรวมมาไว้ที่ห้องสมุดนี้ทั้งหมดแล้ว ยังขาดวิสุทธิมรรคอรรถกถา กังขาอรรถกถาและเนตติอรรถกถาทำไมทำแต่คัมภีร์ฎีกาสละ มันข้ามชั้นตอน” อาจารย์รู้สึกเอ๊ะ...เหอ...ไปดูกัน พร้อมทั้งชวนอาจารย์เสถียรไปดูด้วย จึงได้พากันเดินขึ้นบันไดไปบนชั้น ๒ ของอาคารหอสมุดคัมภีร์

บนชั้น ๒ ของหอสมุดคัมภีร์นี่เป็นที่เก็บรวบรวมคัมภีร์ทั้งเก่าและใหม่ของทุกศาสนา ทุกอักษรของภาษาต่างๆ เท่าที่มีอยู่ในโลกมนุษย์ จริงอย่างท่านพระมหาจรรย์สบอกทุกประการ คัมภีร์อรรถกถา-ฎีกาที่คณะเราได้จัดทำชำระปริวรรตแล้วจัดพิมพ์ขึ้นนั้น บัดนี้ได้มาปรากฏอยู่ต่อ

หน้าอาจารย์จริงๆ เป็นอันว่า ทั้งคัมภีร์อรรถกถา-ฎีกา คัมภีร์ใดที่อาจารย์ยังมีได้สั่งให้จัดทำขึ้นก็ลองปรึกษา คณะทำงานดู ถ้าพอจัดทำกันได้ ก็ให้จัดทำให้สมบูรณ์ไปเลยก็แล้วกัน คิดว่าจะทำกันได้หรือเปล่า เพราะอาจารย์ก็ ยังไม่ได้หาปัจจัยไว้ให้เลย ภาระของเราคงจะหนักไปกระมัง ทั้งงานที่ศูนย์พัฒนาศาสนา งานโรงพิมพ์ และงานคัมภีร์

ข้าพเจ้าบอกอาจารย์ว่า ยังไม่แน่ใจเหมือนกันก็ต้องใช้ความพยายามอดทน เพราะไม่ค่อยมีกำลังใจนัก งานที่ศูนย์พัฒนาศาสนาแคมป์สน โดยเฉพาะงานปลูกป่า และดูแลรักษาป่า เป็นงานที่หนักมากๆ ทำแล้ว ทำอีก ทำแล้วไม่รู้จักแล้ว เมื่อวันที่ ๑๕ กุมภาพันธ์ ๒๕๓๙ ก็มีเหตุการณ์ที่ก่อให้เกิดความสะเทือนใจอย่างรุนแรง คือจะมีใครแก๊งจุกไฟหรือไฟอาจเกิดขึ้น โดยความมั่งง่ายหรือรู้เท่าไม่ถึงการณ์ของใคร ไฟก็ได้ไหม้ป่าสน ป่าประตู ป่ากระถินยักษ์ กระถินเทพา รวมทั้งป่าดั้งเดิมที่ดูแลรักษาไว้ กินพื้นที่ประมาณเกือบห้าสิบไร่ อาจารย์คงจะเห็นแล้ว ความรู้สึกแทบจะหมดแรง ต้นไม้แทบทุกต้น ป่าเขียวข่ม

เกิดขึ้นจากกำลังศรัทธาของผู้ที่มีจิตเป็นกุศลช่วยเหลือมา
ทั้งสิ้น

อาจารย์มองดูหน้าข้าพเจ้าด้วยสายตาปลอบประโลม
และเข้าถึงความรู้สึกที่กำลังเผชิญอยู่ จึงใช้มือลูบศีรษะ
ปลางพูดขึ้นว่า อย่าเลย...อย่าร้องไห้...ความทุกข์ ความ-
เศร้าหมองของใจจะบั่นทอนกุศลจิตให้กลายเป็นคนอ่อนแอ
...พยายามทำใจให้สบาย...อาจารย์ยังอยู่...ตั้งใจทำในสิ่งที่ดี
เมื่อพิจารณาเห็นแล้วว่า สิ่งที่ทำนั้นเป็นประโยชน์อันวย
ผลดีให้เกิดแก่ส่วนรวมก็จงตั้งใจทำเถิด แม้จะทำแล้วทำอีก
...ถ้าเราไม่ทำแล้วใครจะทำ...บอกทุกคนว่า อาจารย์ยังอยู่
...แม้จะอยู่ในโลกที่ตามนุษย์มองไม่เห็นก็ยังคงพยายามช่วย
ส่งพลังความปรารถนาดีมาถึงทุกคน และกำลังหาทางที่จะ
ติดต่อกับทุกคนด้วยโดยเฉพาะผู้ที่คุ้นเคย

บอกด้วยนะว่า “ไม่ว่าจะอยู่ที่ใด แห่งไหน ทำอะไร
อยู่ก็ตาม พยายามให้มีสติอยู่กับตัวเสมอ ให้รู้สึกว่าตนเอง
กำลังหายใจอยู่ อาจารย์กำลังพยายามใช้ลมหายใจเป็นสื่อ
เพื่อที่จะติดต่อกับรู้ว่าอาจารย์มาหา และก่อนนอนให้ทุกคน
กำหนดลมหายใจ อย่าคิดฟุ้งซ่านปะปะ จะกลายเป็น

ความเคยชิน จงสร้างวิบากของตนเองให้เคยชินอยู่กับ
 ลมหายใจ อย่าลืมทุกคนจะต้องตายเปลี่ยนสภาพจาก
 กายหยาบเป็นกายละเอียด ถึงตอนนี้เนื้อที่ลมหายใจจะเป็น
 สิ่งเดียวที่สำคัญที่สุด ทุกคนจะรู้สึกถึงสภาพร่างกาย
 ซึ่งคนอื่นมองเห็นว่าอยู่ในอาการโคม่าหรือเข้าขั้นตริทูต
 ขณะนี้เนื้อถ้าใครได้เคยหัดให้มีความเคยชินอยู่กับการ
 หายใจ ลมหายใจจะช่วยให้คุณนั้นมีสติ อยู่จนวาระสุดท้าย
 ของสายใยชีวิต ระหว่างกายทิพย์กับกายเนื้อขาดจากกัน
 จะพบแต่ความสงบและพบแต่สิ่งที่ดี แต่ถ้าคนที่มีความเคย
 ชินกับความคิดปะปะพั้งช้าน คิดชีวิตของกายทิพย์หรือ
 กายโอบปาติกะ จะพบแต่ความวุ่นวายสับสนหาความสงบ
 ไม่ได้เลย อีกประการหนึ่งอาจารย์ก็ได้ลองให้หลายท่านที่
 สนใจอยากกลับมาติดต่อกับโลกมนุษย์ หัดกำหนดและ
 นึกถึงลมหายใจ ซึ่งการนึกถึงลมหายใจของผู้ที่มีกายละเอียด
 จะหัดทำได้ยากกว่าผู้ที่มีกายหยาบ ซึ่งยังไมรู้เลยว่า
 จะได้ผลเป็นประการใดอย่างไรก็ดี ถึงจะยังไม่ได้ผลถึงขนาด
 จะติดต่อกับใคร แต่สิ่งที่ดีก็จะบังเกิดขึ้นที่ละเล็กทีละน้อย
 คงจะต้องใช้เวลาพอสมควร

อาจารย์ดีใจและปลื้มใจ ที่ทุกคนยังคงช่วยเหลือกัน
 ให้งานต่างๆ ดำเนินไปได้อย่างสม่ำเสมอ เหมือนเมื่อตอนที่
 อาจารย์ยังมีกายเนื้อกายหยาบในโลกมนุษย์ หอพระธรรม
 ทำได้สำเร็จพอใช้งานได้ ถึงแม้ในรายละเอียดจะยังไม่ได้ทำ
 ให้เรียบร้อยก็ตาม ต้องขอบใจคุณชัชชัย จันทรศุกฤษฎ์
 พร้อมทั้งครอบครัวที่เป็นตัวยื่นทำลานอุทยานอนุสรณ์
 อาจารย์พร รัตน์สุวรรณ ทั้งคุณปรีชา คุณทวี อาจารย์-
 ทศนีย์ คุณลำปางค์ คุณผ่องพิว คุณวันเพ็ญ เข็มมเฮียง
 แซ่ อ้ายฉี อ้ายตา อ้ายน้อย คุณวรรณิ์ คุณนายมาลัย
 สุนันท์ ม่อม เพชร จิม อ้ายติ่ม อ้ายนำ อ้ายหนู ฉัตรชัย
 และอีกหลายคนเอ่ยชื่อไม่หวาดไหว ต่างก็ช่วยกันอย่างไม่
 รู้สึกเหน็ดเหนื่อย เหตุที่ดีจะส่งผลให้บังเกิดสิ่งที่ดีเสมอ
 และงานบรรพชาสามเณรภาคฤดูร้อน ถวายพระราชกุศล
 แต่พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวครองสิริราชสมบัติปีที่ ๕๐
 ก็เป็นสิ่งที่มีความสำคัญมากเช่นเดียวกัน

คือทำให้คนที่มีชีวิตอยู่ในโลกมนุษย์ไม่นานก็มีอัน
 เป็นไปให้มาเกิดเป็นโอปปาติกะเด็กๆ อยู่ในภูมิที่ไม่สบายเลย
 อาจารย์ไปพบเข้ามากมายหลายคนทีเดียว จึงลองชวนให้

มาร่วมอนุโมทนา คือไปฟื้นความทรงจำที่ดีให้เขาเหล่านั้น
เกิดความรู้สึกที่ดีขึ้น เพราะเขาเหล่านั้นมีกรรมบางอย่าง
ซึ่งรุนแรงตามมาทัน จึงทำให้เขามีชีวิตอยู่ในโลกมนุษย์ไม่
นานก็ต้องมาตาย เมื่อมีสื่อที่ดีดึงความรู้สึกที่ดีให้เกิดขึ้น
เขาเหล่านั้นก็ต่างได้เปลี่ยนไปอยู่ในสถานที่ที่ดีที่สบายขึ้น

ขณะที่อาจารย์กำลังพูดอะไรต่างๆ ให้ฟังอยู่นั้น
ข้าพเจ้านึกขึ้นได้ว่า อาจารย์พรชัยฝากคำถามไว้ให้ช่วยถาม
อาจารย์ให้ด้วยว่า “ที่อาจารย์บอกว่าอาจารย์ได้ถูกเชิญให้
ไปเข้าร่วมประชุมกับนักวิทยาศาสตร์นั้น อาจารย์ได้ไป
ประชุมมาหรือยัง กับใครบ้าง และเขาพูดอะไรกันบ้าง
โดยเฉพาะเรื่องเกี่ยวกับพลังงาน”

อาจารย์บอกว่า ได้ไปมาแล้ว แต่เนื่องจากเป็นการ
ไปร่วมประชุมเป็นครั้งแรก จึงเป็นฝ่ายรับฟังเสียมากกว่า
ในที่ประชุมนั้นมีผู้คนหลากหลายตาหลายชาติ ยังไม่
ทราบว่าเป็นใคร แต่ต่างคนต่างแสดงให้รู้ว่าคลื่น
พลังงานทางวัตถุต่างๆ เป็นต้นว่า คลื่นแม่เหล็กไฟฟ้า
คลื่นความร้อน คลื่นเสียง คลื่นแสงที่ห่อหุ้มดาวโลกอยู่
ต่างสับสนไม่เป็นระเบียบ เพราะแรงเสียดสีแรงกระแทก

กระเทือนจากหมอกควัน จากแรงระเบิดปรมาณู จากการ
 ส่งดาวเทียมสู่อวกาศ ทำให้ภาวะของดาวโลก
 เปลี่ยนแปลงไป ยังผลให้เกิดความวิปริตแปรผันของชั้น
 บรรยากาศและพื้นผิวของดาวโลก เช่น เกิดพายุรุนแรง
 เกิดน้ำท่วม เกิดแผ่นดินไหว แผ่นดินแยก ภูเขาไฟระเบิด
 เกิดอุบัติเหตุ อุบัติภัยทุกรูปแบบ รวมทั้งเชื้อโรคต่างๆ
 อันมีเหตุมาจากกัมมันตภาพรังสี อาจารย์มามีกายทิพย์
 กายละเอียดเช่นนี้แล้วมองเห็นพลังงานต่างๆ เหล่านี้ชัดเจน

และสิ่งที่สำคัญที่สุด คือ พลังงานทางนามธรรมของ
 มิชฌาทิภูลิจากมวลมนุษยชาติ ได้แผ่ปกคลุมไปทั่วชั้น
 บรรยากาศของดาวโลก พลังงานนามธรรมนี้สัมผัสได้ด้วย
 ความรู้สึกที่เราร้อน คล้ายเราไปยืนอยู่ท่ามกลางคน
 หมู่มากกำลังทะเลาะด่าทอฆ่าฟันกัน เอารัดเอาเปรียบกัน
 หาความสงบไม่ได้ และพลังงานนามธรรมนี้ถ้าเข้มข้นขึ้นยิ่ง
 ทำให้คลื่นพลังงานทางวัตถุส่งผลรุนแรง กับปัญหาข้อนี้ขอ
 เวลาให้อาจารย์ได้ศึกษาหารายละเอียดมากกว่านี้ จึงจะ
 นำมาเล่ามาบอกให้ฟัง เพราะเกี่ยวกับเรื่องนี้เองที่จะมีผล
 ส่งให้ดาวโลก คือโลกมนุษย์เปลี่ยนสภาวะเป็นอบายภูมิได้

อาจารย์ขอพูดเตือนให้ทุกคนได้ตระหนักไว้เสมอ ก็คือ “อย่าหลงผิดและอย่าคิดว่าอกุศลจิต มิจฉาทิฏฐิหรือการทำบาปเล็กๆ น้อยๆ จะไม่ให้ผล อย่าประมาทเป็นอันขาด เพราะการที่บางครั้งที่เราทำบาป ทำไม่ดี แต่ผลของกรรมก็ยังไม่ให้ผล จนเราเกิดความชะล่าใจหรือไม่แน่ใจว่าทำดีจะได้ดีจริงหรือ ทำบาปทำไม่ดีจะได้รับผลที่ไม่ดีจริงหรือนั้น เป็นเพราะว่าบาปกรรมที่ทำไว้ในชาตินี้แม้จะมากมายสักเพียงไร ก็จะทำให้ผลไม่มาก ทั้งนี้ก็เพราะการที่เราเกิดมาเป็นคนในชาตินี้ แสดงว่าเบ็ญจขันธ์อันนี้เกิดมาจากวิบากของกุศลกรรมในชาติก่อน และในเมื่อเบ็ญจขันธ์อันนี้ยังอยู่ยังไม่ตาย เบ็ญจขันธ์อันนี้ก็ค้ำครองป้องกันมิให้บาปกรรมที่ทำในชาตินี้ให้ผลไม่ถนัดนัก แต่ในเมื่อเราทำบาปกรรมบ่อยๆ ด้วยความชะล่าใจ จนบาปกรรมอันนี้สะสมมากขึ้นๆ ในเวลาจะตาย บาปกรรมในชาตินี้ก็จะนำไปเกิดในอบายภูมิ ครั้นแล้วบาปกรรมอันนั้นก็ติดตามเผาผลาญไม่สิ้นสุด” อาจารย์มาอยู่เป็นกายทิพย์เช่นนี้แล้ว ได้มองเห็นอย่างชัดเจน

อันที่จริง ผู้ที่ทำบาปอยู่เสมออันนั้น แม้ในปัจจุบัน
บาปกรรมจะยังไม่ให้ผล แต่บาปกรรมนั้นก็จะต้องให้ผล
อย่างแน่นอน เพราะถ้าหากบาปที่ทำแล้วจะพึงให้ผลทันที
ในขณะที่ทำ ก็คงจะไม่มีใครกล้าทำบาป แต่โดยสามัญ
สำนึกของตน ทุกครั้งที่ตนทำบาปหรือทำสิ่งที่ไม่ดี
เอาเปรียบคนอื่น ทำให้คนอื่นเดือดร้อนเพราะการกระทำของ
ตนนั้น ในจิตใจส่วนลึกจะมีความรู้สึกขัดแย้งระหว่างความดี
กับความชั่วจะรู้สึกไม่สบายใจ หรือจิตใจขุ่นมัวทุกครั้งที่ทำ
ความทุกข์อันนี้จะสะสมอยู่ในสันดาน คือในจิตใจสำนึกหรือ
ในภวังคจิตอยู่ตลอดเวลา อันความทุกข์ที่สะสมไว้นั้นก็คือ
ความเศร้าหมองของใจ ความไม่แจ่มใสของใจ ถ้ายังมีชีวิต
เป็นคนมีกายหยาบ ความทุกข์ที่สะสมเอาไว้มันก็จะแสดง
ฤทธิ์ออกมาตลอดเวลา คือ โดยจะหาความสุขสงบใจไม่ได้เลย
จะมีแต่ความ หงุดหงิด เปื่อหน่าย ท้อแท้ แต่เมื่อมีการ
เปลี่ยนแปลงครั้งใหญ่ คือเปลี่ยนจากกายเนื้อมาเป็นกายทิพย์
อาจารย์บอกไว้แล้วว่า ชีวิตของโอบปาติกะคือชีวิตที่มีแต่
ภวังคจิตล้วนๆ ไม่มีกายหยาบที่จะให้จิตขึ้นสู่วิถีได้ ดังนั้น
จึงเป็นความทุกข์แสนสาหัส

กำลังฟังและทำความเข้าใจพิจารณาตามคำพูดของ อาจารย์อยู่ ก็นึกขึ้นมาได้ว่า เมื่อวันที่ ๒๗ มีนาคม ๒๕๓๙ ซึ่งเป็นวันเกิดของ คุณปรีชา ผ่องเจริญกุล นั้น ทั้งคุณปรีชา และคุณวรรณทนกับลูกๆ มีจิตเป็นกุศลศรัทธาที่จะช่วยเหลือ งานที่อาจารย์ดำเนินอยู่ให้เป็นไปด้วยดี เพราะมีร้าน กลัวยไม้และโรงงานเจียรระโนหยกอยู่ จึงได้เกิดความคิดว่า น่าจะเจียรระโนหยกเป็นรูป พระสมเด็จด้านหลังลงชื่อพร มาให้ทางผู้ดำเนินการสืบสานงานพัฒนาศาสนา จำนวน ๙๐๐ องค์ เผื่อว่าจะมีท่านผู้จิตเป็นกุศลศรัทธาช่วยเหลือ สนใจบูชาไปก็จะได้ปัจจัยมาอีกทางหนึ่ง ข้าพเจ้าได้บอกเล่า ให้อาจารย์ฟัง อาจารย์ยิ้มสีหน้าแสดงความรู้สึกรับขอบคุณ อนุโมทนาต่ออบุคคลที่มีจิตเป็นกุศลศรัทธา พร้อมทั้งพูดว่า พระหยกสมเด็จ รุ่นพร

พระหยกสมเด็จรุ่นพร ข้าพเจ้าพูดทวนตามกับทั้ง ได้ถามอาจารย์ว่า หมายความว่าอย่างไร อาจารย์ยิ้ม ประกายตาระยับ พลังพูดว่า “หลวงพ่อช่างมีเมตตา มีพระคุณล้นเหลือ หลวงพ่อรู้ว่า พระสมเด็จฯ นั้นศักดิ์สิทธิ์ มีผู้คนนิยมและต้องการมากจนหาค่าบมิได้ เมื่อหลวงพ่อ

ได้มาพูดคุยปรารภเกี่ยวกับทุน มูลนิธิพร รัตนสุวรรณ กับ
ท่านครูบาศรีวิชัยที่ดอยสุเทพ เชียงใหม่ ในคราวที่ข้าพเจ้า
ขึ้นไปเยี่ยม อาจารย์ศิริ พุทธศุภร์ ที่เชียงใหม่ และได้ถือ
โอกาสไปเยี่ยม คุณปรีชา-คุณวรรณนันทน์ ผ่องเจริญกุล
เจ้าของร้าน “กล้วยไม้” และมีโรงงานเจียรระโนทยกอยู่ที่
บนดอยสุเทพนั้น ท่านครูบาศรีวิชัยซึ่งได้มองเห็นและได้
ช่วยดูแลในกิจการงานความเป็นอยู่ของครอบครัวนี้อยู่
เท่าที่พอจะช่วยได้ สำหรับบุคคลผู้มีจิตเป็นกุศล ช่วยใน
การบุญของวัดพระธาตุดอยสุเทพตลอดมา และเห็นว่า
ครอบครัวนี้น่าจะได้ทำการกุศลช่วยในกิจการงานของ
มูลนิธิพร รัตนสุวรรณ ศูนย์พัฒนาศาสนา พระเจดีย์-
อิสราภาพ อนุสรณ์สมเด็จพระนเรศวรมหาราชบ้าง และ
คงจะไม่เหลือปากว่าแรงที่จะทำให้ครอบครัวนี้เกิดกุศลจิต
ศรัทธาได้ และพระหยกสมเด็จพระนเรศวรมหาราชนี่ จะต้องเป็นสื่อแห่ง
ความเมตตาจริงๆ เพราะเป็นสิ่งซึ่งเกิดขึ้นจากความคิด
ปรารภถึงพลังแห่งความเมตตาศรัทธาอย่างแท้จริงของทุกๆ
ฝ่าย คำว่า **พร** ซึ่งสลักไว้ด้านหลังนั้นนอกจากเป็นนามของ
อาจารย์แล้ว ยังมีความหมายว่าเป็นสิ่งประเสริฐอีกด้วย

ในวันมหาสงกรานต์และวันวิสาขบูชา ก็นำไปทำพิธีบรรจุพลังจากมวลเหล่าเทพเจ้าโอปปาติกะทั้งปวง ในระหว่างกระทำพิธีทอดผ้าป่าสืบสานงานพัฒนาศาสนาเสียก่อน แล้วค่อยให้ผู้มีจิตกุศลศรัทธาช่วยเหลือบูชาไป คงจะพอได้ปัจจัยมาดำเนินงานต่อไปได้อีก”

ข้าพเจ้าได้บอกอาจารย์ว่า อาจารย์ก็คงพอจะรู้และเข้าใจข้าพเจ้าอยู่แล้วว่า ทั้งการดำเนินงาน ความเป็นอยู่ และจิตใจของข้าพเจ้าเป็นอย่างไร เรื่องปัจจัยในการดำเนินงานนั้นก็เป็นสิ่งจำเป็นอย่างยิ่ง แต่อย่างไรก็ตาม กำลังใจเป็นสิ่งที่สำคัญที่สุด ในระหว่างนี้ข้าพเจ้ากำลังพยายามอย่างที่สุด ที่จะให้ตนเองมีจิตใจที่สบายอยู่เสมอ แม้ว่าสภาวะแวดล้อมจะเป็นอย่างไร เพราะเมื่อมองดูโดยทั่วไปแล้ว ทุกคนต่างก็ดิ้นรนและตกอยู่ในสภาวะที่จะต้องปรับปรุงตนเองให้สอดคล้องกับสภาวะกระแสที่กำลังเปลี่ยนแปลงในทุกๆ ด้าน คนที่มีสติรู้เท่าทันเท่านั้น จึงจะดำรงชีวิตอยู่ได้ด้วยความสงบสุข ในโลกยุคโลกาภิวัตน์นี้

ข้าพเจ้าได้บอกอาจารย์อีกว่า เมื่ออาจารย์พรชัย พชรินตนะกุล ได้อ่านคำตอบของอาจารย์เกี่ยวกับเรื่อง พลังงาน ที่ข้าพเจ้าได้เขียนลงในหนังสือวิญญานฉบับ เดือนมีนาคม-เมษายน ๒๕๓๙ แล้ว อาจารย์พรชัยก็ได้ เขียนบทความเรื่องการบริโภคมาน้ำให้ พร้อมทั้งได้ถามว่า ความเข้าใจของอาจารย์พรชัยเช่นนี้จะถูกต้องหรือไม่ อาจารย์ก็บอกว่าถูกต้อง ดังนั้น ข้าพเจ้าจึงได้นำบทความ ของอาจารย์พรชัย มาลงพิมพ์ไว้ในหนังสือวิญญานฉบับนี้ ด้วยแล้ว มีอีกคำถามหนึ่งซึ่ง คุณณรงค์ วุฑฒเสถียร ได้ฝาก คำถามให้ข้าพเจ้าเรียนถามอาจารย์ว่า เชื้อโรคต่างๆ ในโลก มนุษย์ขณะนี้ ดูช่างยิ่งรุนแรงกว่าสมัยก่อนนี้มาก โดยเฉพาะ เกี่ยวกับโรคเอดส์ หรือโรคมะเร็ง ซึ่งยังไม่มีใครสามารถที่ จะปราบหรือเอาชนะมันได้ เชื้อโรคเหล่านี้มีต้นเหตุมาจาก โลกทิพย์ หรือพลังมัจฉาปฏิภูมิจุฬ ใช้หรือไม่

อาจารย์ตอบว่า ถ้าได้ศึกษาพุทธพจน์บทที่ว่า

จิตฺเตน นียติ โลกิโก จิตฺเตน ปริกฺขสฺสตี

จิตฺตสฺส เอกธมฺมสฺส สพฺเพว วสฺมนวฺดู

ซึ่งแปลว่า โลกย่อมหมุนไปตามจิต วิวัฒนาการ
 ไปตามจิต (ซึ่งตามศัพท์แปลว่า เสือกไล่ไปตามจิตหรือถูก
 ลากไปตามจิต) เพราะธรรมทั้งหลายทั้งปวง (สิ่งทั้งหลาย
 ทั้งปวง) ย่อมเป็นไปตามอำนาจของสิ่งๆ เดียวคือจิต ให้เข้าใจ
 เป็นอย่างดีแล้ว ก็จะสามารถเข้าใจถึงว่า พลังมิจฉาทิฏฐิ
 ต่างๆ ก่อให้เกิดมลพิษทางจิตใจอย่างไร ยกตัวอย่างเช่น
 ความไม่สบายใจหลายๆ อย่าง ก็สามารถก่อให้เกิดความไม่
 สบายทางร่างกายได้หลายๆ อย่างเหมือนกัน พลังมิจฉาทิฏฐิ
 ความหลงผิดต่างๆ ของมวลมนุษย์เมื่อมีเหมือนกัน กันมากเข้า
 ก็เป็นผลก่อให้เกิดการเปลี่ยนแปลงสภาวะแวดล้อม
 ให้กลายเป็นความเร่าร้อน ยังผลให้พลังงานทางวัตถุ เสียง แสง
 ความร้อน ไฟฟ้า แม่เหล็กปั่นป่วนไม่คงที่อยู่ในสถานะเดิม
 อาจารย์มาอยู่ในโลกทิพย์นี้แล้ว เห็นได้ชัดถึงแรงดึงดูดของ
 สภาวะของมนุษย์แต่ละคนว่า เป็นแรงดึงดูดสิ่งที่ดีหรือสิ่งที่
 เร่าร้อนเข้ามาหาตัวอีกประการหนึ่งในทุกตติภูมิคือภูมิที่
 เร่าร้อนในโลกทิพย์ก็จะเต็มไปด้วยเชื้อโรคนานัปการ
 ส่วนในสุคติภูมิก็จะมีแต่ความสงบเยือกเย็น ปราศจากสิ่ง
 ซึ่งเป็นมลพิษด้วยประการทั้งปวง

โลกมนุษย์กับโลกทิพย์หรือภูมิมนุษย์กับภูมิทิพย์ มีความใกล้เคียงกันมาก เพียงแต่มีความหยابความละเอียด แตกต่างจากกันเท่านั้น เมื่อร่างกายหยาบหมดสภาพจะ ด้วยความเจ็บป่วยโรคภัยไข้เจ็บ ด้วยความแก่ชราหรือด้วย อุบัติเหตุที่รุนแรง จนอวัยวะสำคัญบางอย่างไม่อยู่ในสภาพ ที่จะให้มีชีวิตในกายเนื้อกายหยาบได้ วิญญาณที่มีกิเลส มีวิบากจะต้องก่อให้เกิดกายทิพย์กายละเอียดขึ้นทันทีโดย อัตโนมัตติ ในสุคติภูมิหรือทุคติภูมิ ก็สุดแล้วแต่ว่าในวิญญาณ นั้นสะสมวิบากของสัมมาทิฏฐิ หรือมิจฉาทิฏฐิ มากน้อยกว่า กันแค่ไหนอย่างไร หรือในขณะที่กำลังจะเปลี่ยนสภาวะนั้น มีอารมณ์อะไรที่รุนแรงอยู่ก็จะถึงภูมิที่ทุกคนมีอารมณ์อย่าง เดียวกันทันที

เป็นสภาวะที่น่าสลดสังเวชเป็นอย่างยิ่ง ที่คนที่มี อารมณ์อย่างเดียวกัน ต้องตกมาอยู่ในสถานที่เดียวกัน และแต่ละคนก็หารู้ไม่ว่า บรรยากาศสภาวะแวดล้อมนั้นได้ เกิดขึ้นจากพลังความหม่นหมองความทุกข์ระทมใจของ แต่ละคนที่รวมกันเข้านั่นเอง เป็นบรรยากาศที่มีแต่ความ- อึดอัด หายใจไม่ออก รวากับตกไปอยู่ในกลุ่มแก๊สพิษเต็มไป

ด้วยพิษของเชื้อโรคต่างๆ ต่างก็ทุรนทุรายให้ตนเองพ้นจากสภาวะนั้น อาจารย์ได้ไปเห็นภูมิที่มีสภาวะเช่นนี้มาแล้ว เป็นหุคติภูมิฯ หนึ่งในซึ่งยังไม่รุนแรงนักเพราะรูปร่างของบุคคลในภูมินี้ยังไม่แตกต่างจากร่างกายมนุษย์นัก เพียงแต่บิดเบี้ยวเหยเกไม่สมประกอบตามสภาพของการดิ้นรนให้พ้นจากความอึดอัดนั้นๆ อาจารย์ ได้ไปเห็นสภาพนี้โดยมิได้ตั้งใจ...

...คือขณะที่อาจารย์กำลังพูดคุยกันกับท่านพระมหาจรรย์ ถึงเรื่องสภาวะของภูมิต่างๆ ในโลกทิพย์ ซึ่งทุกคนจะต้องเข้าถึงทันทีที่กายเนื่อกายหยาบหมดสภาพนั้นว่าเป็นอย่างไร และในฐานะที่ท่านพระมหาจรรย์ได้มาอยู่ในสภาพของโอปปาติกะก่อน ท่านมีอะไรที่น่าจะแนะนำบ้าง ท่านบอกว่า คุณมหานะ...จิตใจหรืออารมณ์ของคนที่เกิดมาจากวิบากที่รุนแรงนั้น สร้างภูมิสร้างสิ่งแวดล้อมให้ตัวเองจริงๆ ลองดูอย่างเบาๆ นะ คุณมหาลองนึกถึงความเจ็บปวดที่เคยทุกข์ทรมานที่สุดมีไหม....

อาจารย์ก็ลองนึกย้อนหลังดูว่าเคยเจ็บปวดอะไรบ้าง ก็พลันนึกถึงที่เคยเจ็บปวดยอกหลัง เอี้ยวขยับตัวไม่ได้

ทันทีที่มาอยู่ในบรรยากาศของแต่ละคนที่มีแต่ความเจ็บปวด
ขยับตัวไม่ได้ หายใจไม่ออก อากาศมัวซัวหุ้อ้อ พอดีได้ยินเสียง
ท่านพระมหาจรรย์สร้อยเรียก อ้าว คุณมหา...เป็นยังงัยบ้าง
อาจารย์จึงได้สติและบรรยากาศก็เปลี่ยนไป ท่านพระมหา
จรรย์ยิ้มเห็นฟันขาวทั้งปากอย่างอารมณ์ดี พลาญพูดว่า
ผมตกนรกนานกว่าคุณหมามาก ถ้าไม่ได้สมเด็จพระอุปฌาย์
มาโปรด ป่านนี้ก็คงจะไม่มีโอกาสได้พบกับคุณมหาแน่
คุณมหาโชคดีที่เข้าใจสภาวะของโอบปาติกะก่อนที่จะมา
เป็นโอบปาติกะ คนที่ไม่ได้ศึกษาเรื่องสังสารวัฏฏ์ เรื่องกฎ
ของกรรมมาก่อน ต้องตกอยู่ในสภาวะทุกข์ทรมานด้วย
โมหะคือความหลงผิด โดยรู้เท่าไม่ถึงการณ์ทุกคน คุณมหา
เข้าใจพร้อมทั้งปฏิบัติธรรมสะสมบารมีไว้ได้สูง ผลงาน
โดยเฉพาะการเผยแพร่ธรรม เขียนหนังสือธรรมไว้ให้ผู้คน
ได้ศึกษาตามไว้ได้อย่างถูกต้อง เป็นบุญของผู้ที่จะได้ศึกษา
ค้นคว้าปฏิบัติตาม มีวิธีไหนบ้างนะ ที่จะเผยแพร่ให้คนได้
ศึกษาจากหนังสือของคุณหมามากๆ คนจะได้มีความสุข
กันบ้าง รู้สึกว่าประตูนรกจะเปิดกว้างมากกว่าสวรรค์มาก...
นี่ง...ดูซิ...หนังสือที่คุณมหาเขียนไว้ให้คนได้ศึกษา ธรรมที่

จำเป็นสำหรับทุกคนมีครบทั้งหมด นี้พุทธวิทยา คำบรรยาย
พุทธปรัชญา คู่มือการฝึกอานาปานสติสมาธิ สัพพัญญู
พระรัตนตรัย ความว่าง พระอริยบุคคล นรก-สวรรค์
อภิญญา ฯลฯ

อาจารย์มองดูหนังสือที่ท่านพระมหาจรรย์สแจกแจก
ให้ดู เป็นความจริงทุกประการ คือ หนังสือที่อาจารย์เขียน
ไว้ทั้งหมด ได้มาปรากฏอยู่ในอาคารหอสมุดพระธรรม
คัมภีร์ แต่ละเรื่องจะวางเรียงไว้เป็นชั้นๆ มีผู้คนนั่งอ่านกัน
อยู่มากมาย คุณแต่ละคนตั้งใจอ่านอย่างจริงจัง บรรยายภาค
สงบเงียบ อาจารย์เกิดความรู้สึกแจ่มแจ้งในความจริง
ซึ่งพระพุทธองค์ได้ตรัสไว้ดังนี้

**ครั้งหนึ่ง พระพุทธเจ้าทรงตักฝุ่นขึ้นมาด้วย
ปลายเล็บ แล้วถามภิกษุทั้งหลายว่า ฝุ่นในเล็บมีอกับ
ฝุ่นในผืนแผ่นดินใหญ่ อันไหนจะมากกว่ากัน ภิกษุ
ทั้งหลายได้ทูลตอบว่า ฝุ่นในผืนแผ่นดินใหญ่มีมากกว่า
ครั้นแล้วพระองค์ก็ตรัสต่อไปว่า ข้อนี้ฉันใด ผู้ที่ไปนรก
ไปอบายก็มีมากเหมือนกับฝุ่นในผืนแผ่นดินใหญ่ ฉะนั้น
ทั้งนี้ก็เพราะผู้ที่รู้อริยสัจมีน้อย**

อีกตอนหนึ่งคือที่พระพุทธองค์ตรัสไว้ว่า

ภิกษุทั้งหลาย บุคคลบางคนในโลกนี้ซึ่งเป็นผู้มีจิตชั่ว เมื่อเรากำหนดจิตของเขาด้วยจิตของเราอย่างนี้แล้ว ก็จะมีพืชรู้อาหากบวชจะพืชม่ากอละ (คือตาย) ในสมัยนี้ เขาก็จะมีพืชม่าเกิดในนรกเสมอนหนึ่งถูกนำไปเก็บไว้ ฉะนั้น ทั้งนี้เพราะเหตุไร ก็เพราะเหตุที่จิตของเขาชั่วนั้นแหละภิกษุทั้งหลาย อนึ่ง ภิกษุทั้งหลาย สัตว์ทั้งหลายบางพวกในโลกนี้ เพราะเหตุที่เขาเหล่านั้นเป็นผู้มีจิตชั่ว เมื่อกายแตกทำลายตายไปแล้ว เขาย่อมจะเข้าถึงอบาย ทุคติ วินิบาต นรก

พระธรรมคำสั่งสอนของพระพุทธองค์ซึ่งถูกบันทึกไว้ในคัมภีร์นั้น ทุกอย่างมาเห็นแจ่มแจ้งเมื่อมาในชีวิตเป็นโอปปาติกะโดยสมบูรณ์ แต่ทั้งนี้ถ้าเมื่อยังเป็นคนเป็นมนุษย์มีกายเนื้อกายหยาบอยู่นั้น ได้ศึกษาพระธรรมคำสั่งสอนของพระพุทธองค์ให้เข้าใจแจ่มแจ้ง พร้อมทั้งฝึกฝนปฏิบัติธรรมจนได้อภิญญา ก็จะสามารถเข้าใจได้ตลอดในเรื่องสังสารวัฏฏ์ อาจารย์เกิดความปีติเบิกบานใจที่ได้ศึกษา

ค้นคว้าพระธรรมรัตนจากคัมภีร์พระไตรปิฎกอรรถกถาฎีกา
กับทั้งได้จัดการตรวจชำระ จัดพิมพ์คัมภีร์อรรถกถาปวิวรรต
และจัดพิมพ์คัมภีร์ฎีกาขึ้นไว้เป็นสมบัติของพระพุทธศาสนา
แต่คนรุ่นหลังได้มีไว้ศึกษาสืบต่อไป ออย่าเพิ่งหมดกำลังใจ
เลยนะ...เป็นมหากุศลอันยิ่งใหญ่ทีเดียว กับการสืบต่ออายุ
พระธรรมคัมภีร์

ข้าพเจ้าบอกอาจารย์ว่า ข้าพเจ้าตั้งใจที่ได้ทำงาน
ภูมิใจและรู้สึกเป็นบุญกุศลอย่างยิ่งที่ได้เป็นลูกศิษย์ของ
อาจารย์ แต่ข้าพเจ้าเป็นคนไม่มีความสามารถ ไม่มีสมรรถภาพ
ก็คงจะทำงานได้เฉพาะที่ง่าย ๆ เท่านั้น แต่อย่างไรก็ตาม
ข้าพเจ้าก็จะพยายามเต็มความสามารถเท่าที่มีอยู่ เหนือ
สิ่งอื่นใด ข้าพเจ้าจะพยายามทำจิตให้สบายเสมอในทุก
เหตุการณ์ แต่มันก็ช่างเป็นสิ่งที่ยากเย็นเหลือเกิน ทั้งๆ ที่
ข้าพเจ้ากลัวตกนรก แต่ก็ยังไม่อาจที่จะทำใจให้สบายได้
ไม่เกิดความเคยชินได้สักทีต่อการศึกษาที่ไม่มีอาจารย์ในกายเนื้อ
รู้ก็รู้อยู่แกล้งใจว่าอาจารย์ยังอยู่ เพียงแต่ไม่สามารถจะมองเห็น
ด้วยตาเนื้อตามนุษย์ธรรมดาเท่านั้น อาจารย์ก็ย้ายแล้วย้ายอีกว่า
อย่าคิดถึงอาจารย์ จะทำให้ไม่ได้พบกัน ในแต่ละวันกว่าจะ

พอเริ่มทำจิตใจให้สบายได้ ก็ต้องหลังจากสวดมนต์นั่งสมาธิ แล้วเท่านั้น นับจากเริ่มรู้สึกตัวตื่นขึ้น จัดแจงกับภารกิจส่วนตัว เข้าห้องเตรียมสวดมนต์บูชาพระรัตนตรัย ช่วงนี้ก็เป็นช่วงที่จะเหน็ดเหนื่อย เปื่อหน่ายไม่อยากจะทำอะไรต้องฝืนความรู้สึกทุกวันให้กระปรี้กระเปร่า ไม่อย่างนั้นแทบไม่อยากจะกระดุกกระดิกเลยทีเดียว

อาจารย์บอกว่า อันนี้แหละจะต้องรีบแก้และต้องแก้ให้ได้ด้วย เพราะเป็นความชั่วอย่างยิ่ง เป็นบ่อเกิดของอกุศลจิตทุกอย่าง ฟังนะ...ตั้งใจฟังให้ดี วิธีแก้ตรงจุดนี้ อาจารย์ได้ย้ำเตือนอยู่บ่อยๆ จำได้ใหม่ว่า คนเรามีชีวิตอยู่ด้วยการหายใจ...อย่าลืม เมื่อเอนกายลงนอนต้องกำหนดลมหายใจทันที บังคับใจให้อยู่กับลมหายใจให้ได้ เมื่อมีความคิดอย่างอื่นแทรกเข้ามาต้องปิดออกไปให้ได้ เมื่อหัดทำบ่อยๆ ก็จะทำให้เกิดความเคยชินเพราะวิบากเริ่มสะสมไม่ต้องสนใจว่าจะหลับไปเมื่อใดหรือจะไม่หลับก็ตาม และทันทีที่รู้สึกตัวตื่นขึ้นก็ให้นึกถึงลมหายใจทันทีเช่นกัน ต้องปิดความรู้สึกที่เหน็ดเหนื่อย เปื่อหน่าย ชี้เกี่ยจออกไปให้ได้ อาจารย์รอรออยู่ที่ลมหายใจ จำไว้...

อีกอย่างหนึ่ง อยากจะอยู่ในสวรรค์หรือนรกในโลกทิพย์โลกของโอปปาติกะ สวรรค์และนรกต่างกันเพียงแค่ขณะจิตเดียวเท่านั้น เพียงแต่นึกกังวลหรือไม่สบายใจในเรื่องอะไร สภาวะก็จะเปลี่ยนไปตามจิตใจทันที ถ้าความไม่สบายใจ ทุกข์ทรมานใจที่เกิดจากสาเหตุที่เราสะสมไว้มากไว้นาน ก็จะเป็นสภาวะนั้นนานทีเดียวกว่าจะนึกถึงเรื่องที่ดีได้ แต่ถ้าเราไม่ได้สะสมไว้มากไว้นาน ส่วนมากเราจะสะสมแต่ความสบายใจไว้เสมอ แต่มีข้อแม้ว่าจะต้องเป็นความสบายใจที่มีพื้นฐานจากความดีจากกุศลจิตนะ ไม่ใช่สบายใจจากพื้นฐานของการได้ทำในสิ่งที่เป็นอกุศล เราก็จะนึกถึงสิ่งที่ดีได้เร็ว สภาวะก็จะเปลี่ยนไปในทางที่ดี

ยิ่งมาเห็นและเข้าใจได้อย่างชัดเจนว่า ในนรกนั้นไม่อาจจะอยู่ประพฤติมรรคพรหมจรรย์ได้เลย เพราะในนรกนั้นมีแต่ความทุกข์ เพียบพร้อมไปด้วยความทุกข์อย่างเดียว (ไม่มีความสุขปะปน เพราะเมื่อนึกถึงความสุข สภาวะก็จะเปลี่ยนไปทันที) และในสวรรค์นั้นเล่าก็ไม่อาจจะอยู่ประพฤติมรรคพรหมจรรย์ได้เช่นเดียวกัน เพราะในสวรรค์ก็จะมีแต่ความสุข เพียบพร้อมไปด้วยความสุขอย่างเดียว

(ทุกข์ไม่มี เพราะเมื่อนึกถึงสิ่งที่ไม่ดี สภาพก็จะเปลี่ยนไปทันที ทั้งนี้เพราะในโลกของโอบปาติกะเป็นกายละเอียด) ฉะนั้นก็จะทำให้เกิดความประมาทมัวเมา ยินดีอยู่แต่ในการเล่นสนุกสนานอย่างเดียว...

ส่วนโลกมนุษย์เป็นกายหยาบ มีทั้งสุขและทุกข์ระคน เจ็บปนกลั่นเกลื่อนไปทั่ว ในโลกมนุษย์จึงมีทั้งสวรรค์และนรกปรากฏ ฉะนั้น ในโลกมนุษย์จึงเป็นภูมิที่เหมาะสมสำหรับจะบำเพ็ญกัมมัฏฐานเพื่อมรรคพรหมจรรย์...

...ทำให้สบาย...ให้สงบ...นึกถึงแต่สิ่งที่ดี...ลมหายใจเป็นอารมณ์ที่บริสุทธิ์เป็นกลาง ไม่ก่อให้เกิดกิเลสรู้สึกสบายยิ่งขึ้น...อย่าร้องให้คร่ำครวญปริเทวนาการ... พระพุทธองค์ผู้เป็นศาสดาเอกของโลก...ของเทวดาและมนุษย์ทั้งปวง พระองค์ไม่เคยบอกแก่เราหรือว่าเป็นธรรมดาอย่างยิ่งของสรรพสิ่งทั้งหลายที่อยู่ใกล้ตัวเราและเป็นที่รักที่หวงแหนแก่เรา เราและสรรพสิ่งเหล่านั้นจะต้องพลัดพรากจากกัน จะเป็นไปได้อย่างไรที่สิ่งหนึ่งสิ่งใดที่เกิดมา และภายในตัวของมันบรรจุอยู่ด้วยส่วนผสมอันพึงละลายโดยหลีกเลี่ยงไม่ได้ จะไม่ถึงแก่การละลายสลายไป ความไม่ถาวรอย่าง

แน่แท้ย่อมมีอยู่ในสิ่งที่ประกอบขึ้นทั้งมวล เป็นไปได้อย่างไร หรือที่สิ่งเหล่านี้จะไม่ละลายหายสูญ...มันเป็นไปได้ไม่ได้... ติดตามให้ได้ทุกคำพูด...ทำความเข้าใจให้แจ่มแจ้งกับ สภาวะแห่งความเป็นจริง...สรรพสิ่งที่มีชีวิตทั้งมวลในโลกนี้ จะต้องสูญสิ้นสิ่งที่ปรุงแต่งขึ้นเป็นตัวตน และความเป็นอยู่... ความไม่ถาวรย่อมมีอยู่กับสิ่งปรุงแต่งทั้งหลาย ผู้เกิดมาทุกคนย่อมพบกับความตาย และความตายก็เป็นสิ่งที่มีคุณ และควรพึงต้อนรับไว้ด้วยความยินดีในเมื่อถึงคราว ถ้าหาก ไม่ใช่เป็นการตายในความชั่ว เพราะความตายเท่านั้นที่จะ ช่วยเปลี่ยนสังขารที่เก่าแก่คร่ำคร่า ให้เป็นสังขารที่สมบูรณ์ และช่วยให้คนที่ประกอบคุณงามความดีต่างๆ ไว้ ให้ได้รับ ผลจากความดีของตนอย่างเต็มเม็ดเต็มหน่วย...ลองนึกดูว่า ถ้าอาจารย์ยังไม่เปลี่ยนสภาวะ ถึงตอนนี้จะอายุเท่าไร สภาพจะเป็นอย่างไร...ทำให้สบาย มองให้เห็นสภาวะตาม ความเป็นจริง... ความไม่ถาวรย่อมมีอยู่แก่สรรพสิ่งทั้งปวง แห่งโลกนี้...เป็นไปได้หรือที่สรรพสิ่งเหล่านี้จะไม่ละลาย หายสูญ...ทำให้สงบให้หนึ่ง นึกถึงและให้รู้สึกอยู่แต่กับ ลมหายใจเข้าออก อย่าเผลอไปนึกถึงสิ่งอื่น กำหนดลมหายใจ

ให้แน่นอน...อย่าห่วงกังวลถึงสิ่งใดๆ...รู้สึกสบายปลอดภัยไป
ยิ่งขึ้น...ลมหายใจเป็นอารมณ์ที่บริสุทธิ์...เยือกเย็น...สงบเงียบ
เอตํ สนฺตํ...เอตํ ปณฺธิตํ...ยทิทํ...มทนิมฺมทโน.....
ปิปาสวินโย...อาลยสมุคฺฆาโต...วฏฺฏฺฐุปจฺเฉโท...ตณฺหกฺขโย
...วิราโค...นิโรโธ...นิพฺพานํ...นฺิสงฺบ...นฺิประณฺิต...
ณ ที่นี้เอง...เป็นที่สร้างความเม้า...เป็นที่กำจัดความกระหาย...
เป็นที่ถอนความอาลัย...เป็นที่ตัดวัฏฏะ...เป็นที่สิ้นตัณหา...
เป็นที่หน่ายราคะ...เป็นที่ดับสนิท...นี่แหละคือนิพพาน....

เอตํ สนฺตํ...เอตํ ปณฺธิตํ...ยทิทํ...สพฺพสงฺขารสมฺภเฏ...
สพฺพปฏฺิณิสฺสคฺโค...ตณฺหกฺขโย...วิราโค... นิโรโธ...นิพฺพานํ...

นี่สงบ...นี่ประณิต.. ณ ที่นี้เอง...เป็นที่สงบแห่งสังขาร
ทั้งปวง...เป็นที่สละคืน...คือเป็นที่ปล่อยวางซึ่งอุปธิทั้งปวง
...เป็นที่สิ้นตัณหา...เป็นที่หน่ายราคะ...เป็นที่ดับสนิท...
นี่แหละคือนิพพาน....

...แม้ว่าความสงบที่กำลังดื่มด่ำอยู่ขณะนี้มันจะไม่ใช้
ภาวะของนิพพานที่แท้จริง แต่ก็สงบเยือกเย็นปลอดภัยไป
เบาสบาย กำหนดลมหายใจให้ได้ทุกระยะทุกขณะจิต

อย่าเพลอ อย่าคิดถึงสิ่งอื่น ให้รู้สึกอยู่แต่กับลมหายใจ
อย่างเดียว...

ข้าพเจ้ามีความรู้สึก ว่า เสียงของอาจารย์แผ่วจาง
หายไป แต่คล้ายมีคลื่นอะไรบางอย่างผ่านทะลุลำตัวไปมา
จึงลืมตาขึ้นเห็นแสงสว่างระยิบระยับพร่างพรายไปหมดจน
ต้องหลับตาลงอีกครั้งหนึ่ง พร้อมทั้งสูดลมหายใจเข้ายาวๆ
ลึกๆ หายใจออกช้าๆ สอง-สามครั้ง ลืมตาขึ้นมาอีกครั้ง
จึงรู้สึกตัวว่ากำลังก้าวเดิน เพิ่งได้สังเกตเห็นที่บัดนี้เองว่า
ภูมิประเทศรอบข้างปลอดโปร่งมองไปทางทิศใดก็เห็นพันธุ์
ไม้เนื้อใหญ่ขึ้นเขียวชะอุ่ม มีนกตัวเล็กๆ สีชมพูเรีงร้อง
บินจากต้นไม้ต้นนั้นไปต้นไม้โน้น เนินผาเตี้ยๆ หลายแห่งลาด
ชันลง ทำให้การเดินทางเปลี่ยนสภาพบ่อยๆ มองเห็นสายน้ำ
ไหลรินเป็นลำธารผ่านไปตามโขดหิน ซึ่งมีต้นไม้เล็กๆ
ประเภทมอสหรือเฟิร์นระเรีปริมๆ ได้ยินเสียงสัตว์ป่าเล็กๆ
ร้องสลับกับเสียงนกและเสียงน้ำที่ไหลลงจากโขดหินบางแห่ง
เพื่อไหลต่อไปไม่หยุดยั้งตามลำน้ำ ได้ยินเสียงอาจารย์แผ่ว
มาเบาๆ

...รู้สึกที่จิตใจปลอดโปร่งเบาสบาย... รู้สึกสบาย
ยิ่งขึ้น... พอข้าพเจ้ารู้สึกสบายยิ่งขึ้นตามเสียงของอาจารย์
...ทันทีก็เห็นรอบๆ ตัวปรากฏคล้ายละอองเมฆขาวแวว
วาววิบวับแต่นุ่มนวลนัยน์ตา เริ่มเกาะกลุ่มหนาแน่นชัดขึ้น
จนกลายเป็นกลุ่มคนมากมายเคลื่อนไหวปรากฏชัดขึ้น
พร้อมๆ กับเสียงพูดคุยกษ์หวัหระเคล้าเสียงดนตรี แต่ยังไม่
จับข้อความความหมายไม่ได้ แต่ช่างเป็นเสียงที่ดึงดูด
และเชิญชวนให้จิตใจจดจ่อไม่อยากจากไป ข้าพเจ้าคิดว่า
เอ๊ะ..แล้วอาจารย์อยู่ไหนล่ะ...สภาพทุกอย่างหายไปทันที
พร้อมกับข้าพเจ้าก็รู้สึกตัวตื่นขึ้น จึงรู้ว่าสภาวะเมื่อสักครู่
นั้นเป็นสภาวะในสมาธิ

ข้าพเจ้ารู้สึกใจหายและเงิบเหงา จึงพยายามสูด
ลมหายใจเข้ายาวๆ ลึกๆ หายใจออกช้าๆ หายใจเข้านับหนึ่ง
หายใจออกนับสอง หายใจเข้านับสาม หายใจออกนับสี่
นับไปเรื่อยๆ พยายามบังคับให้จิตใจอยู่กับลมหายใจเข้า
ออกและการนับ ก็ได้พบอาจารย์ พ่อฤๅษี หลวงพ่อสมเด็จ
สมเด็จพระนเรศวรมหาราช หรือ เทพเจ้าโอปปาติกะอื่นๆ
สุดแล้วแต่ละครั้งแต่ละวัน อาจารย์ได้บอกข้าพเจ้าว่า

สมาธิของข้าพเจ้าเพียงแค่ออยู่ในสภาวะที่โอบปาทิกะจะมาติดต่อด้วยเท่านั้น คือเปรียบเสมือนข้าพเจ้าเปิดประตูหรือหน้าต่างเท่านั้น ยังไม่สามารถที่จะเข้าสู่ภูมิในมิติของโอบปาทิกะอย่างแท้จริงได้

บางครั้งที่อาจารย์พยายามจะดึงสมาธิของข้าพเจ้าให้เข้าสู่ภูมิในมิติของโอบปาทิกะได้บ้างก็ยังไม่เป็นผลนัก พร้อมทั้งพูดย้ากับข้าพเจ้าอีกว่า พยายามหน่อยนะ ทำให้สบายไว้เสมอ งานที่อาจารย์ตั้งปณิธานไว้นั้นยังไม่บรรลุถึงจุดมุ่งหมาย คือถ้าตราบใดที่คนโดยทั่วไปยังไม่สามารถที่จะเข้าใจได้ด้วยตนเองว่า เรื่องสังสารวัฏฏ์เป็นเรื่องที่เป็นไปได้ เรื่องกฎของกรรม เรื่องตายแล้วเกิด แล้วศีลธรรมจะเกิดจากตัวเองจริงๆ ไม่ได้ สันติสุขอย่างแท้จริงก็ไม่อาจจะบังเกิดขึ้นได้ในสังคม อาจารย์ทำไว้ได้เพียงแค่เขียนหนังสือและวางหลักการและแนวทางไว้ได้เพียงแค่นิดหน่อยเท่านั้น ยังไม่ทันได้เป็นปีกแผ่นก็หมดเวลาที่จะอยู่ในโลกมนุษย์แล้ว และยิ่งเมื่อมามีชีวิตในโลกโอบปาทิกะมีกายละเอียดจึงยิ่งเห็นได้ชัดว่า การฝึกหัดปฏิบัติตนเองของคนเพียงแต่กำหนดอิริยาบถเพื่อให้มีสติอยู่กับตัวนั้นไม่พอ

จริงๆ ไม่พอที่จะเป็นพื้นฐานของการที่จะมีชีวิตในสุคติภูมิได้ เมื่อมนุษย์ส่วนมากเมื่อละกายเนื่อกายหยาบ แล้วเข้าสู่หุคติภูมิในโลกของโอปปาติกะก็จะมีผลย้อนให้เกิดแต่พลังแห่งหุคติภูมิในโลกมนุษย์ สรุปลแล้วความเดือดร้อน หุภิกขภัยก็บังเกิดแก่สภาวะในโลกทั้งสอง คือทั้งโลกมนุษย์และโลกของโอปปาติกะ

ลองปฏิบัติดูนะ คือลองซักชวนผู้ที่สนใจและพอมีเวลา ให้มาร่วมกันปฏิบัติในช่วงเวลาก่อนวันเข้าพรรษา โดยอาจารย์จะคอยช่วยแนะถึงวิธีการต่างๆ บ้าง เพื่อได้ผลก็จะได้ทำเป็นแนวทางแนะนำคนอื่นต่อๆ ไป จะได้เป็นอานิสงส์ติดตัวไป อย่าลืมตักน้ำไว้เสมอว่า ชีวิตคือการเดินทางในสังสารวัฏฏ์ ชีวิตของมนุษย์มิได้สิ้นสุดเพียงแค่ความตาย บรรดาชีวิตทั้งหลายในสากลจักรวาลนั้น จะมีการเปลี่ยนแปลงอยู่ใน ๒ รูปแบบนี้เท่านั้น คือเมื่อไม่เกิดอยู่ในสภาพที่เป็นกายหยาบ ก็ต้องเกิดอยู่ในสภาพที่เป็นกายละเอียด จะหมุนเวียนกลับไปกลับมาอยู่ในสภาพนี้ตลอดชั่วนิรันดร โดยมีเงื่อนไขว่า トラบใดที่ยังมีวิชา

ค้นหาอุปาทาน สะสมวิบากต่างๆ อยู่ตลอดเวลา ตายแล้ว ก็จะต้องเกิดอีกแน่นอนไม่มีทางหลีกเลี่ยงได้

คงจะจำได้ว่า งานการสอน การค้นคว้า การเผยแพร่ ศาสนาที่อาจารย์เน้นมากที่สุด จนกลายเป็นสัญลักษณ์ว่า ถ้าคำพูดอย่างนี้ไม่มีใครหกรอก นอกจากอาจารย์พร ก็คือ ให้ทุกคนเข้าใจถึงพุทธพจน์ที่ว่า ตุก่อนอานนทฺ ถ้าวิญญาณ จักไม่ก้าวลงสู่ท้องของมารดา นามรูปจะพึงเกิดในท้องของมารดาได้หรือ

มิได้พระพุทธเจ้าข้า.....เพราะเหตุนี้แล อานนทฺ เราจึงกล่าวว่า วิญญาณเป็นปัจจัยให้เกิดนามรูป หรือ วิญญาณเป็นผู้สร้างชีวิต

...บุญและบาปเป็นอำนาจลึกลับที่คอยควบคุม โชคชะตาของคนเราทุกคนให้เป็นไปตามกรรมที่ได้ทำไว้ ไม่มีใครคนใดหลีกเลี่ยงได้ แต่เรื่องนี้เข้าใจยากมาก เว้นไว้แต่ว่าจะได้ศึกษาให้เข้าใจเรื่องชีวิตของโอบปาติกะด้วย ตนเองอย่างแจ่มแจ้งแล้ว ก็จะทำให้เข้าใจถึงอำนาจของ บุญและบาปที่ควบคุมโชคชะตาของมนุษย์ได้อย่างดี เพราะ

ชีวิตในโลกของโอบปาติกะ เป็นชีวิตที่ขึ้นอยู่กับอำนาจของบุญและบาปอย่างเห็นได้ชัด

สิ่งที่มนุษย์ควรกลัวอย่างที่สุดยิ่งกว่าอำนาจของกฎหมาย หรืออำนาจอะไรอย่างอื่น ก็คือบาปหรืออกุศล ความชั่วที่เกิดขึ้นในใจ และสิ่งที่ควรเสาะแสวงหาเพิ่มพูนให้ มากก็ไม่ใช้เงินทองหรือทรัพย์สมบัติใดๆ ไม่ใช่เกียรติยศหรืออำนาจอิทธิพลใดๆ ทั้งสิ้น แต่ที่แท้คือบุญกุศลหรือคุณธรรม ความดีต่างๆ เพราะความดีและความชั่วนั้นเป็นสิ่งที่ติดตามเราไปได้ทุกหนทุกแห่ง ไม่มีทางที่จะหลบหนีหนีหน้าไปได้และอำนาจของความดี (บุญกุศล) หรือความชั่ว (บาปอกุศล) นี้แหละ คืออำนาจบันดาลที่สูงกว่าอำนาจบันดาลของเทพเจ้า หรือสิ่งศักดิ์สิทธิ์ใดๆ และถ้าหากว่าจะมีภูตผีปีศาจตนใด ทำร้ายเรา ก็พึงเข้าใจเกิดว่านั่นเป็นเพราะความชั่วหรือบาปอกุศล มิฉฉาทิฏฐิในตัวของเราชักจูงเข้ามา และในทำนองเดียวกัน ถ้าจะมีเทพเจ้าองค์ใดหรือสิ่งศักดิ์สิทธิ์ใดๆ คอยให้ความช่วยเหลือ นั่นก็เป็นเพราะความดีหรือบุญกุศล สัมมาทิฏฐิในตัวของเราเอง ทำให้ท่านเกิดความเมตตาปราณี เรียกร้องให้ท่านมาช่วย

กฎของกรรมคือ ทำดีได้ดี ทำชั่วได้ชั่ว เป็นกฎความจริงที่ไม่เคยยกเว้นใครเลย แม้แต่เทพเจ้าทั้งหลายก็อยู่ภายใต้กฎอันนี้ ซึ่งถ้าคนในโลกส่วนมากเชื่อเรื่องกฎของกรรมกันอย่างเคร่งครัดแล้ว คนในโลกนี้ก็จะอยู่ร่วมกันได้อย่างสันติ สงครามและการเบียดเบียนกันในรูปแบบต่างๆ จะหมดไปจากโลก และทั้งจะเป็นทางช่วยให้กฎหมายที่ออกมาด้วยความเป็นธรรมนั้น มีผลในทางบังคับให้คนทำตามง่ายขึ้น คนที่รู้จะไม่คิดหลีกเลี่ยงกฎหมาย หรือใช้กฎหมายไปในทางเอารัดเอาเปรียบคนอื่น และคนที่มีความรู้ความสามารถ เช่น นายแพทย์หรือนักผลิต นักลงทุนหรือนักก่อสร้าง คนเหล่านี้ก็จะพยายามใช้ความรู้ความสามารถไปในทางสร้างสันติ สร้างสิ่งที่มีคุณประโยชน์ต่อมวลมนุษยชาติ อย่างแท้จริง

อาจารย์ภาคภูมิใจ เบิกบานใจที่ได้เรียนได้ศึกษาค้นคว้า ได้ปฏิบัติตามและนำมาเผยแพร่สั่งสอนตลอดชีวิตในกาย-เนื้อกายหยาบ พระพุทธศาสนาเป็นสิ่งที่ล้ำเลิศ เป็นสิ่งมีคุณค่าต่อมวลมนุษย์ และสรรพชีวิตทั้งมวลในสากลจักรวาล ทั้งมนุษย์และโอปปาติกะ เป็นเสมือนหนึ่งดวงอาทิตย์ซึ่ง

โลกจะขาดเสียมิได้ แต่พระพุทธศาสนาเป็นของลึกซึ่ง
ยากแก่การที่จะรู้แจ้งแทงตลอดให้ทั่วถึง

สาระสำคัญที่แท้จริงของพระพุทธศาสนา อยู่ที่การ
เอาชนะกิเลสหรือการทำตนให้พ้นจากความทุกข์ เครื่อง
พ้นหนาการอันเนื่องมาจากกิเลสวิบาก และสาระสำคัญ
อีกอย่างหนึ่งก็คือ การทำให้ใจให้มีเมตตากรุณาต่อกันและกัน
ให้อภัยซึ่งกันและกัน ไม่คิดเบียดเบียนซึ่งกันและกัน
ทั้งในทางตรงและในทางอ้อม กับทั้งให้พยายามใช้ความรู้
ความสามารถและทรัพย์สมบัติต่างๆ ไปในทางสร้างสันติสุข
สร้างคุณประโยชน์ให้แก่กันและกัน และจะต้องพยายามทำ
ความเข้าใจให้ได้กับความหมายของคำว่า **“ทุกอย่างเกิด
จากใจ สำคัญที่ใจ”** ทุกคนเลือกได้ด้วยตนเองว่าจะอยู่ใน
สวรรค์หรือนรก สวรรค์-นรกในโลกมนุษย์ หรือ สวรรค์-นรก
ในโลกของโอปปาติกะ

ทำใจให้สบายไว้ละ อาจารย์จะเล่าให้ฟังถึงเรื่องราว
ต่างๆ ที่ได้ประสบมา

แม้ว่าอาจารย์จะเข้าใจสภาวะต่างๆ เป็นอย่างดีของ
ทั้งโลกมนุษย์และโลกทิพย์แล้วก็ตาม แต่แม้กระนั้นก็ยัง

ต้องระวังประคองให้มีสติอยู่กับตัวตลอดเวลา เพราะการ
อยู่ในสภาวะของกายทิพย์นั้น สภาพทุกอย่างนั้นจะ
เปลี่ยนไปตามความรู้สึกนึกคิดทันที และสิ่งที่ยังไม่คุ้นเคย
กันเลย และยังปรับสภาวะจิตไม่ได้ก็คือเรื่องกาลเวลาว่า
ขณะไหนเป็นกลางวัน ขณะไหนเป็นกลางคืน เวลาได้
สว่างเลยไปแล้วเท่าไร ระยะเวลาขนาดไหนจึงจะนับเป็น
วันหนึ่งคืนหนึ่งในโลกทิพย์

ในโลกมนุษย์มีนาฬิกาเป็นเครื่องวัดสำหรับคนที่ดู
นาฬิกาเป็น คนที่ดูนาฬิกาไม่เป็นก็ยังมีมิติสว่างของ
ทุกอย่างยังมีเจริญงอกงามแล้วก็เหี่ยวแห้งเฉาตายไปมีการ
เปลี่ยนแปลงอยู่เกือบตลอดเวลา แต่ในโลกทิพย์ที่อาจารย์
กำลังเผชิญอยู่ ยังไม่เข้าใจว่าจะมีอะไรมาใช้เทียบเวลา
เพราะทุกอย่างยังดูสดใส ไม่มีของเสีย ไม่รู้สึกว่ามีกลางวัน
กลางคืน ในโลกมนุษย์แม้ที่ขั้วโลกเหนือ เช่นที่ประเทศ-
นอร์เวย์ แม้จะสว่างอยู่ถึงหกเดือน มีดอีกหกเดือน ก็ยัง
ได้ขึ้นชื่อว่ากลางวันกลางคืน ฉะนั้นขอเวลาอาจารย์อีก
สักหน่อย พอเข้าใจและรู้กฎเกณฑ์ของความเกี่ยวของ
ระหว่างโลกมนุษย์กับโลกทิพย์ในเรื่องเวลาแล้ว เราคงได้

พบกันมากกว่านี้ ต้องเตือนตัวเองไว้เสมอว่า อย่าคิดถึงอาจารย์เพราะจะทำให้ไม่ได้พบกัน

กำลังเลือกดูหนังสือยังไม่ทันที่จะทั่วทั้งห้อง ก็พอดีหลวงพ่อบรมสมเด็จพระพุฒาจารย์ (โต) เดินเข้ามากับสมเด็จพระสังฆราชฯ (ไก่เถื่อน) พลาญหลวงพ่อบรมขึ้นว่า “อย่ามัวซำออยู่เลย จะถึงวันวิสาขบูชาอยู่แล้ว พระหยก-สมเด็จรุ่นพร จะต้องทำพิธีบรรจุพลังอีกแล้วเดี๋ยวจะเสียชื่อ ‘สมเด็จ’ กับ ‘พร’ หมด ไป...ไปกันได้แล้ว” อาจารย์ยังคงงง แต่ก็เดินตามหลังหลวงพ่อบรมฯ กับสมเด็จพระสังฆราชฯ ไป

มาถึงโรงพิธีไม่ทันรู้ว่ามาได้อย่างไร กลางโรงพิธีนั้น มีพราหมณ์แต่งชุดขาว ๙ คน นั่งล้อมวง แต่ละคนกำลังเพ่งและตั้งใจประกบพระหยกสมเด็จรุ่นพร ให้ติดกับพระสมเด็จสีขาว หลวงพ่อบรมฯ บอกว่า “พระสมเด็จสีขาวเหล่านี้เป็นพระสมเด็จฯ ที่หลวงพ่อบรมฯ ได้ทำไว้ตั้งแต่อยู่ในโลกมนุษย์ ด้วยพลังศักดิ์สิทธิ์ พระสมเด็จฯ เหล่านี้ก็ได้บังเกิดขึ้นเก็บรักษาไว้ในหอพระเครื่องต่างๆ ที่มีความศักดิ์สิทธิ์ เป็นการถ่ายพลังความศักดิ์สิทธิ์จากพระสมเด็จฯ โต รุ่นที่หนึ่ง

แก่พระหยก สมเด็จพระนพร เมื่อใครได้ไว้บูชาติดตัว ก็จะมีพลังศักดิ์สิทธิ์คุ้มครองป้องกันเทียบเท่าพระสมเด็จพระโต รุ่งที่หนึ่งทีเดียว พอถึงวันวิสาขบูชาคืออีก ๓ วันต่อจากนี้ เสี่ยงคำสวดสาธยายพุทธมนต์จากโลกมนุษย์ก็จะเป็นสื่อพลังถึง ทำให้ความศักดิ์สิทธิ์นี้เป็นอันหนึ่งอันเดียวกัน”

พอหลวงพ่อสมเด็จฯ อธิบายให้ฟังแล้ว ท่านจึงได้พาเดินไปด้านหน้าโรงพิธี ซึ่งบริเวณนั้น องค์สมเด็จพระนเรศวรมหาราช กับทั้งอดีตบูรพมหากษัตริยาธิราชต่างประทับอยู่ตามพลับพลา ซึ่งตกแต่งไว้อย่างสวยงามราวกับปราสาทราชมณเฑียร แต่ละพระองค์ต่างก็มีข้าราชการบริพารมากมาย หลวงพ่อสมเด็จฯ อธิบายให้ฟังว่า **บริเวณทั้งหมดนี้จัดสำหรับพระราชพิธีกาญจนาภิเษก** พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวภูมิพลอดุลยเดชมหาราช บรรดามวลเหล่าเทพเจ้าโอบปาดิเกต่างตั้งจิตเป็นกุศล ซึ่งจะได้เริ่มตั้งแต่วันวิสาขบูชา วันศุกร์ที่ ๓๑ พฤษภาคม ๒๕๓๙ เป็นต้นไป “**อำนวยการให้แผ่นดินของ** พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวภูมิพลอดุลยเดชมหาราช บังเกิดสันติสุขเจริญไพบุลย์ งอกงาม โดยเฉพาะ

สุขภาพพลานามัยส่วนพระองค์ ให้ปราศจากโรค
 พยาธิทั้งปวง” สิ่งที่น่าประหลาดอยู่ต่อหน้าขณะนั้นก็คือ
 เงามพระบรมรูปพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว สีทองรัศมี
 สีเงินยวงทาบทับอยู่บนผืนผ้าใบใยแก้วใส ลอยเด่นใน
 บรรยากาศ เสียงคำว่า “ทีฆา ยุโก โหตุ มหาราชฯ” จะดัง
 สะท้อนย้อนกลับไปกลับมา อยู่ตลอดเวลา

อาจารย์บอกข้าพเจ้าว่า นี่ดีนะที่ทั้งปี ๒๕๓๘ และ
 ๒๕๓๙ นี่เป็นปีที่คนไทยทั่วไปมีจิตเป็นกุศลทำบุญกันอยู่
 แทบจะไม่มีว่างเว้น นับจากวันที่สมเด็จพระศรีนครินทราบ
 รมราชชนนี ละกายเนื้อกายหยาบเข้าสู่สุคติภูมิทิพย์ แล้ว
 สืบต่อเนื่องถึงปีที่พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวครองศิริราช
 สมบัติครบ ๕๐ ปี กิจการงานใดๆ ที่จัดทำขึ้นต่างปรารถนถึง
 แต่สิ่งที่ดีที่งามที่เป็นกุศลทั้งสิ้น จึงทำให้เหตุการณ์ทุกอย่าง
 คลี่คลายไปในทางที่ดีได้บ้าง เพราะมีฉะนั้นแล้ว สภาวะความ
 เป็นไปต่างๆ ก็คงจะมีอาจที่จะทนทานกันได้ โดยเฉพาะด้าน
 เศรษฐกิจ การเงิน การค้า การลงทุน มองไม่เห็นแนวทางที่
 ชัดเจนว่า สภาวะการณ์จะดำเนินไปทิศทางใด คนยากจน
 เดือดร้อนเพราะค่าครองชีพสูง คนร่ำรวยเดือดร้อนเพราะ

ไม่สามารถจะดำเนินกิจการใดๆ ให้เป็นไปโดยราบรื่น และ
บรรลุลจุดประสงค์ได้ การพัฒนาทางด้านวัตถุที่สนองความ
ต้องการทุกอย่างได้อย่างรวดเร็ว โดยที่จิตใจพัฒนาตามไม่ทัน
ก่อให้เกิดช่องว่าง จนกลายเป็นพลังคลื่นแห่งมิจฉาภิภูฏิ
ความหลงผิดที่บ่อนทำลาย สภาพภพภูมิของมนุษยชาติ

ข้าพเจ้าบอกอาจารย์ว่า ๓ ปีกว่าแล้วที่อาจารย์มี
สภาวะอยู่ในกายทิพย์ งานต่างๆ ที่อาจารย์เคยทำเมื่อยังมี
ชีวิตอยู่นั้นก็พอจะดำเนินต่อมาได้บ้าง แต่ก็เนิ่นช้าไม่เห็นผล
เท่าที่ควร เพราะความสามารถของข้าพเจ้าก็มีจำกัด
สำหรับเรื่องการเงินนั้นก็พอจะมีให้ทำงานเท่าที่อาจารย์ได้
ทำไว้ ให้ดำเนินไปได้เรื่อยๆ เพราะข้าพเจ้าไม่ได้สร้างงาน
อะไรเพิ่มเติมขึ้นมา กองทุนมูลนิธิพร รัตนสุวรรณ พระรูป
สลอกเกิดอนุสรณ์ สมเด็จพระนเรศวรมหาราช และงาน
จัดพิมพ์พระธรรมคัมภีร์ ก็ยังคงพอมีผู้มีจิตเป็นกุศลศรัทธา
ช่วยเหลืออยู่บ้าง โดยเฉพาะในระหว่างนี้ **คุณชัย นิจยะ**
ผู้มีความเลื่อมใสในการทำงานของอาจารย์ ก็ได้แสดงความ
เมตตาแก่ข้าพเจ้าโดยให้ทุนไว้จำนวนหนึ่ง ซึ่งข้าพเจ้าก็ได้
นำสมทบกองทุนมูลนิธิพร รัตนสุวรรณ ไว้แล้ว และได้บอก

ไว้ว่า จะพยายามช่วยเหลือในกิจการงานที่ข้าพเจ้าจะได้
 จัดทำขึ้น เพื่อให้งานที่อาจารย์ตั้งปณิธานไว้นั้นให้ดำเนินไปได้
 อาจารย์บอกว่า ขออนุโมทนา กับทั้งตั้งจิตอธิษฐานให้
 คุณชาย นิจยะ มีสุขภาพแข็งแรง เพื่อจะได้มีโอกาสทำบุญ
 กุศลอีกเรื่อยๆ พร้อมกันนี้อาจารย์ได้ให้ข้าพเจ้าขอบคุณ
 อนุโมทนากับท่านพระอาจารย์อุรา คุณชัชชัย จันทร์ศุภฤกษ์
 คุณทวี คุณปรีชา ที่ได้เป็นผู้จัดการเกี่ยวกับป้ายประวัติ
 และป้ายอนุสรณ์ที่ลานอุทยานของอาจารย์จนสำเร็จทัน
 ก่อนวันเพ็ญอาสาฬหบูชา ซึ่งมีความสำคัญมากต่อมิตินของ
 ภูมิในโลกทิพย์มาก

ขณะที่ข้าพเจ้ากำลังฟังอาจารย์พูดอยู่นั้น ก็ได้ยินเสียง
 คร่ำครวญขึ้นมาแว่วๆ ว่า

....โอ้ย...อา...ชั่วชีวิตของฉันนี่ ฉันได้ทำอะไรบ้าง
 ที่เป็นความดี ที่เป็นคุณประโยชน์ต่อประเทศชาติ ต่อสังคม
 และต่อเพื่อนมนุษย์... ไม่มีอะไรเลยหรือ...ฉันไม่ได้ทำ
 อะไรเลยหรือ...

.....ฉันคอยเผาหัวใจของตนเองอยู่ทุกเมื่อเชิ้อวัน
 ไม่อยากให้ใครได้ดี ได้เด่นเกินฉันไปได้ ฉันต้องเก่ง

ฉันต้องมีเกียรติมากกว่าคนอื่น ทั้งๆ ที่ฉันไม่เคยทำอะไรให้ใครๆ เลย ฉันยังไม่ร่ำรวยมั่งมีพอที่จะช่วยเหลือใครๆ ได้ ทั้งๆ ที่ฉันมีเงินฝาก มีบ้านให้เช่า มีที่ดิน ที่นา เป็นพันๆ ไร่ โอ๊ย....มีเยอะแยะไปหมด...ฉันเสียดายทรัพย์สินสมบัติของฉัน...ฉันให้ใครไม่ได้ ให้แล้วมีแต่จะหมดไป....แห้งแล้ง..ลมพัดเจ็บราวกับมีดกรีด...

ฟังไฉนนะ....อย่าเอาอย่างฉัน ชั่วชีวิตหนึ่ง..โปรดอย่าพลาชีวิต โปรดอย่าพลาเวลา โปรดอย่าเป็นคนรกโลกเช่นฉันนี้เป็นอันขาด เพราะว่าชั่วชีวิตนี้มีค่ามากกว่าจะเกิด กว่าจะโต ก็กินเวลาเป็นสิบๆ ปี โปรดเถิด โปรดอย่าเอาอย่างฉัน... โปรดเถิดชั่วชีวิตหนึ่งของท่าน ขอให้ทำประโยชน์เท่าที่จะทำได้เถิด....

ข้าพเจ้าพยายามเงี่ยหูฟัง พร้อมทั้งถามอาจารย์ว่า เสียงอะไร ของใคร...ทำไมจึงพูดคร่ำครวญซ้ำๆ อยู่อย่างนั้น ฟังดูคล้ายกับว่าเขาช่างได้รับความเจ็บปวดทุกข์ทรมานเหลือเกิน

อาจารย์พร รัตนสุวรรณ

ยังอยู่...ในโลกที่ตามนุษย์มองไม่เห็น

(ต่อจากฉบับเดือน พฤษภาคม - กรกฎาคม ๒๕๓๙)

ก่อนที่ข้าพเจ้าจะบันทึกเล่าถึงเรื่องเสียงที่ได้ยินแผ่ว
คร่ำครวญนั้นต่อไป ขอบันทึกเล่าถึงการปฏิบัติธรรมที่จัด
ขึ้นในช่วงวันอาสาฬหบูชา-เข้าพรรษา คือตั้งแต่วันที่ ๒๘
กรกฎาคม ถึง วันที่ ๔ สิงหาคม ๒๕๓๙ ซึ่งก็เป็นรายการ
ซึ่งจัดขึ้นโดยการแนะนำของอาจารย์พร รัตนสุวรรณ คือ
อาจารย์พร ได้ให้ชื่อโครงการนี้ว่า **“โครงการพัฒนาคุณภาพ
ชีวิตด้วยหลักพุทธศาสนา”** และได้ให้หลักว่า ทุกคนทุกชีวิต
ที่เกิดขึ้นมาในโลกนี้ จะต้องดำเนินชีวิตไปตามทางมรรคมี
องค์ ๘ จึงจะขจัดปัญหาและพ้นทุกข์ได้ ใครจะต้องการ
พ้นทุกข์หรือไม่ก็ตาม ใครจะรู้หรือไม่อยากที่จะรู้ก็ตาม
ในเมื่อเกิดขึ้นมาแล้ว จะต้องดำเนินไปตามทางนี้ทั้งสิ้น ถ้าไม่
ดำเนินตามทางนี้ การเดินทางในสังสารวัฏจะไม่มีวันสิ้นสุด
และจะต้องได้พบกับปัญหาความยุ่งยากตลอดกาลชั่ววินิจ
นิรันดร์ ทุกคนแม้จะยังไม่เข้าใจแต่ก็ควรที่จะอ่านหรือท่องจำ

ให้เป็นเครื่องสะกิดเตือนใจไว้บ้าง เพราะถึงอย่างไร ทางนี้ก็เป็นทางที่ทุกคนจะต้องเดิน จะไม่มีทางอื่น สูตรหรือคาถาประจำสำหรับทุกชีวิต ซึ่งพระพุทธรองค์ตรัสรู้ แล้วนำมาบอกนั้นอันที่ทุกคนควรจะต้องจำให้ได้ก็คือ

บทสวดมนต์พิเศษ

อภิวรรณคัมภีร์

เป็นคาถาที่เกี่ยวข้องกับทางแห่งความพ้นทุกข์

มคฺคานภฺวฺวณฺณคิโก	เสฏฺฐิโฐ	สจฺจจันนี	จตุโร	ปทา
วिरาโค	เสฏฺฐิโฐ	ธมฺมมานัน		ทิปทานญจ
เอเสว	มคฺโค	นตฺถณฺโณ		ทสฺสนสฺส
เอตฺถนฺนํ	ตุมฺเห	ปฏฺธิปชฺชถ		วิสุทฺธิยา
เอตฺถนฺนํ	ตุมฺเห	ปฏฺธิปนฺนา		มารเสนปฺปโมหนํ
อภฺชาโต	โว	มยา	มคฺโค	ทฺขสฺสนนฺตํ
				กริสฺสถ
				อญฺญาเย
				สฺสสฺสจฺจถนํ
				อภฺชาตาโร
				ตถาคตา
				ณฺณานิ
				มารพฺพชฺชนา

บรรดาทางทั้งหลาย ทางซึ่งมีองค์แปด (คือมรรคแปด) เป็นทางประเสริฐสุด บรรดาสัจจะทั้งหลาย สัจจะ ซึ่งมีบทสี่ (คืออริยสัจสี่) เป็นสัจจะประเสริฐสุด บรรดาธรรมทั้งหลาย วิราคธรรม (คือนิพพาน) เป็นธรรมอันประเสริฐสุด บรรดาสัตว์สองเท้าทั้งหลาย พระตถาคตผู้มีดวงตา (คือพระพุทธเจ้า) เป็นผู้ประเสริฐสุด

ทางนี้เท่านั้น ทางอื่นไม่มี เพื่อความบริสุทธิ์แห่งทัศนะ (คือความพ้นทุกข์ เพราะคนเราจะพ้นทุกข์ได้จริงๆ พ้นได้อย่างเด็ดขาดนั้น ต้องเป็นผู้มีทัศนะบริสุทธิ์) ท่านทั้งหลายจงเดินไปตามทางนี้ (คือตามมรรคแปด) ซึ่งเป็นทางที่จะทำให้มารและเสนามารเกิดหลงทาง (คือติดตามท่านไปไม่ได้)

อนึ่ง เมื่อท่านทั้งหลายเดินไปตามทางนี้แล้ว ก็จะทำให้สุดแห่งทุกข์ได้ เราได้บอกทางแก่ท่านทั้งหลายแล้ว ซึ่งเป็นทางที่เรารู้แจ้งด้วยตนเองแล้วว่า ผู้ที่ปฏิบัติตามทางนี้จะสามารถสลัดหรือถอนลูกศร คือ ราคะ โทสะ โมหะออกได้

ฉะนั้น ท่านทั้งหลายจะต้องทำความเพียรด้วยตนเอง พระตถาคตทั้งหลายเป็นแต่ผู้บอก เมื่อท่านทั้งหลายเข้าฌาน

เดินไปตามทางนี้แล้ว ก็จะไม่พ้นจากเครื่องพันธนาการของมาร (คือพ้นจากการเวียนว่ายตายเกิดอยู่ในภพทั้งสาม คือ กามภพ รูปภพ อรูปภพ)

ภารสูตตคาถา

เป็นคาถาเกี่ยวกับการปล่อยวางในเบญจขันธ์ คือ ร่างกาย

ภารา	หเว	ปญจกขนุชา	ภารหาโร	จ	บุคฺคโล
ภารา	ทานํ	ทุกขํ	โลเก	ภาร	นิกฺเขปนํ
นิกฺ	ชิปิ	ตฺวา	ครุํ	ภารํ	อญฺญํ
มฺลํ	ตณฺหํ	อพพฺยุห		อนา	ทิย ส
				นิจฺ	ฉาโต
				ปริ	นิพฺพุโตติ.

ขันธ์ ๕ เป็นภาระแล ก็บุคคลเป็นผู้นำภาระไป การถือเอาภาระเป็นทุกขในโลก การปลงภาระเสียเป็นสุข บุคคลทิ้งภาระอันหนักเสียแล้วไม่ฉวยเอาสิ่งอื่นเป็นภาระอีก ถอนตัณหาพร้อมทั้งรากได้แล้ว หมดความปรารถนาแล้ว ปรินิพพาน ดังนี้แล.

ปรัชญาสมุปบาทปาฐ

(หลักปรัชญาสมุปบาท หรือปัจเจกพยาการ)

เป็นคาถาพุทธปรัชญาซึ่งเกี่ยวกับการบังเกิดขึ้นของชีวิต
ว่าจะต้องอาศัยปัจจัยอะไรบ้าง

อวิชชาปัจจัยยา สงฺขารยา สงฺขารปัจจัยยา วิญญาณ
วิญญาณปัจจัยยา นามรูป นามรูปปัจจัยยา สฬายตน
สฬายตนปัจจัยยา ผลสฺส ผลสฺสปัจจัยยา เวทนา เวทนา
ปัจจัยยา ตณฺหา ตณฺหาปัจจัยยา อุปาทานํ อุปาทานปัจจัยยา
ภโว ภวปัจจัยยา ชาติ ชาติปัจจัยยา ชรามรณํ โสภปริเทว
ทุกขโทมนสฺสสุปายาสา สมุภวนฺติ เอวเมตสฺส เกวลสฺส
ทุกขกฺขนฺตสฺส สมฺทโย โหติ.

อวิชชาเยเตว อเสสวिरาคนิโรธา สงฺขารนิโรโ
สงฺขารนิโรธา วิญญาณนิโรโ วิญญาณนิโรธา นามรูป
นิโรโ นามรูปนิโรธา สฬายตนนิโรโ สฬายตนนิโรธา
ผลสฺสนิโรโ ผลสฺสนิโรธา เวทนานิโรโ เวทนานิโรธา
ตณฺหานิโรโ ตณฺหานิโรธา อุปาทานนิโรโ อุปาทาน
นิโรธา ภวนิโรโ ภวนิโรธา ชาตินิโรโ ชาตินิโรธา

ชรามรณ โสภปริเทวทุกขโทมนสสุปายาสา นิรุชฺฌนฺติ
 เหวเมตสฺส เหวลสฺส ทุกฺขกฺขนฺธสฺส นิโรโธ โหติ.

อวิชชา เป็นปัจจัยให้เกิดสังขาร สังขาร เป็นปัจจัย
 ให้เกิดวิญญาณ วิญญาณ เป็นปัจจัยให้เกิดนามรูป นามรูป
 เป็นปัจจัยให้เกิดสฬายตนะ สฬายตนะ เป็นปัจจัยให้เกิด
 ผัสสะ ผัสสะ เป็นปัจจัยให้เกิดเวทนา เวทนา เป็นปัจจัย
 ให้เกิดตัณหา ตัณหา เป็นปัจจัยให้เกิดอุปาทาน อุปาทาน
 เป็นปัจจัยให้เกิดภพ ภพ เป็นปัจจัยให้เกิดชาติ ชาติ เป็น
 ปัจจัยให้เกิดชรา มรณะ โสกะ ปริเทวะ ทุกฺขะ โทมนัส
 อุปายาส กองทุกข์ทั้งมวล ย่อมเกิดขึ้นด้วยอาการอย่างนี้

เพราะอวิชชาดับไปด้วยวิราคะโดยไม่เหลือ สังขาร
 จึงดับ เพราะสังขารดับ วิญญาณจึงดับ เพราะวิญญาณดับ
 นามรูปจึงดับ เพราะนามรูปดับ สฬายตนะจึงดับ เพราะ
 สฬายตนะดับ ผัสสะจึงดับ เพราะผัสสะดับ เวทนาจึงดับ
 เพราะเวทนาดับ ตัณหาจึงดับ เพราะตัณหาดับ อุปาทานจึงดับ
 เพราะอุปาทานดับ ภพจึงดับ เพราะภพดับ ชาติจึงดับ
 เพราะชาติดับ ชรา มรณะ โสกะ ปริเทวะ ทุกฺขะ โทมนัส
 อุปายาส จึงดับ กองทุกข์ทั้งมวล ย่อมดับ ด้วยอาการอย่างนี้

ในการจัดโครงการปฏิบัติธรรมครั้งนี้ ข้าพเจ้าจะไม่พูดถึงผลได้ของแต่ละคนที่มาเข้าร่วมกิจกรรม เพราะนั่นเป็นส่วนตัวของแต่ละบุคคล ซึ่งบางที่ข้าพเจ้าอาจจะขอร้องให้ช่วยเขียนเล่าไว้เพื่อเป็นแนวทางหรืออาจจะก่อให้เกิดความรู้สึกใคร่ที่จะทดลองมาปฏิบัติดูบ้างสำหรับสมาชิกหรือสาธุชนที่ยังไม่เคยสัมผัสกับแนวทางปฏิบัติเช่นนี้บ้าง เมื่อมีใครช่วยเขียนเล่าไว้ ข้าพเจ้าก็จะได้นำมาเสนอต่อไป แต่สำหรับตัวข้าพเจ้าเองแล้วก็ขอบันทึกเล่าไว้ดังนี้

เมื่อครั้งอาจารย์พร ยังมีชีวิตเป็นกายเนื้ออยู่นั้น อาจารย์ก็จะสอนธรรม และสอนนั่งสมาธิทุกวัน ใครมีข้อสงสัยหรือปัญหาใดๆ ก็จะช่วยแก้ไข และเมื่อเรามีประสบการณ์อย่างใดก็จะเล่าและขอคำแนะนำจากอาจารย์ได้ทุกอย่าง อาจารย์จะสอนธรรมบทจงสมาธิ อธิบายให้เราเข้าใจได้หลายแง่หลายมุม ในอันที่จะพัฒนาพื้นฐานจิตใจให้ดีขึ้นให้สูงขึ้น

แต่ในการมาปฏิบัติธรรมครั้งนี้เป็นการปฏิบัติที่อาจารย์ มาให้คำแนะนำขณะเมื่ออาจารย์มีชีวิตในโลกของโอปปาติกะมีกายทิพย์ และมีมวลเหล่าเทพเจ้าโอปปาติกะ

อีกมากมายมาร่วมในการปฏิบัติธรรมครั้งนี้ด้วย โดยอาศัยสื่อพลังเกื้อกูลของกันและกันคือพลังจากกายทิพย์ของมวลเหล่าเทพเจ้าโอปปาติกะและพลังจากกายเนื้อของพวกเราทุกคน หมายความว่า มวลเหล่าเทพเจ้าโอปปาติกะเหล่านี้เมื่อท่านได้เห็น-เข้าใจ-อนุโมทนากับการกระทำอันเป็นกุศลเจตนาของพวกเรา กุศลวิบากที่ท่านมีอยู่ก็จะให้ผลก่อให้เกิดสันติสุขขึ้นในจิตใจ พร้อมทั้งก่อให้เกิดการกระทำคือการปฏิบัติขึ้นด้วย เมื่อท่านเหล่านั้น มีการปฏิบัติธรรมเกิดขึ้นโดยอาศัยสื่อจากพวกเรา พลังทิพย์อันศักดิ์สิทธิ์ของท่านก็แผ่ครอบคลุมแก่พวกเราเช่นกันโดยอัตโนมัติ

ในเวลาที่พวกเราทำวัตรสวดมนต์เช้า-เย็น มวลเหล่าเทพเจ้าโอปปาติกะเหล่านั้นก็จะทำวัตรสวดมนต์พร้อมๆ กับพวกเราไปด้วย เมื่อพวกเรานั่งสมาธิโดยข้าพเจ้าเปิดเทปธรรมบทจงสมาธิ ซึ่งอาจารย์พรได้สอนไว้ตั้งแต่เมื่อยังมีชีวิตอยู่ ท่านเหล่านั้นก็จะกำหนดคลื่นเสียงในบรรยากาศตามไปด้วย โดยมีอาจารย์พร เป็นผู้แนะนำว่าการกำหนดคลื่นเสียงในบรรยากาศนั้นทำอย่างไร เพราะถ้าไม่เช่นนั้นแล้ว

ท่านเหล่านั้นก็มีอาจจะได้ยินเสียงที่เปิดจากเทปได้อาจารย์
 พรเองก็ได้กำหนดคลื่นเสียงในบรรยากาศและก็เข้าใจ
 เพราะเป็นสิ่งที่อาจารย์เองเป็นคนอธิบายธรรมบทของสมาธิ
 ไว้จึงเข้าใจถึงสภาวะทั้งหมด พร้อมกันนั้นเมื่อเสียงเทป
 สิ้นสุดลง อาจารย์พร ยังพูดอธิบายต่อเพิ่มเติมได้อีก ซึ่งทำ
 ให้มวลเหล่าเทพเจ้าโอปปาติกะเหล่านั้นเข้าใจได้ลึกซึ้ง
 แจ่มแจ้งขึ้นไปอีก เพราะไม่มีกายหยาบเป็นเครื่องกีดกัน
 สำหรับพวกเราที่นั่งฟังเสียงเทปอยู่นั้นอาจจะไม่เข้าใจหรือ
 ติดตามฟังไม่ได้ทุกๆ คำพูดที่ได้ยิน ทั้งนี้เพราะมีกายหยาบ
 มีร่างกายเป็นเครื่องกีดกัน ทำให้จิตใจไม่แน่วแน่ ผลที่ได้
 จึงไม่ค่อยจะเต็มที่นัก ขณะที่พวกเรากำลังนั่งสมาธิ
 อาจารย์พรจะนั่งอยู่ข้างๆ ของข้าพเจ้ากับทั้งมวลเหล่าเทพ
 เจ้าโอปปาติกะอื่นๆ ก็จะนั่งสมาธิรวมอยู่กับพวกเราใน
 บรรยากาศของโลกทิพย์ที่ซ้อนอยู่กับโลกมนุษย์ ส่วนที่พวกเรา
 มีการปฏิบัติธรรมอยู่ ในระยะวันแรกๆ อาจารย์พร ก็ได้พูด
 จูงสมาธิอธิบายถึงความรู้เบื้องต้นให้กับมวลเหล่าเทพเจ้า
 โอปปาติกะ ที่มาร่วมปฏิบัติธรรมให้เข้าใจเหมือนอย่างاتی

อาจารย์เคยพูดอธิบายเมื่อสมัยที่อาจารย์ยังมีชีวิตเป็นกาย
เนื่อกายหยาบอยู่นั้นว่า

“...การทำสมาธิหมายถึงการทำใจให้สงบ ทำใจให้
แน่วแน่อยู่ในอารมณ์อันเดียว ให้มีสติอยู่กับตัวทุกขณะ
ในขณะที่ท่านกำลังนึกอะไรอยู่ ถ้ารู้สึกตัวว่ากำลังนึกคิด
อะไรจิตย่อมเป็นสมาธิ และถ้าเป็นการนึกคิดถึงสิ่งที่ทำให้
จิตใจสงบ ทำให้กิเลสเบาบางลง จิตใจ จะแน่วแน่อยู่กับ
ข้อความเหล่านั้น อันนี้จะเป็นการช่วยทำให้จิตเป็นสมาธิ
ง่ายขึ้น

...มีหลักอยู่ว่า **ฌาน คือ สมาธิที่แน่วแน่ ปัญญา**
คือ ความรอบรู้ที่แจ่มแจ้ง ฌาน ย่อมไม่มีแก่ผู้ที่ไม่มปัญญา
ถ้ามีปัญญาซาบซึ้งในธรรม ก็จะทำให้จิตแน่วแน่เป็นสมาธิ
ถึงขั้นฌานได้ ฌานย่อมไม่มีแก่ผู้ที่ไม่มปัญญา ถ้ามีปัญญา
ก็หมายความว่า จะสามารถเข้าสมาธิถึงขั้นฌานได้ แต่หลัก
สำคัญก็คือว่า ต้องให้มีสติอยู่กับตัวทุกขณะ กำลังนึกคิดอะไร
ก็ต้องให้รู้สึกตัวว่ากำลังนึกคิดอะไร พร้อมกันนั้นก็เข้าใจ
ถึงสิ่งที่กำลังนึกคิด เรียกว่ามีปัญญา และสิ่งที่กำลังเข้าใจ
อยู่นั้น ก็คือหลักธรรม ซึ่งในเมื่อเราเข้าใจแจ่มแจ้ง แล้วทำ

ให้กิเลสต่างๆ สงบหรือว่าเบาบางลง เป็นการคลี่คลาย
 อารมณ์ต่างๆ ถ้าหากว่าการฝึกสมาธิจะช่วยวิธีฟัง หรือว่า
 จะโดยวิธีซึ่งเรานึกคิดขึ้นมาเองในใจก็ตาม ในเมื่อเป็นการ
 นึกถึงธรรม นึกขึ้นมาแล้วเข้าใจแจ่มแจ้ง ทุกขณะที่นึกคิด
 มีสติอยู่กับตัวทุกขณะ ถ้าอย่างนี้แล้ว จิตจะต้องเป็นสมาธิ
 อย่างแน่นอน พยายามทำใจให้สบาย กำหนดเสียงให้ได้ยิน
 ทุกๆ คำพูด.....

ผนฺทนํ จปลํ จิตตํ ทฺรกรขํ ทฺนฺนิวารยํ

อุขุํ กโรติ เมธาวิ อสุกาโรว เตชนํ

จิตโดยธรรมชาติ เป็นสิ่งที่ดิ้นรนกวัดแกว่ง รักษาไว้
 ได้ยากห้ามไว้ได้ยาก แต่ผู้ที่มีปัญญาซาบซึ้งในธรรมย่อม
 ทำจิตให้สงบแน่วแน่ได้ เหมือนกับนายช่างลูกศรสามารถ
 เอาไม้ที่คดมาตัดให้ตรงตามความต้องการได้

ฌานย่อมไม่มีแก่ผู้ที่ไม่มีความรู้ และปัญญาที่
 ย่อมจะไม่มีแก่ผู้ที่ไม่มีความรู้ ฌานและปัญญาเป็นสิ่ง
 เกื้อกูลซึ่งกันและกัน...อย่านึกถึงสิ่งอื่น อย่าสนใจสิ่งอื่น

พยายามกำหนดเสียงให้ได้ยินทุกๆ คำพูด ทำให้ใจให้สบาย
รู้สึกสบายยิ่งขึ้น...

ตลอดเวลาที่พูดอธิบายอยู่นั้นจะคอยเตือนสติให้
ผู้ปฏิบัติติดตามให้ได้ยินทุกๆ คำพูด ให้จิตแน่วแน่อยู่แต่กับ
เสียงที่ได้ยินเท่านั้น

เมื่ออธิบายความรู้เบื้องต้นพอเป็นสังเขปแล้ว อาจารย์
ได้พูดต่อไปอีกว่า เมื่อจิตแน่วแน่ดีแล้ว จงพิจารณามองให้
เห็นเครื่องพันธนาการอันก่อให้เกิดปัญหา เกิดความทุกข์
ไม่สิ้นสุด พระพุทธองค์เป็นพระอรหันต์ เป็นผู้บริสุทธิ์
ปราศจากกิเลสอันก่อให้เกิดความทุกข์ทั้งมวลโดยสิ้นเชิง
จงพิจารณาให้เข้าใจอย่างถ่องแท้ด้วยตัวของตัวเอง แล้วจะ
เกิดความรู้สึกได้อย่างแท้จริงว่า พระรัตนตรัยเป็นที่พึ่งสูงสุด
ของสัตว์โลก ใครก็ตามเมื่อมีความศรัทธา มีความเชื่อมั่นและ
ปฏิบัติตามพระธรรมคำสั่งสอนของพระพุทธองค์ จะ
สามารถแก้ปัญหาและเอาชนะความทุกข์ทุกอย่างได้ เพราะ
นับแต่สมัยพุทธกาลเป็นต้นมา เมื่อพระพุทธองค์ได้ตรัสรู้
แล้ว ณ ที่ใดก็ตามที่พระศาสดาเดินทางไปสู่ เครื่อง-
พันธนาการอันก่อให้เกิดความทุกข์ เกิดปัญหายุ่งยากได้

แตกทำลายลงจากฝูงชนเบื้องหน้าพระองค์และประตูคุก
เปิดกว้าง ปลดปล่อยให้ผู้เคยนั่งอยู่ในความมืดเดินออกมา
สู่แสงสว่าง

จงพิจารณาตาม..มองให้เห็นสภาวะแล้วจะเกิดความ
ศรัทธาเชื่อมั่นในคุณความดี...ในคุณของพระรัตนตรัย...เมื่อ
มีความศรัทธาบังเกิดขึ้นแล้ว ก็จะทำให้กำลังใจในอันที่จะ
ปฏิบัติตาม จงฟังและติดตามให้ได้ยินทุกๆ คำพูด แล้วจะ
เข้าใจและมองเห็นสภาวะธรรมตามความเป็นจริงว่า “อะไร
คือทุกข์ อะไรคือต้นเหตุแห่งความทุกข์ ความทุกข์จะดับได้
เพราะเหตุไร และอะไรคือทางให้ถึงซึ่งความพ้นทุกข์...”

ทุกคนจะพ้นทุกข์ได้ก็ด้วยการค่อยสร้างสมบารมี
อันจะเป็นมรดกที่ตนเองจะพึงได้รับ ซึ่งถ้าไม่ปรากฏผลใน
ปัจจุบันก็จะปรากฏในชาติหน้าบางชาติ โดยเมล็ดบางเมล็ด
แห่งกรรมดีที่หว่านลงไปจะงอกงามเป็นต้นไม้แผ่กิ่งก้านสาขา
แข็งแรง และออกดอกแห่งความประเสริฐเลิศล้ำสะพรั่ง
ผู้ที่มีความศรัทธาเชื่อมั่นในพระพุทธองค์ก็ปฏิบัติตามคำสั่ง
สอนของพระองค์ บางคนเตาะแตะไปตามวิถีทางนั้น
และบางคนก้าวไปรวดเร็วเหมือนใส่ปีกยิ่งกว่าเดินด้วยเท้า

แต่ทุกคนต่างอยู่ในฐานะผู้เสาะแสวงและค้นหาเพื่อให้ได้มาซึ่งความพ้นทุกข์ เพื่อคุณความดี เพื่อสันติสุข พระองค์ไม่เคยบังคับหรือขู่เข็ญบุคคลใดให้เชื่อในคำสอนของพระองค์ ทั้งนี้เพราะโดยตัวของบุคคลนั้นๆ เท่านั้น ที่สามารถนำความรอดพ้นมาสู่ตนเองได้ คือ ท่านทั้งหลายจะต้องทำ**ความเพียรด้วยตนเอง พระตถาคตทั้งหลายเป็นแต่ผู้บอก**สิ่งใดก็ตามที่พระศาสดาทรงสั่งสอน พระองค์ย่อมทรงทราบถึงสิ่งนั้นดีอยู่แล้ว พระองค์อยู่ในฐานะผู้สาดแสงสว่างในทำนองเดียวกับดวงอาทิตย์ พระองค์ทรงสั่งสอนให้คนรู้จักทุกข์ เพราะถ้าบุคคลใดที่เข้าใจในเรื่องทุกข์เป็นอย่างดีแล้วทุกข์จะสิ้นสุดลงในบุคคลผู้นั้น จะไม่มีความทุกข์อยู่ในคนฉลาด เขาผู้นั้นจะเดินออกจากเมฆหมอกแห่งความทุกข์ เข้าสู่ความสงบ ปิติ ปราโมทย์ และตรงไปสู่สันติสุขถาวรเป็นหลักชัยท่ามกลางแสงสว่างแห่งปัญญาอันกว้างขวางและลึกซึ้ง...พยายามทำใจให้สงบให้นิ่ง ให้สบาย และนึกภาวนาในใจอยู่ แต่กับคำว่า พุทธฺิ สรณฺิ คจฺจนามิ..... ข้าพเจ้าขอถึงซึ่งพระพุทฺธเจ้าว่าเป็นสรณะเป็นที่พึ่งที่ระลึกสูงสุด พุทธฺิ สรณฺิ คจฺจนามิ.....

.....จงพิจารณาเพิ่มเติมเพื่อให้เกิดความซาบซึ้งยิ่งขึ้น
 ในคุณของพระรัตนตรัย คือ คุณของพระพุทธเจ้า พระธรรม
 คำสั่งสอนของพระองค์ กับทั้งพระอริยสงฆ์สาวกผู้ประพฤติ
 ปฏิบัติตามพระธรรมคำสั่งสอนของพระองค์จนบรรลุถึง
 สันติสุข... คำสอนใดก็ตามที่นำไปสู่กิเลสแต่มิได้นำไปสู่
 ความสงบสุข, นำไปสู่ความทะนงแต่มิได้นำไปสู่ความถ่อมตน,
 นำไปสู่ความมักมากแทนที่ความมักน้อย, นำไปสู่ความ
 พอใจต่อความฟุ้งเฟ้อในสังคม แต่มิได้นำไปสู่ความพอใจ
 ต่อสันโดษ, นำไปสู่ความเกียจคร้าน แต่มิได้นำไปสู่ความ
 มานะบากบั่น, นำไปสู่จิตใจกระสับกระส่ายแต่มิได้นำไปสู่
 จิตใจที่เจียบสงบ-สิ่งนั้น-จงพิจารณาให้ดีนั้นไม่ใช่เป็น
 หนทางอันถูกต้อง-นั่นไม่ใช่พระธรรมคำสั่งสอนของพระ
 บรมศาสดาสัมมาสัมพุทธเจ้า... ขณะนี้มีแต่ความสงบสงัด
 มองให้เห็นและพยายามทำความเข้าใจ สรรพสิ่งที่มีชีวิต
 ทั้งหมดในโลกนี้จะต้องสูญสิ้นสิ่งที่ปรุงแต่งขึ้นเป็นตัวตนและ
 ความเป็นอยู่ ความไม่ถาวรย่อมมีอยู่กับสิ่งปรุงแต่งทั้งหลาย
 เป็นไปได้หรือที่สรรพสิ่งเหล่านี้จะไม่ละลายหายสูญไป ถ้าจิต
 ยังไม่นิ่งก็จงภาวนาอยู่แต่กับคำว่า พุทฺธํ สรณํ คจฺฉามิ ฯลฯ....

ข้าพเจ้ารู้สึกตัวขึ้น ผู้ที่ร่วมปฏิบัติธรรมกันอยู่ บางคนก็ลุกขึ้นเปลี่ยนอิริยาบถ เพราะม้วนเทปที่เปิดเสียงธรรมบท จูงสมาธิของอาจารย์พร ได้สิ้นสุดลงแล้ว บางคนก็ยังคงนั่งนิ่งอยู่ ข้าพเจ้าจึงหลับตาลงอีกครั้งหนึ่งสุดลมหายใจเข้ายาวๆ ลึกๆ นับหนึ่งเมื่อหายใจเข้านับสองเมื่อหายใจออกนับไปเรื่อยๆ ตามจังหวะของการหายใจเข้าออก ข้าพเจ้าได้พบอาจารย์พรอีก อาจารย์อธิบายให้ฟังว่า การปฏิบัติธรรมซึ่งหมายถึงการทำสมาธิและวิปัสสนาของคนที่มีกายหยาบกับโอปปาติกะที่มีกายทิพย์ได้ผลแตกต่างกันมาก คือ

มนุษย์หรือคนที่มีกายหยาบนั้น มีอิสระในอันที่จะเลือกทำเลือกประพฤติปฏิบัติอะไรก็ได้ตามปรารถนา เพราะโลกมนุษย์เป็นขุมทางชีวิตที่ทุกคนจะมาเสริมสร้างวิบากต่างๆ ให้กับตนเอง แต่การปฏิบัติธรรมจะได้ผลไม่เท่าเทียมกับโอปปาติกะซึ่งมีกายทิพย์ กายละเอียด เพราะกายหยาบนั้น มีทั้งเมื่อยขบ เสียงรบกวน คือผัสสะทั้ง ๖ นั้นเองที่ คอยรบกวน มิให้จิตสงบแน่วแน่ลงได้

ส่วนโอปปาติกะซึ่งมีกายทิพย์กายละเอียดคนนั้น ถ้ามีโอกาสได้ปฏิบัติธรรม จิตใจจะพัฒนาสูงขึ้นเร็วมาก เพราะ

ไม่มีร่างกายเป็นเครื่องกีดกัน แต่ในโลกของโอบปาติกะนั้น เป็นชีวิตที่เสวยวิบากของกรรมล้วนๆ น้อยมากและยากมากที่จะมีโอกาสเปลี่ยนความคิด ให้เกิดความรู้สึกที่ต้องการปฏิบัติธรรมเพื่อพัฒนาตนเอง เพราะวิบากที่ตนเองสร้างสมกระทำมาเมื่อครั้งยังอยู่ในโลกมนุษย์ที่มีกายเนื้อกายหยาบนั้น จะเป็นผลบังคับให้ตนเองไม่สามารถที่จะเปลี่ยนความรู้สึกนึกคิดและสิ่งแวดล้อมได้ แม้จะมีคนมาคอยแนะนำก็ไม่อาจที่จะเชื่อและกระทำตามได้ นี่คือความอาภัพของโอบปาติกะที่มีได้กระทำหรือสะสมความดีไว้ในสมัยเมื่อเป็นมนุษย์ คือเป็นมนุษย์ที่มีแต่ความประมาท หลงผิดเป็น มิจฉาทิฏฐิฉะนั้น เมื่อมีโอกาสอยู่ในโลกมนุษย์จึงพยายามสะสมแต่วิบากที่ดีให้กับตนเอง....จะได้ไม่หลงทาง

อีกประการหนึ่ง การปฏิบัติธรรม คือการนั่งสมาธิ และวิปัสสนา มีอานิสงส์มากในการช่วยเหลือผู้ที่ตายจากโลกมนุษย์มาเสวยวิบากในโลกของโอบปาติกะ อาจารย์ได้มาพบเห็นเมื่อมามีชีวิตในโลกของโอบปาติกะนี้ คือเมื่อญาติพี่น้อง เพื่อน พ่อแม่ หรือลูก ได้ทำบุญตักบาตรหรือทำสังฆทาน หรือทอดกฐิน ทอดผ้าป่าหรือแม้แต่บริจาค

อะไรก็ตาม แล้วกรวดน้ำอุทิศส่วนกุศลมาให้ ถ้าผู้ที่ตายจากโลกมนุษย์มาแล้วรับรู้พร้อมทั้งอนุโมทนา ก็จะได้รับสิ่งของเหมือนอย่างที่ว่าฝ่ายมนุษย์นำมาให้ แต่บางคนก็ได้รับมากกว่าที่ได้นำมาให้ ทั้งนี้เนื่องจากบุญกุศลของตนเองก็มีอยู่ซึ่งได้เคยทำไว้เมื่อครั้งยังอยู่ในโลกมนุษย์

แต่ถ้าเป็นอันสงส์จากการนั่งสมาธิและวิปัสสนาแล้วจะเป็นผลเปลี่ยนแปลงสภาวะของมวลเหล่าโอปปาติกะนั้นๆ ที่เดียว เพราะความทุกข์ยากทรมาณหรืออดอยากใดๆ ก็ตามในโลกของโอปปาติกะนั้น จะเป็นผลเนื่องมาจากวิบากของอกุศลที่สะสมไว้เมื่อครั้งยังอยู่ในโลกมนุษย์ทั้งสิ้น ดังนั้นการหัดทำจิตให้เป็นสมาธิ การหัดพิจารณาธรรมให้รู้แจ้งตามความเป็นจริง เป็นกุศลจิต เป็นการพัฒนาจิตให้สะอาดสงบ สว่าง จึงยังผลให้โอปปาติกะที่ได้รับสื่อพลังเช่นนี้บังเกิดสันติสุขในจิตใจ เมื่อสันติสุขบังเกิดขึ้น กุศลจิตก็จะเกิดเมื่อกุศลจิตเกิด วิบากของกุศลที่เคยสร้างสมไว้บ้างเมื่อครั้งยังเป็นมนุษย์ก็จะให้ผลทันที เพราะไม่มีร่างกายเป็นเครื่องกีดกัน เมื่อจิตใจสบายขึ้น สภาพแวดล้อมก็เปลี่ยนไป

ปรารถนาสิ่งใด สิ่งนั้นก็พึงบังเกิดขึ้นสนอง สมควรแก่
กุศลกรรมที่ได้เคยสั่งสมมา

ดังนั้น ในการจัดให้มีการปฏิบัติธรรมโครงการพัฒนา
คุณภาพชีวิตด้วยหลักพุทธศาสนาขึ้นครั้งนี้ จึงมีอานิสงส์
มากที่ก่อให้เกิดจิตที่เป็นกุศลแก่มวลเหล่าเทพเจ้าโอปปาติกะ
มากมาย ทำให้พ้นจากความทุกข์ทรมาน เปลี่ยนสภาวะ
แวดล้อมของภพภูมิที่แต่ละท่านเผชิญอยู่ คือรับผลวิบาก
ของกุศลหรืออกุศลอยู่ อย่างเช่นบุคคลที่กำลังได้รับความ
ทุกข์ทรมานและกำลังคร่ำครวญ ด้วยความสำนึกผิดอยู่ใน
ขณะนี้

....เราต้องการอยากจะช่วยให้เขาพ้นสภาวะนี้หรือเปล่า
ถ้าต้องการ จงทำใจให้สงบ ให้สบาย สร้างพลังจิตแห่ง
ความเมตตาและปล่อยว้างให้เกิดขึ้นด้วยความรู้สึกละอย่าง
แท้จริง ไม่ว่าจะอะไรจะเกิดขึ้นจะยอมเสียสละทุกอย่างแม้ชีวิต
ก็จะยอมให้ เพื่อความสุขของคนที่เราต้องการจะช่วย...คิดว่า
จะทำได้หรือไม่

ข้าพเจ้าบอกอาจารย์ว่า ความรู้สึกของตัวเองตอนนี้
คิดว่า “ได้” แต่พอถึงเวลาเข้าจริงๆ ไม่รู้จะเป็นอย่างไร

เพราะยังไม่เคยเกิดความรู้สึกว่า จะต้องแลกเปลี่ยนอะไรกับใครด้วยชีวิต และไม่เคยเกิดความรู้สึกว่า ชีวิตของตนเองจะเป็นประโยชน์อะไรกับใครๆ นอกจากถ้ามีสิ่งใดอยู่และสิ่งนั้นจะเป็นประโยชน์กับใครหรือเป็นที่ต้องการของใครก็คิดว่า ยกให้คนอื่นได้ ถึงแม้ว่า เมื่อให้ไปแล้วตนเองจะหาอีกไม่ได้ ก็ยินดีเสียสละให้ได้โดยไม่เสียตาย และจะยิ่งดีใจมากเมื่อรู้ว่าสิ่งที่ได้ให้ไปนั้นเป็นประโยชน์อย่างแท้จริง

อาจารย์บอกว่า ดีแล้ว พยายามรักษาสภาวะจิตระดับนี้ไว้ให้ดี แล้วจะได้พบกับสิ่งซึ่งจะก่อให้เกิดกำลังใจ ในอันที่จะประพฤติปฏิบัติตามหลักคำสอนของพระพุทธองค์ในข้อสัมมาวายามะ ที่ว่า

กุศลธรรมอันใดที่ยังไม่เกิดพยายามทำให้เกิดขึ้น
กุศลธรรมอันใดที่มีอยู่แล้วพยายามรักษาไว้ให้ได้และ
พยายามทำให้เพิ่มพูนขึ้น

ส่วนอกุศลธรรมอันใด ที่เกิดขึ้นแล้วพยายามละให้ได้
และอกุศลธรรมอันใดที่ยังไม่เกิดพยายามอย่าให้เกิดขึ้นเป็น
อันขาด

กับทั้งพยายามรักษาจิตใจให้บริสุทธิ์ผ่องแผ้ว แจ่มใส

ขณะที่อาจารย์กำลังพูดอธิบายนั้น ข้าพเจ้ากำลังเดินตามอาจารย์เยื้องมาข้างหลังเล็กน้อย มีความรู้สึกของตัวเองสบายใจที่สุด เป็นสุข อิ่มเอิบ เบิกบานใจอย่างที่ไม่เคยเป็นมาก่อนเลย นับจากอาจารย์พรได้ตายจากไป อาจารย์หันมามีมสดีสี พร้อมทั้งกล่าวอีกว่า *สบายใจแล้ว ใช้ใหม่ พร้อมหรือยัง... พร้อมที่จะเสียสละสิ่งที่มีอยู่แก่ใครๆ*

ข้าพเจ้า ก็มองหน้าสบสายตาของอาจารย์พร้อมทั้งกล่าวตอบด้วยความมั่นใจว่า “พร้อมแล้วด้วยความยินดีเป็นอย่างยิ่ง ที่จะมีโอกาสได้ทำ และได้ให้ในสิ่งที่ตัวเองมีอยู่ กับทั้งจะเป็นประโยชน์ อย่างแท้จริงสำหรับผู้ที่ต้องการ”

ขณะที่คิดและตอบเช่นนั้น บรรยากาศรอบข้างเปลี่ยนไป คล้ายกับตนเองถูกห่อหุ้มด้วยใยแก้วใส ยืนอยู่กลางสนามหญ้านุ่มเขียวสดใส ต้นไม้ ดอกไม้ รอบข้างราวกับมีชีวิต ทักทาย อาจารย์กำลังยืนพูดคุยอยู่กับอาจารย์ภาวาส ท่านพระมหาจรัส คุณอุทิศย์ ทินกร ณ อยุธยา คุณสนั่น พิษิตกุล พันเอกพิเศษจง แปลกบรรจง อาจารย์แยม ประพัฒน์ทอง ทุกคนต่างหันมามองและยิ้มกับข้าพเจ้า ช่างเป็นยิ้มที่สดใสจริงๆ เกิดความรู้สึกอบอุ่น เป็นสุขเบิกบาน

แล้วต่างพากันเดินตามกันไปโดยอัตโนมัติ สายหมอกที่มี
ไออุ่นของแสงแดดอ่อนผ่านลูปไล่ผิวหน้าแผ่วๆ ยามลมพัด
โชยมาพากลิ่นหอมอ่อนๆ จับไม่ได้ว่าเป็นกลิ่นอะไร

เพียงครู่เดียวความรู้สึกคล้ายกับอดีตราวกับตกเข้าไป
อยู่ในกลุ่มควันดำหนา ภูมิประเทศอ้างว้างเปล่าเปลี่ยว
พื้นดินแข็งกระด้าง ข้าพเจ้ากำลังจะเอ่ยปากถามอาจารย์ว่า
นี่มันอะไรกัน อาจารย์จะพาข้าพเจ้าไปไหน ข้าพเจ้าหายใจ
ไม่ออก อาจารย์อย่าเดินเร็วนักสิ ก็พอดีอาจารย์หันหน้ามา
ยิ้มสดใสอย่างปลอบโยน พร้อมทั้งพูดว่า “บอกให้ทำใจ ให้
สบายยังงี้ละ จะพาไปช่วยคุณ...ทำใจดีๆ ไว้ ไม่มีอันตราย
อะไรหรอก”

ไม่ทันที่ข้าพเจ้าจะพูดตอบหรือคิดอย่างไร ก็ได้มายืน
อยู่ท่ามกลางกลุ่มหมอกควันหนาที่บ แต่ไม่รู้สึกอึดอัด
เพราะเสมือนตัวเองอยู่ในแก้วกระจกใส กลุ่มควันนั้น
มิอาจจะผ่านแทรกเข้ามาได้ แสงจากแก้วพลีใสที่ห่อหุ้มตัว
ข้าพเจ้าอยู่นั้น สาดส่องทำลายกลุ่มหมอกควันให้กระจ่าง
ขึ้นจึงได้มองเห็นคุณ....และอีกหลายคนมากนับจำนวนไม่ได้
ตกอยู่ในสภาพคล้ายเราที่ไปเห็นคนใช้ในห้อง ไอ.ซี.ยู. ของ

โรงพยาบาลฉะนั้น แต่ในห้อง ไอ.ซี.ยู. นั้น เต็มไปด้วยกลุ่ม
คนดำมอมแทบไม่เห็นแต่ละเตียง และต่างคนต่างคร่ำ
ครวญ เป็นเสียงแห่งความทุกข์ทรมานแผ่วอื้ออึง

ได้ยินเสียงของอาจารย์คอยเตือน ให้ทำใจให้สบายส่ง
ความปรารถนาดี ช่วยผ่อนคลายความทุกข์ของผู้ที่กำลัง
ประสบชะตากรรมอยู่

ต่อไปนี้เป็นเรื่องราวของบุคคลที่ตกอยู่ในสภาวะของ
ภูมิที่เต็มไปด้วยเสียงคร่ำครวญด้วยความทุกข์ทรมานและ
สำนึกผิด แต่ถึงแม้จะสำนึกได้แต่ก็ยังไม่อาจที่จะพ้นจาก
สภาวะที่ทุกข์ทรมาน เพราะวิบากของอกุศลกรรมยังให้
ผลอยู่ แต่อันที่จริง เพราะเหตุที่บุคคลเหล่านี้ก่อนที่จะมา
เกิดเป็นมนุษย์ที่มีความร่ำรวย มีฐานะดี มีความอุดมสมบูรณ์
ทุกอย่างก็เนื่องมาจากกุศลกรรมที่เคยได้สร้างสมอบรม
มาอย่างดี เพราะความมัวเมาจึงเกิดความประมาทในชีวิต
ไม่ได้สะสมกุศลกรรมเพิ่มเติม จึงเป็นเหตุให้มาตกอยู่ใน
สภาพเช่นนี้เมื่อละกายเนื้อเข้าสู่กายทิพย์ในโลกของ
โอปปาติกะและเนื่องจากความสำนึกผิดนี้เองได้เป็นสื่อพลัง

ให้ผู้ที่อยู่ในภูมิที่สูงและละเอียดประณีตกว่าเข้ามาให้ความช่วยเหลือ

ข้าพเจ้าเพิ่งเข้าใจเหตุผลตอนนี้เองว่า เพราะเหตุไร อาจารย์พร จึงได้บอกและแนะนำให้ข้าพเจ้าทำจิตใจให้สบายและพร้อมที่จะเสียสละช่วยเหลือใครก็ได้ให้พ้นจากความทุกข์ทรมาน กุศลจิตเช่นนี้เองจะเป็นสื่อพลังไปถึงกุศลจิตของบุคคลที่กำลังได้รับความทุกข์ทรมาน และกำลังสำนึกผิดให้เกิดขึ้น แล้วบุคคลเหล่านี้ก็จะค่อยๆ พ้นจากสภาวะของความทุกข์ทรมาน โดยเฉพาะอันวิสัยของการปฏิบัติธรรมของคณะเรา และการพยายามยกระดับการเสียสละ การปล่อยวาง การแผ่เมตตา ส่งความปรารถนาดีของข้าพเจ้าเอง ซึ่งอาจารย์พร ได้แนะนำให้รักษาสภาวะจิตนั้นไว้ ยังผลให้โอบปาทิกะเหล่านั้นได้รับความสงบเย็นและเริ่มมีสันติสุขเกิดขึ้นในจิตใจ พลอยให้สภาวะแวดล้อมรอบข้างกลายเป็นภพภูมิที่สบายขึ้นบ้าง

ในจำนวนมากมายที่ตกอยู่ในสภาวะเดียวกัน คร่ำครวญ เหมือนกันนั้น เป็นคนที่อาจารย์พร รู้จักดีเมื่อครั้งยังอยู่ในโลกมนุษย์ด้วยกัน และข้าพเจ้าเองก็รู้จัก ถ้าเอ่ยชื่อขึ้นมาก็

จะเป็นที่รู้จักทั่วไปในวงสังคมของประเทศไทย เมื่ออาจารย์พรได้นำพาให้ข้าพเจ้าได้ไปพบเห็น จึงได้ยินเรื่องราวของบุคคลเหล่านี้ ดังนี้

ตัวอย่างสถานะหนึ่ง

ที่อาจารย์พร ได้นำพาให้ได้สัมผัส

เสียงอื้ออึงดังกลบมาทั่วรอบทุกทิศทางว่า

....ความเจ็บปวดร้าวที่แสนจะทรमानนั้น รู้สึกว่าจะค่อยบรรเทาเบาบางลง คงเหลือแต่ความเสียวแปลบและสับสนบาดแผลที่คงมีอยู่ทั่วลำตัว โดยเฉพาะที่หน้าอกและสันหลัง แม้ว่าจะรู้สึกแสบ อ่อนระโหยโรยแรง ผมก็พยายามจะลืมตาขึ้น กลืนยา ยังคงระเหยอบอวลอ่อนๆ ยังไม่หายไปจากห้องเสียนทีเดียว มองเห็นพยาบาลสาวสวยร่างเลือนยังยืนคุมอยู่ปลายเตียง อีกคนหนึ่งอยู่ข้างๆ เติง คอยดูหยดน้ำเกลือ ขวดเลือดหรือขวดยา ที่ไหลจากขวดลงไปตามสายยางสู่เส้นเลือดที่ข้อเท้าของผม ดูระโยงระยางไปหมด รู้สึกมีอะไรครอบอยู่ที่จมูก หายใจโล่งแต่สุดแสนจะรำคาญ ปรี๊ดเปส็อกตาขึ้นมาได้บ้าง มองเห็นน้ำหยดจากขวด มันไหลลง

ไปตามสายยางที่ละหยดๆ คอยต่อชีวิตและให้ความชุ่มชื้น และดูเหมือนจะเตือนให้ผมได้สำนึกถึงความเป็นอยู่ในชีวิตที่ เพิ่งจะพ้นจากความตายมาเมื่อชั่วครู่นี้เอง

ความตาย.....อา.....ความตาย..... มันช่างน่ากลัว เพียงแต่นึก ก็เป็นภาวะที่สูงสุดแสนจะทนทานได้ มันคือการ จากการพลัดพรากจากทุกสิ่งทุกอย่างที่มีอยู่ จากบุคคลอัน เป็นสุดที่รัก จากทรัพย์สินสมบัติหรือเงินทอง จากเกียรติยศ ชื่อเสียงจากสิ่งบำรุงบำเรอความสุขทั้งมวล ความตายเป็น สิ่งที่น่ากลัวเหลือเกิน เพียงแต่นึกก็รู้สึกว่าจะเยือกหนาวสิ้น ไปทั่วทั้งตัว ผมหวาดกลัวต่อความตายเหลือเกิน เพราะว่า ชั่วชีวิตเท่าที่ผ่านมาของผม ผมได้พบแต่ความสุข ปรารถนา สิ่งใดก็ได้ทุกอย่างยังไม่เคยพบกับความทุกข์ยากหรือความ ลำบากใดๆ เลย

หลับตาลงอีกครั้งหนึ่ง ก่อนที่พยาบาลผู้อารีจะเอ่ย ถามสิ่งใด หลับตาลงนึกทบทวนถึงชีวิตเมื่อวันวานและก่อน นั้นมา ผมเป็นผู้ที่บริบูรณ์พูนสุขอะไรเช่นนั้น จนเป็นที่อิจฉา ของคนอื่นๆ ทั่วๆ ไป ผมทะนงตัวเสมอว่า ตัวมีเงิน มีอำนาจ วาสนา มีความรู้ ถึงปริญญาชั้นสูงสุด เป็นดีออกเตอร์

ประสบความสำเร็จในชีวิตทุกๆ ด้าน ไม่เคยคิดสักนิดเดียวว่า จะต้องตาย จะต้องเจ็บ จะต้องลำบากเหมือนกับคนอื่นๆ ผมล้มตัว ล้มความเป็นคน ล้มจริงๆ หลงและละเมอ โลกและพะวงอยู่กับความสุขที่ได้มาด้วยเงิน ด้วยอำนาจ วาสนาล้มจริงๆ ล้มเสียสนิทต่อสภาวะและความเป็นอยู่ อันแท้จริงของชีวิตว่า ทุกชีวิตย่อมมีบั้นปลายเหมือนกัน อย่างหลีกเลี่ยงไม่ได้ คนเราไม่จำเป็นจะต้องแก่เสียก่อน แล้วจึงจะตายคนเราตายได้ทุกวัย และไม่จำเป็นต้องป่วย ก่อนจึงจะตาย ผมประมาทในชีวิตจริงๆ....

ผมยังพอจำได้ว่า ขณะที่ผมกำลังขับรถอยู่บนถนน สายเชียงใหม่-ลำปาง ด้วยความเร็วพอสมควร หลังจากที่ได้ไปรับประทานอาหารในงานเลี้ยงที่หรรษาใหญ่โต ด้วยอารมณ์ที่กำลังรื่นเริงมีความสุข ก็รู้สึกปวดท้อง ทันทีที่รู้ปวดจี๊ด อย่างรุนแรง มันทบิด มันทเจ็บและปวดอย่างทารุณที่สุด เหงื่อ แห่งความทรมานไหลโถมตัว จึงเหยียบคันเร่ง จนล้มตัว เพื่อให้ถึงบ้านให้เร็วที่สุดเท่าที่จะเร็วได้ ผมไม่กล้าพอที่จะไปหาหมอที่โรงพยาบาล เพราะอะไรหรือ เพราะผมรู้ว่าตัวดี ผมไม่เคยเอื่อเพื่อต่อกิจการของโรงพยาบาลเลย....

เมื่อหมอมมาขอความช่วยเหลือจากผม ผมจะมองอย่างดูหมิ่นดูแคลน หมอบอกว่าผมมีเงิน ควรจะสร้างสถานที่พยาบาลให้แก่คนอนาถาบ้าง ผมบอกหมอว่าอย่างไร มันยังเป็นความจำที่แจ่ม กระจ่างอยู่จนบัดนี้ ผมบอกหมอว่าผมยังไม่มั่งมีพอที่จะช่วยเหลืออะไรแก่ใครได้ ทั้งๆ ที่ผมมีทุกอย่าง ผมมีเงินฝาก ผมมีกิจการโรงแรม โรงเลื่อย โรงสี เป็นเจ้าของตลาด เป็นเจ้าของกิจการหลายอย่าง รวมทั้งเป็นตัวแทนจำหน่ายรถยนต์ด้วย หมอจะขอบริจาครถสักคัน เพื่อนำไปใช้ในกิจการของโรงพยาบาล ผมยังบอกว่า เอาไว้ให้ผมมีกิจการโรงพยาบาลของตัวเองก่อน จึงจะมีรถใช้ในโรงพยาบาลของผมได้ ผมมีที่เป็นพันๆ ไร่ จะเอาไว้สร้างโรงพยาบาลและโรงเรียนเป็นของตัวเอง หมอรอไปก่อนนะ ผมช่างหวงแหน และเฝ้าในความมั่งมีของตนเองเหลือเกิน ไม่อาจที่จะให้เงินแม้แต่บาทเดียวไปตกอยู่ในมือของใคร ทนไม่ได้ต่อการเสียเปรียบ และทนไม่ได้ที่จะเห็นเงินของตนเองไปสร้างความสำเร็จรุ่งเรืองให้กับคนอื่น แม้แต่ตัวเองจะใช้เงินก็เสียดาย ถ้าจะบริจาคก็เห็นว่ามีแต่จะหมดไป ผมตกเป็นทาสน้ำเงินที่ไม่มีวันจะเป็นอิสระได้ แต่ผมก็ต้อง

เข้ามาอยู่ในโรงพยาบาลโดยไม่รู้ตัว คงจะเป็นเพราะความเจ็บปวดและการเหยียบคันเร่ง จึงทำให้ผมไม่รู้ตัวว่ามีอะไรเกิดขึ้นกับตนเอง

ผมอยากจะหลับไปเสีย เพราะความละอายต่อแผ่นภาพที่มันเลื่อนเข้ามาแทนที่ คือเมื่อภาพของหมอและพยาบาลได้แสดงความตระหนกตกใจต่ออาการป่วยของผม ถ้าเป็นผม ผมคงจะแสดงอาการอาฆาตพยาบาทที่ตนได้รับความดูถูกดูแคลนและไม่ได้รับความช่วยเหลือแต่ก่อน แต่... หมอผู้ทรงด้วยคุณจรรยา กลับหอบหิ้วผมเข้าโรงพยาบาลอย่างเร่งรีบ เพราะเป็นห่วงอาการของผม แม้เวลานั้นจะเป็นเวลาที่ล่วงเข้าถึง ๓ นาฬิกาของวันใหม่ แล้วก็ตาม ผมเพียงเห็นว่าทุกๆ นาฬิกาของหมอมีคุณค่าแก่ชีวิตของมนุษย์เพียงใด ผมเพียงรู้ว่าโรงพยาบาลนี้ยังมีคนเจ็บป่วยอีกหลายร้อยชีวิต และพวกเขาเหล่านั้นส่วนมากทีเดียวก็ยากจนไม่มีเงินพอที่จะให้แก่โรงพยาบาลได้ แต่โรงพยาบาลก็ต้องรักษา และให้ความคุ้มครองแก่ทุกชีวิตโดยเท่าๆ กัน ไม่เลือกที่มั่งมีที่ยากจน เพราะทุกชีวิตหมอมองจะให้ความเมตตาปรานีและถือว่ามีค่าเสมอเหมือนกันหมด

หลับเสียเถิด หลับลงเสีย เพื่อจะได้ไม่ขยะเขยงต่ออดีตที่แสนจะน่าชัง จะหลับอย่างไรได้...ยังไม่หมดแค่นี้ยังอีก ยังมีที่จะมาแสดงให้เห็นถึงความชั่วร้ายของผม ผมมีเงิน ผมเคยอิมในความละโมภบ้างไหม? เปล่าเลย ผมไม่เคยเลย ผมตัก ผมตวง ผมรีดนาทาเร้นต่อคนยากจน ผมดีใจเมื่อผมได้บ้านหรือเรือกสวน ไร่นา ของผู้ที่ร่อนเงินเอามาจำหน่ายานองผม ผมไม่เคยรับฟังต่อคำขอร้องและวิงวอน สัญญาต้องเป็นสัญญา ผมไม่ได้นึกสงสารเขาเลย เห็นแต่ว่าผมได้ช่วยเหลือเขาแล้วในเมื่อเขาเดือดร้อนมา....

ผมช่างคอยเผาจิตใจของตนเองอยู่ทุกเมื่อเชียววัน ผมไม่อยากจะให้ใครได้ดีเด่นเกินตัวเองไปได้ ผมต้องเก่ง และต้องมีเกียรติมากกว่าคนอื่น ทั้งๆ ที่ผมไม่ได้ทำความดีอะไรเลย หลงละเมอเพื่อพอกอยู่กับการยกยอปอปั้นจอมปลอม

อา.....โอย.....ชั่วชีวิตของผมนี้ ผมได้ทำอะไรบ้าง นอกที่เป็นความดี ที่เป็นคุณประโยชน์ต่อประเทศชาติ ต่อสังคมและต่อเพื่อนมนุษย์...ไม่มีเลยหรือ...ไม่มี....นึกไม่ได้...นึกไม่เห็น...

ผมจำอาจารย์ได้ ขอบพระคุณอาจารย์ที่มาโปรดผม มาชี้ทางสว่างให้กับผม ผมเคยดูถูกอาจารย์ว่าไม่ทำมาหากิน เทียบพุด เทียบปาลูกทาสอนคน ทั้งๆ ที่ผมเคยเชิญอาจารย์ มาพูดอบรมเด็กพนักงานของผม ผมก็ยังดูถูกอาจารย์ซึ่ง อาจารย์คงไม่รู้ เพราะอาจารย์ยังชมผมว่าผมเป็นคนดี ที่เปิดโอกาสให้พนักงานได้รับฟังแนวทางดำเนินชีวิตด้วย หลักธรรมทางพระพุทธศาสนา สิ่งที่อาจารย์พูดสอนอบรม พนักงาน ไม่ได้สอดแทรกสะกิดเข้ามาในจิตใจของผมเลย เพราะผมรู้สึกว่ามีดีแล้ว ชีวิตของผมสบายและประเสริฐแล้ว ไม่จำเป็นต้องมาฟังธรรมคร่ำครึ พนักงานซิ ยังลำบาก ยังยากจน ต้องต่อสู้กับปัญหาชีวิตต่างๆ จึงมีความจำเป็นต้องฟัง อาจจะเป็นเพราะความดีชนิดหนึ่งตรงจุดนี้กระมังที่ อาจารย์ จึงมีเมตตาามาโปรดผม...คุณศรีเพ็ญ ให้อภัยผมเถิดนะที่ผมนึกดูหมิ่น คิดว่าคุณศรีเพ็ญเป็นคนหลอกลวง ผมเพิ่งรู้สึกเดี๋ยวนี้เองว่าแสงสว่างจากตัวคุณศรีเพ็ญ ทำให้ผมรู้สึกถึงความเสียสละ ความเมตตา ความปรารถนาดี หวังให้พวกเราทุกคนพ้นจากสภาวะที่ทุกข์ทรมาน ขอให้ คุณศรีเพ็ญและคณะจงเจริญๆ เถิด ผมไม่มีอะไรจะให้แก่

ใครๆ เลย ทรัพย์สมบัติเงินทองที่ผมวางแผนไว้นั้นไม่ได้ติดตามผมมาเลย ผมเป็นคนยากจนที่สุด อยากจะกลับไปบอกให้ทุกคนในโลกมนุษย์ โดยเฉพาะลูก เมีย ญาติ พี่น้อง ของผมให้นำทรัพย์สมบัติของผมออกบริจาค แต่ผมก็กลับไป ไม่ได้.....

.....โอย.....อา....ผมยังเจ็บปวด.....ชั่วชีวิตนี้สัก.....

ไม่ก็ลืบปีก็ตาย...ผมเป็นคนรกโลกมาเสียนาน ถ้าความตายไม่มาเตือน ผมก็คงจะละเมอต่อไปอย่างเดิม คงคิดว่าไม่มีอะไรที่จะวิเศษไปกว่าเงิน ผมเพิ่งรู้ตัวว่า เงินช่วยชีวิตของผมไม่ได้ คงจะมีแต่ความดีและความเลวเท่านั้น ที่จะเป็นของผม ไปกับผมทุกหนทุกแห่งทุกซอกทุกมุม.....

ในที่สุดผมก็ไม่สามารถที่จะทนกับพิษบาดแผลได้และกลับไปจนมาตื่นขึ้นอีกครั้งหนึ่งในสภาวะเช่นนี้

ผมอยากจะหลับต่อไปอีกเรื่อยๆ เพื่อจะได้พ้นจากสภาวะเช่นนี้ แต่ก็มีอาจจะหลับลงได้อีกเลย ความตายช่วยอะไรผมไม่ได้เลย

เพราะความตายไม่ใช่ความสิ้นสุดของชีวิต ความตายเป็นเพียงการเปลี่ยนสภาพของร่างกายเท่านั้น เพราะในเมื่อ

ร่างกายนี้ ไม่อยู่ในสภาพที่จะทำงานให้ผมมีชีวิตอยู่ได้ แต่ความรู้สึกนึกคิดไม่ได้หยุดไปพร้อมกับการทำงานของร่างกาย ผมจึงต้องรับสภาวะของตนเอง โดยมีได้มีโอกาสกลับมาชดใช้ หรือแก้ตัวในความหลงผิด

ชั่วชีวิตหนึ่ง....โปรดอย่าพลาชีวิต โปรดอย่าพลาเวลา โปรดอย่าเป็นคนรกโลก เช่นผมนี้เป็นอันขาด เพราะว่าชั่วชีวิตนี้มีค่านัก กว่าที่จะเกิด จะโต ก็กินเวลาเป็นสิบๆ ปี โปรดเถิดชั่วชีวิตหนึ่งของท่าน ขอให้ทำประโยชน์เท่าที่จะทำได้...ถ้าอาจารย์และคุณศรีเพ็ญ จัดให้มีการปฏิบัติธรรม นั่งสมาธิและวิปัสสนา พัฒนาจิตใจให้สว่างสงบละเอียดขึ้น ขอแสงสว่างสาดส่องมาถึงพวกผมบ้าง แม้เพียงสักนิดหนึ่งก็ คงจะเสมือนหยาดน้ำทิพย์ ชะโลมให้ผ่อนคลายจากความแห้งแล้งเจ็บปวด.....สาธุ...พุทฺธฺ สรณํ คจฺฉามิ....

ขณะที่เสียงคำว่า พุทฺธฺ สรณํ คจฺฉามิ....ดังขึ้น แผ่วผสมกับเสียงคร่ำครวญนั้น พลังแสงสีรุ้ง สีเงิน สีทอง ลอยกระเจ่างแทรกอยู่ทั่วทุกอณูของบรรยากาศควันดำ

ข้าพเจ้าได้นึกภาวนาในใจด้วยคำว่า พุทฺธํ สรณํ
 คจฺฉามิ... อยู่ตลอดเวลา ด้วยความรู้สึกราบซึ่งในคุณของ
 พระรัตนตรัยจริงๆ พระพุทธองค์ข้างมีพระมหากรุณาธิคุณ
 ต่อสัตว์โลกอย่างไม้อาจที่จะหาสิ่งใดมาเปรียบปานได้
 แม้จะเสด็จดับขันธปรินิพพานไปถึงสองพันห้าร้อยกว่าปี
 แล้วยังตาม พลังพระธรรมคำสั่งสอนของพระองค์ก็ยังเป็น
 ประทีปส่องทางแก่ผู้อยู่ในความมืดให้ได้พบแสงสว่างนำ
 ทางสู่ความพ้นทุกข์ได้

ข้าพเจ้ารู้สึกดีใจที่ตัวเองเป็นส่วนหนึ่ง แม้เพียง
 เล็กน้อย ที่ได้ช่วยให้ผู้ที่ต้องการความช่วยเหลือได้เป็นสุข
 ขึ้นมาบ้างตามสมควรแก่กุศลวิบากที่นอนเนื่องอยู่ในจิตใจ
 ของเขา

นี่คือผลการปฏิบัติธรรมโดยสังเขปซึ่งเป็นสิ่งที่ข้าพเจ้า
 ได้รับ ตามโครงการพัฒนาคุณภาพชีวิตด้วยหลักพระพุทธ-
 ศาสนา ซึ่งอาจารย์พรได้แนะนำให้จัดทดลองปฏิบัติกันดู
 ว่าจะจะเป็นประโยชน์แก่ผู้ปฏิบัติอย่างไรบ้าง

...อาจารย์บอกว่าเหนือสิ่งอื่นใด ถึงจะไม่ใช่ประโยชน์
 ต่อใคร แต่สิ่งที่แน่นอนที่สุดก็คือ เป็นประโยชน์ต่อตนเอง

ที่สุด เป็นคุณสมบัติติดตามไปได้ทุกหนทุกแห่งโดยไม่มีใครแย่งชิงไปได้ พร้อมทั้งเป็นสื่อพลังที่ดีแก่ผู้พบเห็น ทั้งมนุษย์และมวลเหล่าเทพเจ้าโอปปาติกะที่เสวยทิพย์สุข อยู่แล้วให้เป็นสุขยิ่งขึ้น ที่ได้รับความทุกข์ทรมานอยู่ก็ ผ่อนคลาย...เห็นได้ชัดหรือยังว่า สำหรับผู้ที่ในระหว่างอยู่ใน โลกมนุษย์ ไม่ได้มีความเชื่อในเรื่องโลกทิพย์หรือโลกหน้า หรือโลกของโอปปาติกะหรือเรื่องตายแล้วเกิด คือเชื่อว่า ตายแล้วสูญ การทำความดีความชั่วไม่มีผล ดำเนินชีวิต เป็นมิจฉาปฏิภูมิจึงนั้นเป็นอย่างไร เขาได้มาพบกับบุคคลที่มี สภาพและมีแนวความคิดเช่นเดียวกันกับเขา

ดังนั้น การเชื่อหรือไม่เชื่อในเรื่องโลกหน้าของใครก็ตาม ย่อมไม่สามารถทำให้หลักความจริงเกี่ยวกับเรื่องโลกหน้า เปลี่ยนแปลงไปได้เลย เพราะกฎแห่งการชดเชยทั้งในด้านดี และด้านร้าย ย่อมเป็นกฎของสากลจักรวาล และเป็นความจริงอย่างเห็นได้ชัดในโลกของโอปปาติกะ ในทำนองเดียวกัน ใครจะเชื่อเรื่องกฎของกรรมหรือไม่ก็ตาม ผลของกรรม ยังคงให้ผลตามกาลเวลาของมันโดยไม่มีข้อยกเว้นโดยไม่มี ใครหลีกเลี่ยงได้เลย

ในระหว่างที่มีการปฏิบัติธรรมนั้น คณะเราจะมีชั่วโมง การแสดงความคิดเห็นและสนทนาธรรมสักัจฉา ในหัวข้อ พุทธคุณ ซึ่งให้แต่ละคนได้ศึกษาและอ่านจากหนังสือเรื่อง **“พระรัตนตรัย”** ซึ่งอาจารย์พร ได้เขียนไว้ เมื่อมีปัญหา ข้อขัดข้องที่ไม่เข้าใจ ก็มีอาจารย์รังษี สุหนต์ ซึ่งได้เข้าร่วม การปฏิบัติธรรมครั้งนี้ด้วย ให้ความกระจ่างตามพระคัมภีร์ สำหรับปัญหาบางข้ออาจารย์พรก็จะเป็นผู้อธิบายด้วยตนเอง ซึ่งก็เป็นที่พอใจของแต่ละคน

ในการปฏิบัติธรรมเพื่อพัฒนาคุณภาพชีวิต ด้วยหลัก พระพุทธศาสนา ครั้งนี้ อาจารย์ได้บอกให้ทุกคนได้ศึกษาจาก หนังสือ คำบรรยายพุทธปรัชญา ภาค ๑-๒, พระรัตนตรัย, อภินิหารเจตนา ซึ่งในการที่มีเวลาเพียง ๖-๗ วันนั้น รู้สึก จะไม่เพียงพอ ดังนั้น การปฏิบัติธรรมที่จัดขึ้นครั้งนี้คณะเรา จึงเห็นว่าคงจะต้องจัดขึ้นอีกหลายๆ ครั้ง พร้อมกันนั้นเป็น การรวบรวมข้อมูล และหาแนวทางหลักการสำหรับบุคคล อื่นๆ ที่มีเวลาน้อยให้ได้ผลด้วย คณะกรรมการมูลนิธิพร รัตนสุวรรณ จึงมีความเห็นร่วมกันว่าจะจัดให้บ่อยขึ้น โดยจัดขึ้นที่กรุงเทพฯ ผู้คนไปมาสะดวก ใช้เวลาแต่ละครั้ง

เพียง ๑-๓ วัน คือเริ่มเย็นวันศุกร์ ลี้นสุดบ่ายวันอาทิตย์ ต่อเมื่อแต่ละคนมีตบะหรือศรัทธาแก่กล้าขึ้น จึงค่อยใช้เวลาหลายวันไปปฏิบัติกันที่ศูนย์พัฒนาศาสนา มจร. แคมป์สน และในการจัดขึ้นแต่ละครั้งก็ยินดีเชิญชวนสาธุชนผู้สนใจ มาร่วมด้วย จึงเป็นอันตกลงกันว่าในเดือนกันยายน ๒๕๓๙ นี้ ควรจัดให้มีการปฏิบัติธรรมขึ้นในวันอาทิตย์ที่ ๒๒ กันยายน ๒๕๓๙ เวลา ๐๓.๐๐-๒๐.๐๐ น. ที่โรงเรียนปริญาทิพย์ ถนนรางน้ำ เขตราชเทวี กรุงเทพมหานคร ซึ่งมีอาจารย์ทัศนีย์ บุรุชพัฒน์ ซึ่งเป็นทั้งเจ้าของและผู้อำนวยความสะดวกโรงเรียน และอาจารย์ทัศนีย์ก็เป็นกรรมการคนหนึ่งของมูลนิธิพรรัตนสุวรรณ ซึ่งอาจารย์พรได้ขอร้องอาจารย์ทัศนีย์ ขอใช้สถานที่โรงเรียนปริญาทิพย์ และอาจารย์ทัศนีย์ก็ยินดี และเต็มใจเป็นอย่างยิ่ง

ในการจัดปฏิบัติธรรม โครงการพัฒนาคุณภาพชีวิต ด้วยหลักพระพุทธศาสนา ครั้งนี้ก็ให้มีสมาชิกฝากของรับประทานมาให้ข้าพเจ้า อย่างเช่น คุณถาวร พานิช ได้ส่งทุเรียนกวน ซึ่งกวนไว้รับประทานเอง ได้กรุณาส่งมาให้ข้าพเจ้าได้รับประทานบ้าง ข้าพเจ้าก็ได้นำมาสมทบเป็น

อาหารให้กับผู้ปฏิบัติธรรมได้รับประทานด้วย ทั้งนี้รวมทั้ง
 สิ่งของอย่างอื่นที่ผู้เข้าร่วมปฏิบัติธรรมเองนำมาสมทบอีก
 รู้สึกว่าอุดมสมบูรณ์มากทีเดียว ซึ่งส่วนนี้ได้เป็นอันสงฆ์
 ส่งถึงบรรดามวลเหล่าเทพเจ้าโอบปาดิกะที่มีส่วนรับรู้ใน
 การปฏิบัติธรรมของคณะเราด้วย ส่วนในเดือนตุลาคม
 ๒๕๓๙ คงจะจัด ๒ ครั้ง คือในวันอาทิตย์ที่ ๑๓ ตุลาคม
 ๒๕๓๙ ที่โรงเรียนปริญญาโทพย์ กรุงเทพมหานคร และที่
 ศูนย์พัฒนาศาสนา แคมป์สน ในวันเสาร์ที่ ๒๖ ซึ่งเป็นวัน
 มหาปวารณา และวันอาทิตย์ที่ ๒๗ ซึ่งเป็นวันออกพรรษา
 วันคล้ายวันที่พระพุทธเจ้าเสด็จลงจากดาวดึงส์เทวโลก-
 วันเปิดโลก ตักบาตรเทโว ซึ่งมีรายการดังนี้

มูลนิธิพร รัตนสุวรรณ

เชิญชวนปฏิบัติธรรมฝึกสมาธิพัฒนาคุณภาพชีวิต

ในวันอาทิตย์ที่ ๑๓ ตุลาคม ๒๕๓๙

ณ โรงเรียนปริญาทิพย์ ถนนรางน้ำ

เขตพญาไท กทม. ๑๐๔๐๐

ขอเชิญชวนท่านสมาชิกและคณะศิษย์ของอาจารย์พร รัตนสุวรรณ ที่มีความสนใจและมีเวลาว่างที่พอจะสละเวลาหนึ่งวัน ในวันอาทิตย์ที่ ๑๓ ตุลาคม ๒๕๓๙ เพื่อไปปฏิบัติธรรม ฝึกสมาธิพัฒนาคุณภาพชีวิต ณ โรงเรียนปริญาทิพย์ ถนนรางน้ำ เขตพญาไท กทม. ๑๐๔๐๐ ซึ่งมีรายการปฏิบัติธรรม ดังนี้

๐๖.๓๐-๐๗.๐๐ น. พบกันที่โรงเรียนปริญาทิพย์

๐๗.๐๐-๐๘.๐๐ น. สวดมนต์ทำวัตรเช้า นั่งสมาธิฟังเทศน์ธรรมะ

๐๘.๐๐-๐๙.๐๐ น. รับประทานอาหารเช้า

- ๐๙.๐๐-๑๐.๐๐ น. นั่งสมาธิ ฟังเทปธรรมะบทจูงสมาธิของ
อาจารย์พร รัตนสุวรรณ
- ๑๐.๐๐-๑๐.๓๐ น. พักผ่อนอิริยาบถ บริการเครื่องดื่ม
- ๑๐.๓๐-๑๒.๐๐ น. นั่งสมาธิ ฟังเทปธรรมะ
- ๑๒.๐๐-๑๓.๐๐ น. รับประทานอาหารกลางวัน
- ๑๓.๐๐-๑๔.๓๐ น. เดินจงกรม สนทนาธรรม-ให้ผู้ปฏิบัติ
ธรรมผลัดกันอภิปรายธรรม ในหัวข้อ
พุทธคุณ-ธรรมคุณ-สังฆคุณ
- ๑๔.๓๐-๑๕.๐๐ น. พักผ่อน บริการเครื่องดื่ม
- ๑๕.๐๐-๑๖.๓๐ น. สนทนาธรรม (ต่อ)
- ๑๖.๓๐-๑๗.๐๐ น. พักผ่อน บริการอาหารว่าง ขนมผลไม้
- ๑๗.๐๐-เป็นต้นไป สวดมนต์ นั่งสมาธิ ออกกำลังกายบริหาร
๒๐.๐๐ น. ปิดการอบรมเดินทางกลับบ้าน

วันเสาร์ที่ ๒๖ ตุลาคม ๒๕๓๙

- ๐๖.๐๐ น. ออกเดินทางจากเชิงสะพานนรรัตน์
บางลำพู

- ๑๔.๐๐ น. เข้าที่พักที่ศูนย์พัฒนาศาสนา มจร.
แคมป์สน
- ๑๕.๐๐-๑๘.๐๐ น. นำพระพุทธรูปมหาพุทธานุภาพไพศาลขึ้น
ประดิษฐาน ณ แทนบูชาในหอพระธรรม-
คัมภีร์ พระคุณเจ้าเจริญพระพุทธรูป
ทอดผ้าป่าสามัคคีฉลององค์พระ-เปิดเทพ
ปาฐกถาธรรมเรื่องวันมหาปวารณา
โดยอาจารย์พร รัตนสุวรรณ - นั่งสมาธิ

วันอาทิตย์ที่ ๒๓ ตุลาคม ๒๕๓๙

- ๐๕.๐๐ น. ตื่นนอนทำวัตรเช้า-นั่งสมาธิฟังเทป
ธรรมบทของสมาธิของ อาจารย์พร
- ๐๗.๐๐ น. ร่วมทำบุญถวายภัตตาหารเช้า ที่หอ
พระธรรมคัมภีร์
- ๐๘.๓๐ น. รับประทานอาหารเช้า ที่หอฉัน
“จันทร์ศุภฤกษ์”
- ๐๙.๓๐ น. ร่วมทำบุญตักบาตรเทโว จากหอ
พระธรรมคัมภีร์ถึงหอประชุมศูนย์
พัฒนาศาสนา มจร.

- ๑๐.๓๐ น. สนทนาธรรมกับอาจารย์พร
ที่หอพระธรรมคัมภีร์
- ๑๑.๓๐ น. นั่งสมาธิ
- ๑๒.๐๐ น. รับประทานอาหาร เตรียมตัวขึ้นรถ
- ๑๓.๐๐ น. กราบอัมลา ขอพรศักดิ์สิทธิ์จาก
พระเจดีย์อิสราภาพ อนุสรณ์สมเด็จพระ
พระนเรศวรมหาราช จากอาจารย์พร
ที่ลานอนุสรณ์ และจากพระรูปปั้น
หล่อเหมือนพ่อขุนผาเมือง
- ๒๑.๐๐ น. ถึงกรุงเทพมหานคร โดยสวัสดิภาพ

การปฏิบัติในคราวต่อไป จะจัดทุกๆ เดือน

ข้าพเจ้าขอเชิญชวนท่านผู้ที่ได้ให้ความอนุเคราะห์
ช่วยเหลือเกื้อกูลกันมาตลอด นับจากเริ่มมีการก่อสร้าง
ศูนย์พัฒนาศาสนา พระเจดีย์อิสราภาพ อนุสรณ์สมเด็จพระ
พระนเรศวรมหาราช เป็นต้นมา ด้วยจิตที่เป็นกุศลศรัทธา
ด้วยความบริสุทธิ์อย่างแท้จริง ได้มาร่วมปฏิบัติธรรม
ได้มาเห็นสิ่งที่ท่านได้ช่วยเหลือมา และมาอนุโมทนาในส่วน
กุศลที่ท่านได้เคยร่วมกระทำมา

อีกประการหนึ่ง แม้งานการก่อสร้างสถานที่ซึ่ง
อาจารย์พร รัตนสุวรรณ ได้ทำไว้ให้จนสามารถใช้งานได้
แล้วก็ตาม ก็ยังมีบางส่วนที่ยังไม่เรียบร้อยนัก อย่างเช่นที่
หอฉัน ยังไม่ได้ปูพื้น หอพระธรรมคัมภีร์ก็เช่นเดียวกัน
ข้าพเจ้าเองคิดว่าจะยังไม่ทำอะไรเพิ่มเติมอีก เพราะต้องใช้
งบประมาณอีกมากพอสมควร ในเมื่ออาจารย์ทำไว้ให้พอ
ใช้งานได้แล้ว ก็ใช้ไปก่อน จนล่วงเลยมาถึง ๓ ปีเศษ
นับตั้งแต่อาจารย์ไปมีชีวิตในโลกทิพย์ บัดนี้ อาจารย์มาบอกว่า
ควรจะเริ่มลงมือทำให้ดูเรียบร้อยกว่าที่เป็นอยู่ได้แล้ว
เพราะในโลกทิพย์ สำเร็จสมบูรณ์แล้ว โดยให้จัดทอดกฐิน
คงจะได้ปัจจัยมาพอที่จะทำให้ดูดีและเรียบร้อยสมบูรณ์ขึ้น
ข้าพเจ้าจึงได้ปรึกษากับคณะผู้ที่เกี่ยวข้องพอที่จะพูดกันได้
อย่างเช่น คุณชลิกา โรจนโกศล คุณศมานันท์ รัตนธรรมกุล
คุณทวี-คุณนัยนา ลีลาเวชบุตร คุณบุศวนิย์ กลิ่นสุนทร
คุณชัชชัย จันทร์ศุภฤกษ์ เป็นต้น ทุกคนลงความเห็นทำให้
ทำได้ จะช่วยกันหาปัจจัยมาทอดกฐินร่วมกันทำงานของ
อาจารย์พรให้สำเร็จ

ดังนั้น จึงเป็นอันตกลงกันว่า คณะเราจะสร้าง พระพุทธมหาพุทธานุภาพไพศาล หน้าตัก ๔๐ นิ้ว พร้อมทั้ง แทนบูชา สร้างตู้พระธรรมคัมภีร์ ปูพื้น สร้างห้องน้ำที่ หอพระธรรมคัมภีร์ และจะปูพื้นหอนั้น สำหรับรายละเอียด ต่างๆ นั้น ข้าพเจ้าจะชี้แจงให้ทราบในภายหลัง ทั้งนี้จะ พยายามทำอย่างดี ประหยัด และให้มีส่วนคล้ายในโลกทิพย์ บ้างเท่าที่จะเป็นไปได้ จึงเกิดความรู้สึกที่อยากจะขอเชิญ ชวนสมาชิกได้มีส่วนร่วมกัน ทั้งๆ ที่เกรงใจอย่างเหลือเกิน ไม่ต้องการจะรบกวนในสภาวะที่เศรษฐกิจของบ้านเมือง กำลังเดือดร้อนกันมาก แต่ก็ต้องการที่จะให้ทุกท่านมีส่วนร่วมกันอีกบ้าง แม้สักนิดก็มีค่ามหาศาลต่อผู้ที่กำลังขาด แคลน.....

สำหรับกำหนดการทอดกฐินนั้น คณะเราได้กำหนด กันไว้ว่า จะจัดให้มีขึ้นในวันอาทิตย์ที่ ๓ พฤศจิกายน ๒๕๓๙ เวลา ๑๐.๐๐ น. และงานสำคัญอีกงานหนึ่งซึ่งจะจัดขึ้น ในเดือนพฤศจิกายนเช่นเดียวกันก็คือ งานครบรอบวันเกิด ของอาจารย์พร รัตน์สุวรรณ ครบรอบ ๗๘ ปี ในวันที่ ๑๘ พฤศจิกายน ๒๕๓๙ แต่การจัดงานจะจัดในวันเสาร์ที่ ๑๖

พฤตจิกายน ๒๕๓๙ ในพระอุโบสถวัดมหาธาตุยุวราช-
รังสฤษฎ์ ทำพระจันทร์ กรุงเทพมหานคร การจัดงาน
บำเพ็ญกุศลในวันนี้ จะกระทำพิธีมอบคัมภีร์อรรถกถา ๓
คัมภีร์ คือ ๑. กังขาวิตรณีย์อรรถกถา ๑ เล่ม ๒. เนตติ-
อรรถกถา ๑ เล่ม ๓. วิสุทฺธิมรรค ๒ เล่ม คัมภีร์ละ ๕๐๐ ชุด
เป็นหนังสือทั้งหมดจำนวน ๒,๐๐๐ เล่ม ให้กับมหาจุฬาลง-
กรณราชวิทยาลัย ตามเจตนารมณ์ของอาจารย์ ที่ได้
ริเริ่มการตรวจชำระและจัดพิมพ์คัมภีร์อรรถกถา-ฎีกา
เหมือนอย่างที่เคยได้ปฏิบัติมา ซึ่งในปีนี้จัดพิมพ์สำเร็จมา
ได้อีก ๓ คัมภีร์ ๔ เล่ม ดังที่กล่าวมาข้างต้น การจัดงานก็
คงจะเป็น ไปอย่างเมื่อปี ๒๕๓๙ ซึ่งมีลำดับตามรายการ
ดังนี้

กำหนดการ

บำเพ็ญกุศลวันคล้ายวันเกิดอาจารย์พร รัตนสุวรรณ

และมอบถวายคัมภีร์อรรถกถาภาษาบาลี

ณ พระอุโบสถวัดมหาธาตุยุวราชรังสฤษฎิ์

ท่าพระจันทร์ กรุงเทพมหานคร

วันเสาร์ที่ ๑๖ พฤศจิกายน พ.ศ. ๒๕๓๙

๐๙.๓๐ น. คณะศิษย์และผู้ที่เคยรพนับถืออาจารย์พร
รัตนสุวรรณ พร้อมกันเ็นพระอุโบสถ

๑๐.๐๐ น. น.ส.ศรีเพ็ญ จัตูหะศรี ผู้อำนวยการศูนย์
พัฒนาศาสนา มจร. จุดธูปเทียนบูชาพระ
รัตนตรัย

พิธีกรอาราธนาศีล ประธานสงฆ์ให้ศีล

ผู้มาร่วมงานรับศีล

น.ส.ศรีเพ็ญ จัตูหะศรี กล่าวรายงานต่อ

นายกสภามหาวิทยาลัย มจร.

ดร.พระมหาธีรพันธ์ วชิรญาเณ กล่าว

นำคำถวายมอบคัมภีร์อรรถกถา ต่อ-

มหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย

พระสุเมธาธิบดี นายกสภามหาวิทยาลัย
มหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย กล่าว
อนุโมทนา

พิธีกรอาราธนาพระปริตร พระสงฆ์ ๓/๙ รูป
เจริญพระพุทธมนต์

๑๑.๐๐ น.

ถวายอาหารบิณฑบาตเพลแก่พระสงฆ์
๓/๙ รูป

พระสงฆ์ ๓/๙ รูป รับทักษิณานุประทาน และ
อนุโมทนา เจ้าภาพกรวดน้ำอุทิศส่วนกุศล
ผู้มาร่วมงานทั้งหมดรับประทานอาหาร
ร่วมกัน เป็นเสร็จพิธี

ขอเชิญบรรดาศิษย์และผู้ที่เคารพนับถืออาจารย์พร
รัตนสุวรรณ มาร่วมบำเพ็ญกุศลโดยพร้อมเพรียงกันเพื่อ
เป็นการแสดงความกตัญญูกตเวทิตาธรรม และร่วมกัน
ถวายคัมภีร์อรรถกถาภาษาบาลีแก่มหาจุฬาลงกรณราช-
วิทยาลัย มหาวิทยาลัยสงฆ์แห่งคณะสงฆ์ไทย

นางสาวศรีเพ็ญ จตุทะศรี

พร้อมด้วยคณะศิษย์ของอาจารย์พร รัตนสุวรรณ เจ้าภาพ

ข้าพเจ้าได้เล่าถึงเรื่องงานต่างๆ มายืดยาวพอสมควร บางคนอาจจะคิดว่าไม่สมกับหัวข้อเรื่องที่ตั้งไว้ มีเรื่องอื่นเล่าแทนมาด้วยตลอด แต่จะทำอย่างไรได้ ในเมื่อข้าพเจ้าทำงานกับอาจารย์พรอยู่ตลอดเวลา แม้จะไม่มีกายเนื้ออยู่ในโลกมนุษย์แล้วก็ตาม จึงขออภัยต่อบางท่านที่อาจจะนำรำคาญไปบ้าง **เพราะอาจารย์พร ยังอยู่จริงๆ ...ยังอยู่... ในโลกที่ตามมนุษย์ธรรมดาตามองไม่เห็น** และอาจารย์ก็ยังมาทำงานเหมือนอย่างที่คุณอาจารย์เคยทำ แม้ในความรู้สึกของข้าพเจ้าจะยังไม่เคยชินนัก แต่คิดว่าก็คงจะค่อยดีขึ้นโดยลำดับ

บัดนี้จึงจะย้อนกลับมาเล่าถึงว่า อาจารย์พร ได้ไปทำอะไรอีกบ้างในโลกทิพย์ อาจารย์บอกว่า.... **แม้จนกระทั่งบัดนี้เกือบสี่ปีแล้ว ถ้าคิดเวลาในโลกมนุษย์ตามที่ข้าพเจ้าบอกซึ่งก็เป็นเวลานานทีเดียว แต่มันยังไม่เป็นเวลาแม้แต่วันเดียวที่อาจารย์รู้สึกขณะนี้ เพราะมันยังไม่เคยมีดี ไม่เคยถึงเวลากลางคืนที่จะต้องหลับนอนพักผ่อนเสียที จึงทำให้อาจารย์ยังกะเกณฑ์กำหนดเวลาไม่ค่อยถูกต้อง นอกจากต้องคอยนึกว่า นี้อันอะไรกัน เขามีอะไรกันบ้างหรือเปล่า**

และต้องคอยนึกไว้เสมอ ไม่เช่นนั้นจะไม่รู้ว่าเวลาผ่านไปนานแล้วเท่าใดในโลกมนุษย์ แต่ถ้าไม่ใช้เวลากำลังนั่งสมาธิ สอนธรรมแล้ว มักจะมีลักษณะคล้ายแรงดิ่งหนักๆ เกิดความสงสัยว่า เอ๊ะ อะไร ทันทีที่จะมาอยู่ในบรรยากาศของโลกมนุษย์ บางทีก็ที่บ้านพักบางลำพู บางทีก็ที่แคมป์สน และก็จะเห็นว่า ข้าพเจ้ากำลังทำอะไรอยู่

อาจารย์บอกว่า อาจารย์เป็นห่วงทุกๆ คน โดยเฉพาะอย่างยิ่งในสภาวะการณ์ปัจจุบันนี้ ทำให้ได้มาเห็นประจักษ์ชัดถึงความผูกพันห่วงใยต่อประเทศชาติ ขององค์สมเด็จพระนเรศวรมหาราชกับทั้งอดีตบูรพมหากษัตริยาธิราชและมวลเหล่าเทพเจ้าโอปปาติกะทั้งปวง และดีใจที่เมื่อครั้งยังอยู่ในโลกมนุษย์ก็ได้ช่วยเหลืองานของพระองค์ ยิ่งมาอยู่ในโลกทิพย์ด้วยแล้วจึงยิ่งต้องช่วยให้มากขึ้นอีกหลายเท่า เพราะสภาวะการณ์ของโลกยามนี้มัน ได้บอกแล้วว่า ไหลลงๆ ไกลต่อภูมิอันเป็นสัตว์เดรัจฉานเข้าไปทุกที แสงสว่างจากพระธรรมคำสั่งสอนของพระบรมศาสดาสัมมาสัมพุทธเจ้าเท่านั้น เมื่อมีผู้ประพฤติปฏิบัติตาม จึงจะบรรเทาผันผวนพลังแห่งความชั่วร้ายของมิจฉนาทิภูฏี.....จากอบายภูมิได้

ขณะที่อาจารย์พร กำลังอธิบายอยู่นั้น ความรู้สึกสงบเยือกเย็นบังเกิดขึ้น ข้าพเจ้าได้ยินเสียงห้อมล้อมอยู่ริมโสตประสาทว่า

...ตราบใดที่กรรมชั่วไม่ออกผล ตราบนั้นผู้หลงผิดคิดว่ามันหอมหวานเหมือนน้ำผึ้ง แต่ภายหลังความขมจะติดตามมา เมื่อกรรมชั่วถูกโยนขึ้นไปบนอากาศโดยปราศจากความยั้งคิด ทำนองเดียวกับก้อนหิน มันจะหล่นกลับมาลงมาที่ผู้หลงผิด ทำให้ศิระเขาแตกได้รับบาดเจ็บ ได้รับความเดือดร้อนเอง.....เมื่อใดเมล็ดพืชแห่งคำสอนของพระพุทธองค์ได้ลงรากอย่างแน่นหนามั่นคง และเจริญเติบโตเป็นต้นไม้ใหญ่ร่มรื่นแห่งความรุ่งโรจน์โชติช่วง เมื่อนั้นสันติสุขถาวรจะบังเกิดขึ้นในโลกมนุษย์ และต่อจากนั้นชีวิตอันเจียบสงบและแจ่มใสจะดำเนินต่อไปดุจยามกลางวันในฤดูร้อน....จากรุ่งอรุณชุ่มน้ำค้างผ่านไปสู่แสงแดดหลากหลายสี ตราบจันทรตรีกาลได้มาถึง คลุ่มโลกไว้ด้วยตาข่ายแห่งดวงดาวของมัน และสะกดให้ทุกสิ่งทุกอย่างพักผ่อนหลับนอนและตื่นขึ้นมาอย่างสดชื่นเบิกบาน

ทุกคนจะช่วยเหลือซึ่งกันและกัน... จงพิจารณาดู.....
 “บนกองขยะที่ถูกโยนทิ้งอยู่ริมทางหลวง ต้นพลับพลึงอาจ
 จะงอกขึ้นมาและออกดอก ส่งกลิ่นหอมหวานไปในอากาศ
 ฉันทใด ผู้ที่ประพฤติปฏิบัติตามมรรคมืองค์แปด คือสาวกที่
 แท้จริงของพระพุทธเจ้าจะส่องแสง อยู่ท่ามกลางฝูงชนผู้
 อยู่ในความมืดฉันทนั้น”

พอเสียงแผ่วจาง ไม่นานที่ข้าพเจ้าจะคิดหรือถาม
 อาจารย์ก็ได้บอกว่า กระแสพลังเสียงและบรรยากาศของ
 มวลเหล่าเทพเจ้าโอบปาดิกะที่มีความหวังใย ปรารถนาที่จะ
 ให้สันติ ความรู้สึกที่ดีที่เป็นสัมมาทิฏฐิบังเกิดขึ้นในมวล
 หมู่มนุษย์ชาติ...

พร้อมกับที่อาจารย์กำลังบอก ก็มีหลายคนเดินเข้ามา
 สมทบ เป็นฝรั่งคนหนึ่ง คนอินเดียน ๒ คน และพระคุณเจ้า
 อีก ๒ รูป อาจารย์บอกว่า กราบท่านเจ้าคุณนรฯ และ
 ท่านเจ้าคุณเจ้าคณะจังหวัดนครพนม จำท่านได้ไหม อาจารย์
 ไปพบท่านเจ้าคุณ ท่านถามถึงเราอยู่ นั่นท่านสมมติราม
 ท่านโมณีสาธุ ท่านคิวนันทะ ซึ่งแต่ละท่านต่างยิ้มแย้ม
 ทักทาย โดยมีได้พูดสิ่งใด ในสายตาฉายแววมืดตาอย่าง

ลึกซึ้ง ก่อให้เกิดความรู้ลึกอบอุ้น อิ่มเอิบ เบิกบานใจแก่
ผู้พบเห็นโดยอัตโนมัติ ข้าพเจ้ากำลังงงและนึกอยู่ว่า ท่าน
เหล่านี้มาพบอาจารย์ได้อย่างไร ยังไม่ทันจะนึกจบ ก็ได้ยิน
เสียงอาจารย์เตือนว่า *อย่าสงสัยอะไร ทำใจให้สบาย นิ่งๆ
เฉยๆ ให้ความเข้าใจเป็นไปเอง ไม่ต้องนึก...*

(ยังมีต่อ)

บันทึกการดำเนินงานสร้าง

พระรูปหล่อเกีตอนุสรณ์

สมเด็จพระนเรศวรมหาราช

รุ่นมีชัยชนะเด็ดขาดในสงครามยุทธหัตถี

ปีพุทธศักราช ๒๑๓๕

โดย ชลิกา โรจนโกศล

นับจำเต็มตั้งแต่ข้าพเจ้าได้เป็นลูกศิษย์ของ อาจารย์พร
รัตนสุวรรณ เป็นเวลาประมาณ ๓๐ กว่าปีมาแล้วนั้น

ข้าพเจ้าและครอบครัว ตลอดถึงญาติพี่น้องและผู้
ใกล้ชิด ได้รับความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับการเกิด การดับ
การวิวัฒนาการของชีวิตต่างๆ ในสากลจักรวาล เรื่องกฎของ
กรรม เรื่องโอบปาติกะ เรื่องวิญญาณ เรื่องนรก-สวรรค์
เรื่องอริยสังคีติ ตามหลักปฏิจจสมุปบาท ที่พระพุทธองค์ทรง
ค้นพบได้อย่างถูกต้องโดยไม่งมงายเดินทางก็ด้วยความ
กรุณาของอาจารย์พร ที่มีความอุทิศสาหัส วิริยะ เสียสละ

ด้วยความบริสุทธิ์ที่ทุ่มกำลังใจและกำลังกายเพื่อพระศาสนา และชาวโลกทั้งมวล มาตลอดชีวิตของอาจารย์พร

อาจารย์พร ได้ก่อตั้งโรงพิมพ์วิญญาณและสำนัก ค้นคว้าทางวิญญาณชั่วคราวเพื่อประโยชน์ในการเผยแผ่ ธรรมะ พร้อมกับสร้างความเชื่อ ความเข้าใจ อย่างถูกต้อง เกี่ยวกับเรื่องวิญญาณให้กับบุคคลทั่วไปจะได้ไม่หลงงมงาย อย่างผิดๆ และจะได้มีศีลธรรมเกิดจากใจอันจะยังประโยชน์ สุขให้กับตนเองและผู้อื่นตลอดไป

อาจารย์พรได้ก่อสร้างพระเจดีย์อิสรภาพอนุสรณ์ สมเด็จพระนเรศวรมหาราช ได้สร้างศูนย์พัฒนาศาสนา มหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย ณ ต. แคมป์สน อ. เขาค้อ จ. เพชรบูรณ์ ในเนื้อที่ ๒,๐๐๐ กว่าไร่ ได้สร้างถนน ปลุกป่า สร้างสถานที่ปฏิบัติธรรม สร้างหอประชุม โรงครัว กุฏิพระ หอพระธรรม ที่พักอาศัยของผู้ที่จะมาปฏิบัติธรรม ชุดสระ ชุดบ่อบาดาล สร้างศาลากรรมฐาน สร้างพระรูป ปั้นหล่อเหมือนของพ่อขุนผาเมืองและอื่นๆ อีกมากมาย โดยไม่ได้รับเงินสนับสนุนจากองค์กรใดๆ เลย นอกจาก ลูกศิษย์ผู้ใกล้ชิดและจากบุคคลที่เข้าใจในงานของอาจารย์พร เท่านั้น

อาจารย์พร ได้เป็นผู้ริเริ่มนำพระนิสิตมาฝึกอบรมที่ ศูนย์พัฒนาศาสนา มหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย เป็นเวลา ติดต่อกันมาหลายปี จนกระทั่งบัดนี้ อาจารย์พรได้ดำเนินการชำระและพิมพ์คัมภีร์อรรถกถา-ฎีกา ซึ่งเป็นงานยาก อย่างยิ่ง แต่อาจารย์พรก็สามารถทำได้สำเร็จเป็นอย่างดี และงานทุกอย่างที่อาจารย์พรได้ทำมาแล้ว ข้าพเจ้าพร้อม ทั้งญาติมิตร และผู้ใกล้ชิด ได้มีส่วนร่วมและสนับสนุนทุกรายการตลอดมา ได้รู้ได้เห็นถึงการเสียสละด้วยความ บริสุทธิ์ใจของอาจารย์พร ได้มองเห็นถึงผลงานว่า เงินทุก บาททุกสตางค์ ที่ทุกคนได้บริจาคสนับสนุนผลงานของ อาจารย์พรมาแล้วนั้น คຸ້ມເກີນคຸ້ມຈຶງຈົງ ไปเยี่ยมแคมป์สน คราวใด พวกเราก็รู้สึกปลื้มปีติทุกครั้ง เป็นการเพิ่มพูนจิตใจ ให้เป็นกุศลยิ่งขึ้น

อาจารย์พรนอกจากจะเป็นผู้แตกฉานในพระไตรปิฎก แล้ว ยังเป็นผู้สอนธรรมประยุกต์ได้อย่างยอดเยี่ยม และ เป็นผู้เผยแพร่ศาสนาพุทธคนเดียวที่อาจหาญประกาศเรื่อง โอบอปาติกะ เรื่องนรก-สวรรค์ เรื่องวิญญูณ เรื่องของ โลกทิพย์มาตลอด เพราะเล็งเห็นว่า จากความเข้าใจใน

สิ่งเหล่านี้ย่อมถูกต้องเท่านั้น ที่บุคคลจะมีศีลธรรมอันเกิดจากใจได้ อันจะยังสันติสุขให้เกิดกับชาวโลกทั้งมวลตลอดไป

ข้าพเจ้าและครอบครัว พร้อมญาติมิตรผู้ใกล้ชิด ได้มีศีลธรรมอันเกิดจากใจ ได้มีแสงสว่างในการดำเนินชีวิตมาตลอด ก็เพราะความเมตตาของอาจารย์พร มาบัดนี้ อาจารย์พร ได้จำพราดจากกายเนื้อตามที่คุณศรีเพ็ญได้กล่าวไว้ เพราะยังห่วงถึงกองทุนที่จะเก็บไว้ให้คนรุ่นหลังได้ดำเนินงานตามเจตนารมณ์ของอาจารย์พรต่อไปได้ เพียงแค่นี้ใจแล้วข้าพเจ้าจะพยายามเสียสละทุกวิถีทาง เพื่อตอบแทนคุณของอาจารย์พรไม่ได้

จึงมาเมื่อวันอาทิตย์ที่ ๑๙ มีนาคม ๒๕๓๘ คณะศิษยานุศิษย์และกรรมการมูลนิธิพร รัตนสุวรรณ ได้ประชุมปรึกษาหารือกันเกี่ยวกับเรื่องกิจการงานต่างๆ โดยเฉพาะเรื่องกองทุนมูลนิธิฯ ว่าจะหาวิธีใดจึงจะหาทุนมาเพิ่มเติมให้ได้มากพอที่จะนำดอกผลมาใช้ดำเนินการได้ ข้าพเจ้าจึงมีความเห็นว่า งานครั้งนี้หนักนัก ถ้าไม่ใช่บารมีขององค์สมเด็จพระนเรศวรมหาราชแล้ว คงจะเป็นไปได้ยากที่มูลนิธิพร รัตนสุวรรณ จะมีรูปร่างขนาดเก็บดอกผลให้คน

รุ่นหลังดำเนินการต่อไปได้ ข้าพเจ้าจึงนึกคิดได้ว่า เมื่อ พ.ศ. ๒๕๑๓ องค์สมเด็จพระนเรศวรมหาราช ได้ประทาน อนุญาตให้สร้างลોકเก็ตรูปของพระองค์เป็นจำนวน ๒,๑๒๓ องค์ ซึ่งเป็นปีที่พระองค์ประกาศอิสรภาพที่เมืองแครง ในคราวครั้งนั้น คุณแหลม โรจนโกศล (แซ่โอ้ว) สามีของ ข้าพเจ้าได้ออกทุนให้ก่อนและวิ่งเต้นจัดทำรับใช้พระองค์ จนเป็นผลสำเร็จ และในครั้งนั้นภายใน ๑ อาทิตย์ ผู้มีจิต เป็นกุศลที่ได้รับไปบูชาจนหมด อาจารย์พรจึงได้มีเงินก้อน หนึ่งไปวางพื้นฐานที่ศูนย์พัฒนาศาสนา มหาจุฬาลงกรณ- ราชวิทยาลัย และพระเจดีย์อิสรภาพ อนุสรณ์สมเด็จพระ- นเรศวรมหาราช พร้อมทั้งสิ่งอื่นๆ

และหลังจากนั้นก็ยังมีแต่ผู้ถามคุณแหลมและข้าพเจ้าว่า รับใช้พระองค์สร้างลોકเก็ตตามมีเก็บเผื่อไว้บ้างไหม เพราะอยากจะได้ไว้บูชามาก ไม่รู้จะทำอย่างไรดี ข้าพเจ้า ก็ได้แต่บอกว่า เรามีไว้แค่คนในครอบครัวบูชาเท่านั้น ไม่ได้บูชาเผื่อไว้เลย ขนาดบางครั้ง อาจารย์พรขาดปัจจัยใน การดำเนินงานอย่างมาก พระองค์ท่านก็ไม่เคยอนุญาตอีก ไม่ทราบจะทำอย่างไรจึงจะช่วยให้เขามีโอกาสได้ไว้บูชาบ้าง

แต่ในครั้งนี้อะไรมองไม่เห็นหนทางอื่น นอกจากจะลอง
 ขออนุญาตท่านอีกสักครั้งหนึ่ง ข้าพเจ้าจึงได้ขอร้อง
 คุณศรีเพ็ญ จัตูหะศรี ให้เข้าสมาธิกราบทูลขออนุญาตต่อ
 พระองค์ เพื่อให้ท่านจะเมตตาประทานอนุญาตอีกสักครั้ง
 และก็เป็นที่น่ายินดีและปลาบปลื้มในพระมหากษัตริย์คุณ
 เป็นอย่างมาก ที่พระองค์ได้ทรงอนุญาตให้นำพระรูปของ
 พระองค์ ไปทำเป็นพระรูปสลोकเกิดอนุสรณ์ จำนวน
 ๒,๑๓๕ องค์ ซึ่งเท่ากับปีที่พระองค์ทรงได้รับชัยชนะศึก
 โดยเด็ดขาด ในสงครามยุทธหัตถี โดยให้ตั้งเป็นกองทุน
 มุสณิธิพร รัตนสุวรรณ จำนวน ๒,๑๓๕ กองทุนๆ ละ
 ๑๐,๐๐๐ บาท เพื่อนำดอกผลมาดำเนินงานสืบสาน
 เจตนารมณ์ของอาจารย์พรต่อไป ดังรายละเอียดต่างๆ ที่
 คุณศรีเพ็ญ จัตูหะศรี ได้บันทึกไว้แล้วในหนังสือวิญญาน
 ฉบับเดือนพฤษภาคม-มิถุนายน ๒๕๓๘ หวังว่าทุกท่าน
 คงจะได้อ่าน ได้ทราบถึงความเป็น ไปของพระรูปได้เป็น
 อย่างดีแล้ว ซึ่งข้าพเจ้าคงไม่ต้องกล่าวอะไรอีกในที่นี้ในส่วน
 ของพิธีการ

แต่ข้าพเจ้าก็อยากจะกล่าวเพิ่มเติมอีกสักเล็กน้อย
ถึงในส่วนของงานดำเนินการสร้างว่า ข้าพเจ้าได้นำเงินจาก
O.D. ในธนาคารมาสำรองเป็นทุนให้ก่อน โดยได้รับความ
ร่วมมือจากโรงงานครอบครัวของ คุณมงคล ศรีสุทัศน์ลักษณ์
และคุณนฤมล บุญบรรเจิดสุข ซึ่งเป็นหลานของข้าพเจ้า
และเป็นลูกศิษย์ที่ใกล้ชิดของอาจารย์พร และศรัทธาในผล
งานของอาจารย์พรมาตลอด และพวกเราก็ร่วมกันทำงาน
ด้วยความเต็มใจ และเสียสละกันอย่างพร้อมเพรียง ใคร
พอที่จะทำอะไรได้ก็ช่วยกันทำ ทั้งในส่วนของพนักงาน
ห้างทองไทยศิลป์ ในส่วนของพนักงานห้างเพชรทองเทพนำชัย
(ไนซ์เวลล์) ในส่วนของโรงงานในเครือเทพนำชัย และพนักงาน
ห้างทองเทพนำชัย (เตาปูน) ทั้งหมด ใครช่วยอะไรได้ก็
ช่วยกันทันที เพราะถือว่าเป็นงานการกุศลและแม้แต่ผู้ที่รัก
ใคร่ใกล้ชิด ถ้าแวะมาเยี่ยมก็จะเฮลื้อช่วยกันทุกอย่าง เช่นทำ
ความสะอาดบ้าง บรรจุกกล่องบ้าง ตรวจสอบชิ้นบของบ้าง
สุดแต่ใครจะช่วยอะไรได้ก็จะไม่รีรอ งานสร้างพระรูป
สลोकเก็ตขององค์สมเด็จพระนเรศวรมหาราช จึงเป็นงาน
การกุศลจริงๆ และทุกคนต่างก็พูดเป็นเสียงเดียวกันว่า

ภูมิใจที่ตนได้มีส่วนร่วมในงานประวัติศาสตร์ครั้งนี้ และทุกๆ
 ที่มีอุปสรรคมากมาย แต่งานทุกอย่างก็สำเร็จไปด้วยดีตาม
 เป้าหมายทันเข้าพิธีทุกอย่าง โดยพวกเราได้กล่าวเป็นเสียง
 เดียวกันว่า ไชโย พวกเราชนะศึกโดยเด็ดขาดแล้ว และเมื่อ
 หันมามองคูสลอกเกิดที่ทำสำเร็จและเลี่ยมด้วยทองคำแล้ว
 พวกเราก็คอดปัสมีใจไม่ได้ว่า ยิ่งพิศพระรูปยิ่งมีเสน่ห์

และถ้ายังคิดถึงภาระขององค์สมเด็จพระนเรศวร-
 มหาราชแล้วว่า ต้องไปเชิญท่านเทพทหารที่ร่วมสงคราม
 ยุทธหัตถิ์ที่อยู่บนสวรรค์ชั้นวิมานทอง ให้มาคุ้มครองประจำ
 อยู่กับสลอกเกิดแต่ละองค์ถึงจำนวน ๒,๑๓๕ องค์ ก็เป็น
 ภาระอันหนักของพระองค์ และเทพแต่ละองค์ ท่านก็ต้อง
 เสียสละ ยินดีที่จะมาร่วมสร้างบารมีกับผู้เป็นเจ้าของสลอกเกิด
 นั้นตลอดไปนานเท่านาน ไม่ใช่ ๑ ปี หรือ ๒ ปี ก็ให้ยิ่ง
 รู้สึกว่าไม่มีสิ่งมึงมงคลไหนดในโลกอีกแล้วที่จะวิเศษเท่านี้
 คนที่มีบุญอันสมควรเท่านั้นจึงจะคู่ควรกับสลอกเกิดนี้
 มิน่าเล่าเมื่อคุณศรีเพ็ญได้เล่าให้ข้าพเจ้าฟังว่า ได้กราบทูลถาม
 พระองค์ขอพระบรมราชานุญาตกลับตัวเลขจะได้ใหม่ คือ
 สร้าง ๑๐,๐๐๐ องค์ เพื่อเป็นหนึ่งในหมื่นกองทุน แต่กองทุนละ

๒,๑๓๕ บาท เพื่อผู้มีปัจจัยน้อยแต่ศรัทธาไว้บูชาจะได้
โดยง่ายขึ้น พระองค์จึงได้ตอบว่า

“ใครเขาไม่อะไรก็ช่างเขาเถิด”

ก็จริงของพระองค์ เพราะลำพังเทพทหารแค่ ๒,๑๓๕
องค์ ก็หนักหนาอยู่แล้ว จะให้เกณฑ์เทพทหารจากวิมานของ
มาตั้ง ๑๐,๐๐๐ องค์ จึงไม่ใช่เรื่องง่าย แต่ก็ไม่เป็นไร ถ้าผู้มี
จิตศรัทธาอย่างจริงใจแต่ปัจจัยน้อย ก็สามารถค่อยๆ
ทยอยร่วมกองทุนจนครบ ๑ กองทุน ครบเมื่อไหร่เมื่อئ้น
ก็จะได้สร้างบารมีกับท่านเทพทหารที่ประจำอยู่กับพระรูป
ลือกเก็ต้นั้นตลอดไป และยังได้านิสงส์ที่มีส่วนร่วมสนับสนุน
ให้กองทุนมูลนิธิพร รัตนสุวรรณ สำเร็จตามเป้าหมาย
อีกด้วย ข้าพเจ้าจึงใคร่ขอเชิญชวนท่านทั้งหลาย อย่าได้
พลาดในการร่วมกองทุนครั้งนี้เป็นอันขาด เพราะจะหวังให้
ท่านอนุญาตอีกเป็นครั้งที่ ๓ ข้าพเจ้าก็ไม่กล้าจะหวังอีกแล้ว
เพราะครั้งที่ ๒ นี้ก็ต้องรอถึง ๒๐ กว่าปี บุคคลที่ใกล้ชิด
ข้าพเจ้าจึงต่างตระหนักดี แต่ละคนก็ตั้งใจไว้ว่า จะพยายาม
ไขว่คว้าโอกาสของนี้ไว้ เพื่อรุ้นลูกรุ้นหลานของตนเรื่อยๆ

ต่อไป เท่าที่ปัจจัยจะอำนวย โดยได้บูชาพระรูปไปแล้วคนละหลายองค์ จึงหวังใจว่า ท่านทั้งหลายคงมีส่วนร่วมได้ร่วมในกองทุนมูลนิธิพร รัตนสุวรรณ ในครั้งนี้โดยทั่วกัน

ข้าพเจ้าได้กล่าวมายืดยาวพอสมควร จึงขอจบการบันทึกลงด้วยกล่าวยืนยันกับคุณศรีเพ็ญ จัตุหะศรี และทุกท่านว่าข้าพเจ้าและญาติมิตร มีความยินดีและภูมิใจมากที่มีโอกาสได้ตอบแทนคุณของอาจารย์พร และได้รับใช้องค์สมเด็จพระนเรศวรมหาราชในครั้งนี้อย่างเต็มที่ โดยข้าพเจ้าไม่เคยหวังเลยว่าจะได้ทุนที่สำรองไปก่อนคืนหรือไม่เมื่อไหร่ เพราะเพียงแค่นี้ ยังรู้สึกว่ามันน้อยกว่าเทียบกับพระคุณของอาจารย์พร และองค์สมเด็จพระนเรศวรมหาราช ที่มีต่อข้าพเจ้า ญาติมิตรและครอบครัวด้วยดีเสมอมา และจะขอเทิดพระคุณของ อาจารย์พร รัตนสุวรรณ และองค์สมเด็จพระนเรศวรมหาราชไว้ในดวงใจของเราชาว “เทพไทยกรุ๊ป” ตลอดชั่วกาลนาน

กำหนดการ

บำเพ็ญกุศลวันคล้ายวันเกิด

อาจารย์พร รัตน์สุวรรณ

และมอบถวายคัมภีร์ฎีกาภาษาบาลี

ณ พระอุโบสถวัดมหาธาตุยุวราชรังสฤษฎิ์

ท่าพระจันทร์ กรุงเทพมหานคร

วันลอยกระทงพญหัสบดีที่ ๑๗ พุศฺจิกายน พ.ศ. ๒๕๓๗

วันเสาร์ที่ ๑๘ พุศฺจิกายน พ.ศ. ๒๕๓๘

วันเสาร์ที่ ๑๖ พุศฺจิกายน พ.ศ. ๒๕๓๙

สำนักคั่นคว่ำทางวิญญาณ

๔๓/๒ ถนนสามเสน บางลำพู

เขตพระนคร กรุงเทพฯ ๑๐๒๐๐

โทร. ๐-๒๒๔๒-๒๐๒๕, ๐-๒๒๔๑-๑๗๐๖

๖ พฤศจิกายน ๒๕๓๘

เรื่อง งานพิธีมอบถวายคัมภีร์ฎีกา
กราบเรียน ท่านสมาชิกที่เคารพ

พระพุทธศาสนา ศาสนาซึ่งได้มาจากการตรัสรู้ของ
พระพุทธองค์ ในคืนวันวิสาขบูชา เป็นสิ่งเดียวเท่านั้นที่จะ
นำพาสัตว์โลกสู่สันติ บัดนี้....เวลาขณะนี้ทุกหย่อมหญ้า
ในผืนแผ่นดิน ไม่ใช่แต่เฉพาะแผ่นดินไทยเท่านั้น แผ่นดิน
ทั่วโลกกำลังเดือดร้อนเกิดทุกข์ภัย

งานสืบทอดอายุพระธรรมคัมภีร์ แม้จะใช้เวลานาน
แต่ความเจริญงอกงามที่ค่อยๆ เป็นไปนี่จะเป็นพื้นฐานที่
มั่นคงให้งานการสืบทอดอายุพระธรรมคัมภีร์ที่ถูกต้องดำเนิน
ต่อไปจนครบจำนวน

พระพุทธองค์ได้ตรัสว่า “พระธรรมคำสั่งสอนอันถูกต้องจะเป็นศาสดาแทนเมื่อพระองค์เสด็จดับขันธปรินิพพาน”

พระสังฆธรรมขององค์พระอรหันตสัมมาสัมพุทธเจ้านั้นมี ๓ ประการ คือ

๑. ปรียัติสังฆธรรม เช่น พระไตรปิฎก อรรถกถา-ฎีกา
๒. ปฏิบัติสังฆธรรม การรักษาศีล การสมาทานชุดังค์ การเจริญสมถกรรมฐาน และวิปัสสนากรรมฐาน
๓. ปฏิเวธสังฆธรรม คือ ฌาน อภิญญา มรรค ผล นิพพาน

บรรดาพระสังฆธรรมทั้ง ๓ นั้น ปรียัติสังฆธรรม จัดว่าเป็นมูลแห่งปฏิบัติสังฆธรรมและปฏิเวธสังฆธรรมโดยแท้ เพราะหากปรียัติสังฆธรรมเสื่อมสูญอันตรธานไป ปฏิบัติสังฆธรรมก็มีไม่ได้ ดังนั้นจึงไม่จำเป็นต้องกล่าวถึงปฏิเวธสังฆธรรม

อาจารย์พร รัตนสุวรรณ นอกจากจะอบรมสอนการปฏิบัติธรรมแก่บรรพชิตและคฤหัสถ์ทั่วไปแล้ว ท่านยังเสาะแสวงหาสถานที่อันเป็นสัปปายะต่อการบำเพ็ญสมณธรรมได้ก่อตั้งศูนย์พัฒนาศาสนา มจร. ขึ้นที่ตำบลแคมป์สน

อำเภอเขาค้อ จังหวัดเพชรบูรณ์ สร้างให้เป็นรมณีสถาน
ปลูกป่าร่มรื่น อากาศเย็นสบาย สงบวิเวก เหมาะแก่การ
ปฏิบัติธรรมของพระภิกษุสามเณรและฆราวาสทั่วไป ผู้ใฝ่
ในการปฏิบัติเพื่ออบรมและพัฒนาจิตใจของตนให้ดำรงอยู่
ในภูมิธรรมที่ดีขึ้น

ในบั้นปลายชีวิตของอาจารย์พร รัตน์สุวรรณ ท่าน
หวังอำนวยความสะดวกอย่างกว้างขวางและยืนยาวแก่พุทธ
ศาสนิก ซึ่งเป็นอนุชนรุ่นหลัง ตามคำกล่าวของพระอรธ-
กถาจารย์ที่ว่า

“เมื่อพระสูตรพระอภิธรรมยังมีอยู่ และพระวินัยยัง
รุ่งเรืองอยู่ตราบใด พระพุทธศาสนาย่อมเจริญรุ่งเรืองเหมือน
แสงสุริยาส่องนภาให้ความสว่างอยู่ตราบนั้น”

ท่านเป็นผู้ศึกษาค้นคว้าคัมภีร์ต่างๆ ทั้งพระไตรปิฎก
อรรถกถา-ฎีกา เพื่อเพิ่มพูนสติปัญญา และเขียนเป็นหนังสือ
ตำราต่างๆ เพื่อเผยแพร่ ได้เห็นว่าหนังสืออรรถกถาที่มหา
มกุฏราชวิทยาลัยจัดพิมพ์เมื่อ พ.ศ. ๒๕๖๓ เป็นต้นมา
สภาพผูกกรอบ พร้อมทั้งจะชำรุดเสียหายได้ทุกเมื่อ ไม่อยู่ใน
สภาพที่จะอำนวยความสะดวกในการศึกษาค้นคว้า และเมื่อ

ไปสอบถามก็ทราบว่า ทางมหามกุฏฯ ยังไม่มีนโยบายที่จะ
จัดพิมพ์ใหม่

อาจารย์พรจึงปรารภการตรวจชำระ การปริวรรต
ตรวจทานและจัดพิมพ์คัมภีร์อรรถกถา-ฎีกา ขึ้นเป็นฉบับ
มหาจุฬายฯ ให้มีเลขหัวข้อย่อหน้าตรงกับพระไตรปิฎกฉบับ
มหาจุฬายฯ อุทิศเป็นศาสนสมบัติถวายไว้ในสังฆมณฑล

เมื่อคัมภีร์อรรถกถา จำนวน ๔๗ คัมภีร์ ซึ่งได้เริ่ม
ดำเนินงานมาตั้งแต่เดือนกรกฎาคม ๒๕๒๙ ได้พิมพ์สำเร็จ
ลุล่วงไปแล้ว ก็ได้นำมามอบถวายมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย
เป็นผู้ดูแลจำหน่าย แจกแจก เมื่อวันที่จันทร์ที่ ๑๙ พฤศจิกายน
๒๕๓๓ และทำบุญอายุครบหกกรอบของอาจารย์พร
รัตนสุวรรณ ณ พระอุโบสถ วัดมหาธาตุยุวราชรังสฤษฎิ์

ต่อมาได้เริ่มจัดพิมพ์คัมภีร์ฎีกาขึ้น เพราะคัมภีร์ฎีกา
ในประเทศไทยนั้น ส่วนมากยังเป็นใบลาน ซึ่งจัดอยู่ในกลุ่ม
ของโบราณวัตถุ ที่อำนวยความสะดวกได้น้อย ท่านจึงให้คณะ
กรรมการปริวรรต ตรวจทานจากฉบับบาลีอักษรพม่า และ
จัดพิมพ์ขึ้นใหม่ เป็นฉบับบาลีอักษรไทย จำนวน ๑๓ คัมภีร์
แบ่งจัดพิมพ์เป็น ๒๖ เล่ม

งานจัดพิมพ์คัมภีร์ฎีกาที่ท่านได้ริเริ่มและวางแผนไว้
ยังไม่ทันได้สำเร็จลุล่วงไปตามเจตนารมณ์ อาจารย์พรก็มา
จากโลกนี้ไปเสียก่อน เมื่อวันที่ ๒๔ กุมภาพันธ์ ๒๕๓๖
คณะผู้ร่วมงานและศิษยานุศิษย์ได้พยายามหาทุนรอนมา
สืบสานผลงานของท่านต่อไป ด้วยการร่วมบริจาคของท่าน
สมาชิกผู้มีจิตเป็นกุศล

เมื่อการปริวรรต ตรวจทาน และจัดพิมพ์คัมภีร์ฎีกา
ได้สำเร็จเรียบร้อยแล้วครั้งหนึ่ง ๔ คัมภีร์ ๑๓ เล่ม ใน
วันพฤหัสบดีที่ ๑๗ พฤศจิกายน ๒๕๓๗ ตรงกับวัน
ลอยกระทง ซึ่งเป็นวันคล้ายวันเกิดทางจันทรคติของท่าน
คณะศิษย์ฯ จึงบำเพ็ญกุศลให้ท่าน และมอบถวายคัมภีร์
ฎีกาจำนวน ๔ คัมภีร์ ๑๓ เล่ม เป็นหนังสือทั้งหมด ๖,๕๐๐
เล่ม แต่มหาจุฬาย

งานสืบสานต่ออายุพระธรรมคัมภีร์ได้ดำเนินต่อมา
จนถึงขณะนี้ การจัดพิมพ์คัมภีร์ฎีกาส່ว่นที่เหลืออีกจำนวน
๙ คัมภีร์ ๑๓ เล่ม ก็ได้สำเร็จลุล่วงเรียบร้อย ในวันเสาร์ที่
๑๘ พฤศจิกายน ๒๕๓๘ คือวันนี้ ซึ่งตรงกับวันคล้าย
วันเกิด ๗/๗ ปีของท่าน คณะศิษย์ฯ จึงจัดบำเพ็ญกุศล

ถวายภัตตาหารเพลแก่พระภิกษุสงฆ์ และมอบถวายคัมภีร์
ฎีกาจำนวน ๙ คัมภีร์ ๑๓ เล่ม เป็นหนังสือทั้งหมด ๖,๕๐๐
เล่ม แต่มหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย และมอบให้สำนัก
เรียนสถาปนาศึกษา ที่มีตัวแทนมาร่วมงานแห่งละ ๑ ชุด
ตามเจตจำนงของอาจารย์พร รัตนสุวรรณ ผู้มุ่งหวังให้
วิทยาลัยการศึกษาของสงฆ์ต่างๆ มีความเจริญก้าวหน้า
ทางปริยัติศีลธรรมและปฏิบัติศีลธรรม เพื่อสร้างสรรค์
พัฒนาพุทธบุตรให้ดำรงอยู่ในภูมิธรรมให้สูงขึ้น และมุ่งทำ
ประโยชน์ต่อพระศาสนาสืบไป

จึงขอกราบเรียนเชิญท่านสมาชิกผู้มีจิตเป็นกุศล
เลื่อมใสศรัทธาในคำสอนของพระพุทธองค์ ถ้ามีเวลาว่าง
ขอได้ไปร่วมในงานมอบถวายคัมภีร์ฎีกา ตามกำหนดการที่
แนบมานี้ หรือท่านจะร่วมอนุโมทนาในด้านอื่น เพื่อให้พระ-
ธรรมคัมภีร์ที่ถูกต้อง ได้ดำรงอยู่คู่ผืนแผ่นดิน ก็ขอให้ทุกท่าน
ได้พบแต่ความเจริญงอกงามไพบุลย์ตลอดไป

ด้วยความนับถือ

นางสาว ศรีเพ็ญ จัตตะศรี

กำหนดการ

บำเพ็ญกุศลวันคล้ายวันเกิดอาจารย์พร รัตนสุวรรณ
และมอบถวายคัมภีร์ฎีกาภาษาบาลี
ณ พระอุโบสถวัดมหาธาตุยุวราชรังสฤษฎิ์
ท่าพระจันทร์ กรุงเทพมหานคร
วันเสาร์ที่ ๑๘ พฤศจิกายน พ.ศ. ๒๕๓๘

- เวลา ๐๙.๓๐ น. คณะศิษย์และผู้ที่เคยรพณ์บถืออาจารย์พร
รัตนสุวรรณ พร้อมกันใพระอุโบสถ
- เวลา ๑๐.๐๐ น. น.ส. ศรีเพ็ญ จัตุหะศรี ผู้อำนวยการ
ศูนย์พัฒนาศาสนา มจร. จุดธูปเทียน
บูชาพระรัตนตรัย
พิธีกรอาราธนาศีล ประธานสงฆ์ให้ศีล
ผู้มาร่วมงานรับศีล
น.ส. ศรีเพ็ญ จัตุหะศรี กล่าวรายงานต่อ
นายกสภามหาวิทยาลัย มจร.
ดร. พระมหาธีรพันธ์ วชิรญาโณ กล่าว-
นำคำถวายมอบคัมภีร์ฎีกาต่อมหาจุฬา
ลงกรณราชวิทยาลัย

พระสุเมธาธิบดี นายกสภามหาวิทยาลัย
มหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย กล่าว
อนุโมทนา

พิธีกรอาราธนาพระปริตร พระสงฆ์ ๓/๘
รูป เจริญพระพุทธมนต์

เวลา ๑๑.๐๐ น. ถวายอาหารบิณฑบาตเพลแก่พระสงฆ์
๓/๘ รูป

พระสงฆ์ ๓/๘ รูป รับทักษิณานุประทาน
และอนุโมทนาเจ้าภาพกรวดน้ำอุทิศส่วน
กุศล ผู้มาร่วมงานทั้งหมดรับประทาน
อาหารร่วมกัน เป็นเสร็จพิธี

ขอเชิญบรรดาศิษย์และผู้ที่เคารพนับถืออาจารย์พร
รัตนสุวรรณ มาร่วมบำเพ็ญกุศลโดยพร้อมเพรียงกันเพื่อ
เป็นการแสดงความกตัญญูกตเวทิตาธรรม และร่วมกัน
ถวายคัมภีร์ฎีกาภาษาบาลีแด่มหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย
มหาวิทยาลัยสงฆ์แห่งประเทศไทย

นางสาวศรีเพ็ญ จัตูหะศรี

พร้อมด้วยคณะศิษย์ของอาจารย์พร รัตนสุวรรณ เจ้าภาพ

รายนามพระสงฆ์เจริญพระพุทธมนต์

และรับทักษิณานุประทาน

เนื่องในโอกาสบำเพ็ญกุศล

คล้ายวันเกิด อาจารย์พร รัตนสุวรรณ

ณ พระอุโบสถวัดมหาธาตุยุวราชรังสฤษฎิ์

ท่าพระจันทร์ กรุงเทพมหานคร

ในวันเสาร์ที่ ๑๘ พฤศจิกายน ๒๕๓๘

เวลา ๑๐.๐๐ น.

๑. พระสุเมธาธิบดี	วัดมหาธาตุยุวราชรังสฤษฎิ์
๒. พระธรรมวโรดม	วัดเบญจมบพิตร
๓. พระธรรมกิตติวงศ์	วัดราชโอรสาราม
๔. พระธรรมรัตนวิสุทธิ	วัดจักรวรรดิราชาวาส
๕. พระธรรมปิฎก	วัดพระพิเรนทร์
๖. พระเทพรัตนโมลี	วัดมหาธาตุฯ
๗. พระราชปัญญาภรณ์	วัดมหาธาตุฯ
๘. พระราชปริยัติโกศล	วัดมหาธาตุฯ
๙. พระราชเมธี	วัดมหาธาตุฯ

๑๐. พระราชโมลี	วัดมหารณพาราม
๑๑. พระราชพิพัฒน์โกศล	วัดศรีสุदारาม
๑๒. พระอมรเมธาจารย์	วัดมหาธาตุฯ
๑๓. พระสุวิมลธรรมาจารย์	วัดมหาธาตุฯ
๑๔. พระปิฎกโกศล	วัดมหาธาตุฯ
๑๕. พระศรีสิทธิมุณี	วัดมหาธาตุฯ
๑๖. พระพิศาลพัฒน์นาค	วัดมหาธาตุฯ
๑๗. พระเมธีธรรมาจารย์	วัดมหาธาตุฯ
๑๘. พระเมธีรัตนดิลก	วัดอรุณราชวราราม
๑๙. พระเมธีธรรมาภรณ์	วัดประยุรวงศาวาส
๒๐. พระสิริสุทนต์ธรรมาภรณ์	วัดสุทัศน์เทพวราราม
๒๑. พระศรีสุทนต์พิงค์	วัดบพิตรพิมุข
๒๒. พระครูปลัดสัมพิพัฒน์ธุดาจารย์	วัดมหาธาตุฯ
๒๓. พระครูปลัดสุวัฒนสิริคุณ	วัดมหาธาตุฯ
๒๔. พระครูวิชัยธรรมคุณ	วัดมหาธาตุฯ
๒๕. พระครูโสภิตธรรมานุศาสน์	วัดมหาธาตุฯ
๒๖. พระมหาคัลล้อย กตสาโร	วัดมหาธาตุฯ
๒๗. พระมหาผิง ฐริทตฺโต	วัดมหาธาตุฯ

๒๘. พระครูปลัดวิรัตน์ วัดมหาธาตุฯ
๒๙. พระครูปลัดนันทโชติ วัดมหาธาตุฯ
๓๐. พระครูสรวิฑฒิปิเศษฐ์ วัดมหาธาตุฯ
๓๑. พระมหาประสิทธิ์ สิริปญโญ วัดมหาธาตุฯ
๓๒. พระมหาวิเศษฐ์ อาจารย์สมปโน วัดมหาธาตุฯ
๓๓. พระมหาฉิ่ง สิริวฑฒโก วัดมหาธาตุฯ
๓๔. พระมหาประคักดิ์ อคคปญโญ วัดมหาธาตุฯ
๓๕. พระมหาสมาน เขมियो วัดมหาธาตุฯ
๓๖. พระมหาเฉลา เตชวณโฑ วัดมหาธาตุฯ
๓๗. พระครูวรกิจจาภรณ์ วัดชัยชนะสงคราม
๓๘. พระครูศรีวรนายก วัดอุดมธานี
๓๙. พระมหาสมชัย กุศลจิตโฑ วัดจันทาราม
๔๐. พระมหาต่วน สิริธมโม วัดสุทธาราม
๔๑. พระมหาโกวิทย์ สิริวณโณ วัดเอี่ยมวรรณุช
๔๒. พระมหาสุรพล สุจริโฑ
๔๓. พระครูวินัยธรสุเมธ ธีรธมโม วัดมหาธาตุฯ
๔๔. พระมหาบุญถึง ชุตินุโธ
๔๕. พระครูปลัดสุวัฒนพรหมคุณ วัดมหาพฤฒาราม

๔๖. พระครูกำลัยญาณสิทธิวัฒน์ วัดราชสิทธิธาราม
๔๗. พระมหาขุนทอง สุวณฺณเมโธ วัดสามพระยา
๔๘. พระประสิทธิ์ ฐรสิทฺโธ วัดพระปฐมเจดีย์
๔๙. ผู้อำนวยการ ร.ร. บาลีอบรมศึกษา
๕๐. ผ.อ. บาลีสาธิตศึกษา
๕๑. ผ.อ. บาลีเตรียมอุดมศึกษา
๕๒. พระครูคัมภีร์ปัญญาวิกรม วัดอรุณราชวราราม
๕๓. พระครูศรีธวัชคุณาภรณ์
๕๔. พระครูวรปัญญาคุณ วัดมหาธาตุฯ
๕๕. พระมหาประพัฒน์ ฐานุตฺตโม วัดกำแพง
๕๖. พระครูธรรมรักขิต (แก้ว) วัดพรหมสุวรรณ์
๕๗. พระมหาพัฒน์พงษ์ สิริภทฺโท วัดมหาธาตุฯ
๕๘. พระมหาเจิม สุวโจ
๕๙. พระมหาไสว ญาณวีโร
๖๐. พระมหากวีพจน์ ฉนฺทโก วัดสุทัศนเทพวราราม
๖๑. พระมหาแสวง โชติปาโล วัดศรีประวัตติ
๖๒. พระมหาพิชัย พิชยยานุชฺมโม วัดประคู้ฉิมพลี
๖๓. พระมหาสมจินต์ สมมาปญฺโญ วัดปากน้ำ

อาร์มภท

๑๓/ พฤษจิกายน ๒๕๓๓

กราบนมัสการ ท่านพระสุเมธาธิบดี องค์สภานายกมหา
จุฬาลงกรณ์ราชวิทยาลัย
ท่านพระอมรเมธาจารย์ อธิการบดีมหา
จุฬาลงกรณ์ราชวิทยาลัย
และพระคุณเจ้าทุกรูป

ข้าพเจ้า นางสาวศรีเพ็ญ จัตูทะศรี รักษาการผู้อำนวยการ-
การศูนย์พัฒนาศาสนา และที่ปรึกษาคณะกรรมการตรวจ
ชำระจัดพิมพ์คัมภีร์อรรถกถาฎีกา รุ้สึกปีติโสมนัสอย่างยิ่ง
ที่องค์สภานายกมหาจุฬาลงกรณ์ราชวิทยาลัย และท่าน
อธิการบดี ได้เมตตากรุณา ให้โอกาสได้จัดงานมอบถวาย
คัมภีร์ฎีกา แต่มหาจุฬาย ในวันนี้

เนื่องด้วยวันนี้เป็นวันเพ็ญ เดือน ๑๒ วันลอยกระทง
เป็นวาระพิเศษ คือ เป็นวันคล้ายวันเกิดทางจันทรคติของ
ท่านอาจารย์พร รัตนสุวรรณ ประธานคณะกรรมการตรวจชำระ

คัมภีร์อรรถกถา-ฎีกา ขอย์อนกล่าวถึงประวัติของท่านลัก
เล็กน้อย

อาจารย์พร รัตนสุวรรณ เกิดที่ตำบลบ้านแก่ง
อำเภอตรอน จังหวัดอุตรดิตถ์ เมื่อวันที่ ๑๘ พฤศจิกายน
๒๔๖๑ เมื่ออายุได้ ๙ ปี บิดามารดาได้เสียชีวิต ท่านได้
ติดตามสามเณรอาหาร อังสุธรรม ซึ่งเป็นญาติผู้พี่ เข้ามา
ศึกษาพระปริยัติธรรมแผนกบาลี ที่สำนักเรียนวัดมหาธาตุ
ท่าพระจันทร์ วัดแรกที่เข้าเรียน ตรงกับวันที่ ๒๔ มิถุนายน
๒๔๗๕ ซึ่งเป็นวันเปลี่ยนแปลงการปกครองจากระบอบสม
บูรณาญาสิทธิราช เป็นระบอบประชาธิปไตย

เมื่ออายุครบ ๑๗ ปี ได้บรรพชาเป็นสามเณร ณ
วัดมหาธาตุ และเมื่ออายุครบ ๒๑ ปี ได้อุปสมบทเป็น
พระภิกษุ ณ วัดมหาธาตุ โดยมีสมเด็จพระวันรัต (เฮง
ชมจาริมหาเถระ) เป็นพระอุปัชฌาย์ ได้ศึกษาบาลีอยู่ ๖ ปี
สอบได้เปรียญธรรม ๖ ประโยค ตั้งแต่ยังเป็นสามเณร
เป็นครูสอนบาลีไวยากรณ์ สำนักเรียนวัดมหาธาตุอยู่ ๒ ปี
แล้วออกไปปฏิบัติธรรมตามสถานที่วิเวกหลายแห่ง และ
ศึกษาค้นคว้าพระไตรปิฎก

ต่อมาได้สอนพระพุทธศาสนากับประชาชน และ
 เยาวชนตามโรงเรียนต่างๆ ตั้งโรงเรียนพุทธศาสนาวัน
 อาทิตย์ขึ้นเป็นแห่งแรก ปีพ.ศ. ๒๔๙๘ ทางมหาจุฬาลงกรณ-
 ราชวิทยาลัย ได้มีหนังสือเชิญตัวมาเป็นอาจารย์สอนในคณะ
 พุทธศาสตร์วิชาธรรมประยุกต์ ตั้งแผนกธรรมวิจัยขึ้นที่วัด
 มหาธาตุ และตั้งสำนักคั่นคว่าทางวิญญาณ

สร้างพระธาตุเจดีย์ คือพระเจดีย์อิสราภาพ อนุสรณ์
 สมเด็จพระนเรศวรมหาราช เป็นปูชนียสถานแก่มหาชน
 ผู้ศรัทธาในพระรัตนตรัย สร้างศูนย์พัฒนาศาสนา มหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย ที่ตำบลแคมป์สน อำเภอเขาค้อ
 จังหวัดเพชรบูรณ์ ให้เป็นที่ศึกษาปฏิบัติธรรมสำหรับ
 พระนิสิตมหาจุฬา และนักศึกษาจากที่อื่นๆ ตลอดจนคณะ
 บุคคลที่ใฝ่ธรรมทั่วไป

อาจารย์พร รัตนสุวรรณ ปรรณานำเพ็ญประโยชน์
 ระยะเวลาและปรรณานำเห็นความยั่งยืนอย่างถาวรแห่งพระ
 สัทธรรม จึงเพียรสร้างคัมภีร์อรรถกถา และฎีกา อันนับว่า
 เป็นธรรมเจดีย์ เพื่อความรุ่งเรืองแห่งชินวรพุทธพจน์ให้
 แพร่หลายไปในประเทศและต่างประเทศ

เมื่อได้จัดพิมพ์คัมภีร์อรรถกถาบริบูรณ์ครบถ้วน ๔๓ คัมภีร์แล้ว ท่านก็เริ่มวางแผนจัดพิมพ์คัมภีร์ฎีกาขึ้นใหม่อีก ๒๖ คัมภีร์ งานจัดพิมพ์คัมภีร์ฎีกายังไม่ทันได้สำเร็จลุล่วงไปตามเจตนารมณ์ อาจารย์พร รัตนสุวรรณ ก็ได้ละกายหายาบเข้าสู่ภุมิติพิภพไปเสียก่อน ข้าพเจ้าได้รับแต่งตั้งให้เป็นผู้รักษาการงานทางศูนย์พัฒนาศาสนา และเป็นที่ปรึกษาของคณะผู้ร่วมทำงานงานต่างๆ ที่ยังค้างค้างอยู่นั้น บรรดาศิษยานุศิษย์ที่มีความเคารพรัก และเห็นคุณประโยชน์ของงานจึงสามัคคีร่วมใจดำเนินการสานต่อเจตนารมณ์ที่อาจารย์ตั้งไว้จนกว่าจะสำเร็จสมดังมโนปณิธาน

ท่านอาจารย์พระมหาธีรพันธ์ วชิรญาโร จะเป็นผู้กล่าวถึงความสำคัญ และความเป็นมาของงานจัดพิมพ์คัมภีร์ฎีกา และข้าพเจ้าขอกล่าวสดุดีชีวิตของท่านอาจารย์พร รัตนสุวรรณ เป็นบทกวี

คำกล่าวรายงาน

การสืบสานงานสืบทอดอายุพระธรรมคัมภีร์

เป็นบทร้อยกรอง

ขอกราบนมัสการ ท่านพระสุเมธาธิบดี องค์สภานายก
พระอมรเมธาจารย์ อธิการบดี และ
พระคุณเจ้าทุกรูป

ข้าพเจ้า นางสาวศรีเพ็ญ จัตูหะศรี ขอกราบขอบ-
พระคุณทุกท่านที่ได้ให้ความช่วยเหลือเกื้อกูล ให้ได้มีโอกาส
จัดงานบำเพ็ญกุศลในวันนี้ และรู้สึกปีติโสมนัสอย่างยิ่งที่ได้
เป็นตัวแทนของอาจารย์พร รัตน์สุวรรณ ซึ่งขณะนี้ก็ได้มา
อยู่ในพระอุโบสถด้วยแล้ว ร่วมกับคณะศิษยานุศิษย์และผู้มี
จิตเป็นกุศลศรัทธา มาทำพิธีมอบถวายคัมภีร์ฎีกา อันเป็น
ผลงานอนุสรณ์สิ่งสุดท้ายของอาจารย์พร รัตน์สุวรรณ แต่
มหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย

ในวาระอันเป็นมงคลนี้ ข้าพเจ้าขอกล่าวถึงผลงาน
การสืบสานงานสืบทอดอายุพระธรรมคัมภีร์ ซึ่งอาจารย์ศิริ
พุทธศุภร์ ได้กรุณาประพันธ์เป็นบทร้อยกรอง ดังนี้

บัวตูม - บัวบาน

๑.	ลู ^๑ วันนี้	ที่ ^๑ สิบแปด	พฤ๑คจิกา
	ชาว “วิญญ๑าณ”	ท้าวหน้า	ศรั๑ทธามั่น
	ทุกชี๑วิต	ตั้ง๑จิตน้อม	พร้๑อมใจกัน
	เนื่อ๑งในวัน	ค๑ล้ายกาลเกิด	อา๑จารย์พร
๒.	เจ็๑ดสิบเจ็ด	ปี๑ที่	ผ่าน๑ลวงมา
	เป็น๑ชั้นษา	ของ๑ท่านผู้	จาก๑ไปก่อน
	ชาว “วิญญ๑าณ”	แสน๑เศร้า	โศ๑กอาวรณ์
	ใจ๑สะท้อน	เมื่อ๑รำลึก	นึก๑ถึงกาล
๓.	ที่๑ที่ท่านจาก	ไป๑ได้กว่า	สอง๑ขวบปี
	พวก๑เรามี	มานะ	จะ๑ต่อ-สาน
	สืบ๑ทอดเจต-	นาร๑มณ	ของ๑อาจารย์
	มิให้๑ต้อง	อว๑สาน	สุ๑ญสิ้นลง
๔.	อา๑จารย์จาก	ลวง๑หน้า	พวก๑เราไป
	เพ็๑เอนาใน	ภ๑พภูมิ	อัน๑สูงส่ง
	เรา๑สืบสาน	งาน๑ต่อไป	ไม่๑ปลดปลง
	เชื่อ๑แน่ว่า	ท่าน๑คง	ไม่๑ทิ้งเรา

๕.	ให้รับช่วง
เพื่อลู่อ่วง
เหมือนกับท่าน
ได้ผ่อนคลาย	งานชำระ
ไปด้วยดี
ยังอยู่
หายเศร้า	พระคัมภีร์
เทียมเทียบเท่า
กับพวกเรา
โศกกังวล
๖.	เราบากบั่น
ได้ชำระ
จบสิบสาม
ทุกๆ คน	พันฝ่า
พระคัมภีร์
เล่มฎีกา
มุ่งสนอง	มุมานะ
จนมีผล
อย่างอดทน
คุณอาจารย์
๗.	บัดนี้ถึง
เป็นวันมหา
ปีสองห้า
อนุสรณ์	ที่สิบแปด
อุดม
สามแปด
ที่อาจารย์	พฤตจิกา
ฤกษ์ไพศาล
มงคลกาล
อุบัติมา
๘.	พวกเราพร้อม
ด้วยใจมุ่ง
น้อมถวาย
สิบสามเล่ม	ชุมนุม
ศรัทธามั่น
พระคัมภีร์
แก่มหา-	ประชุมกัน
กันทั่วหน้า
คือฎีกา
จุฬาลงกรณ์

๙. ได้เป็นหลัก อิงอ้าง ทางพุทธศาสนา
เพื่อนักปราชญ์ ได้ค้นคว้า มาสั่งสอน
เราจักสืบ งานต่อไป ไม่ตัดทอน
“มรดก” อาจารย์พร ด้วยเต็มใจ
๑๐. เพื่อให้เป็น ชุมทรัพย์ ทางปัญญา
ในพระ พุทธศาสนา เรามอบไว้
แก่กุลบุตร อนุชน ผู้สนใจ
เพื่อจักได้ ค้นคว้า ศึกษาธรรม
๑๑. เป็นประโยชน์ ในทาง ปฏิบัติ
ได้ขจัด ความเห็นผิด อันตกต่ำ
หลีกออกจาก ดงกันดาร ผ่านเวรกรรม
อันจะนำ ไปสู่ภพ ภูมิอบาย
๑๒. ขอกุศล ผลบุญ ในครั้งนี้
จงเกิดมี แก่ดวงจิต ชนทั้งหลาย
ได้พ้นผ่าน ดงกันดาร อันตราย
สู่ความสุข สมหมาย ไปด้วยดี

๑๓. ชีวิตเรา	อุทิศถวาย	พระไตรรัตน์
เป็นพยาน	ความสัตย์	ในครั้งนี้
ขอมวลสิ่ง	ศักดิ์สิทธิ์	ทรงฤทธิ์
ช่วยคลลจิต	ให้เรา	พลังใจ
๑๔. ทุกข์ระกำ	ลำบาก	และลำเค็ญ
ยากเข็ญ	เราไม่ป่น	ยอมทนได้
อุทิศ	ชีวิต	คือกาย-ใจ
ยึดลัจจะ	มั่นไว้	ไม่เปลี่ยนแปลง
๑๕. ถือเป็นการ	บำเพ็ญ	บา-ระมี
อย่างเข้มขัน	สุดชีวิต	ไม่หน่ายแหนง
สละให้	ทั้งทรัพย์สิน	และเรี่ยวแรง
มุ่งเพียงแสง	รัศมี	แห่งพระธรรม
๑๖. เข้าถึงใจ	ผู้ใฝ่	การศึกษา
ตามหลัก	พระศาสนา	อันเลิศล้ำ
ได้ปฏิบัติ	ขัดเกลาใจ	ให้น้อมนำ
หลักพระธรรม	ให้แนบอยู่	คู่ชีวิต

๑๓. บุญนี้	ข้าฯ ทำ	ด้วยดวงจิต
ที่อุทิศ	กาย-ใจ	ไม่ไหวหวั่น
สามัคคี	มีจิตน้อม	พร้อมใจกัน
เพื่อผลอัน	ฝากฝังไว้	ในแผ่นดิน
๑๔. เป็นอนุสรณ์	แห่งความรัก	ร่วมใจจิต
มิได้คิด	จะสั่งสม	ซึ่งทรัพย์สิน
เพื่ออาจารย์พร	รับรู้	หรือได้ยิน
จักหมดสิ้น	กังวล	ช่วยคลาย
๑๕. ชี้อ่อน	ส่องสว่าง	ทางเบื้องหน้า
เบิกฟ้า	แสงสีทอง	อันส่องไส
จุดประกาย	ฉายรัศมี	ที่ดวงใจ
ฝากผลงาน	นี้ไว้	ไม่ซ้ำพลัน
๒๐. ขอดวงตา	เห็นธรรม	อันล้ำเลิศ
จงบังเกิด	แก่ข้าฯ ผู้	ตั้งจิตมั่น
อยู่ในสัม-	มาทิฏฐิ	ทุกคืนวัน
สมประสงค์	ที่ข้าฯ นั้น	มุ่งมั่นใจ

๒๑. เพื่อจิตข้าฯ ได้เป็นดุจ ดอกบัวตูม
ผ่านพ้นจาก อบายภูมิ ทุกด้านได้
บานรับแสง ทินกร โดยเร็วไว
คือเป็นไป เพื่อธัมมะ - จักขุเทอญ.

สำหรับคำกล่าวมอบถวายคัมภีร์ฎีกา ท่านอาจารย์
ดร. พระมหาธีรพันธ์ วชิรญาโณ จะเป็นตัวแทนของคณะศิษย์
กล่าวมอบแทน

คำกล่าวมอบถวายคัมภีร์ฎีกา

ของ ดร. พระมหาธีรพันธ์ วชิรญาโณ

กราบเรียน องค์สภานายกมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย
ท่านอธิการบดี
เจริญพร ญาติโยมทั้งหลาย

กระผม ดร. พระมหาธีรพันธ์ วชิรญาโณ รอง
ผู้อำนวยการศูนย์พัฒนาศาสนา และเป็นตัวแทนคณะ-
กรรมการตรวจชำระและจัดพิมพ์คัมภีร์อรรถกถาฎีกา รู้สึก
ปีติปราโมทย์ ที่ได้มาเป็นตัวแทนกล่าวมอบถวายคัมภีร์ฎีกา
แด่มหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย ในวันนี้

พระพุทธศาสนา ศาสนาซึ่งได้มาจากการตรัสรู้
ของพระพุทธองค์ในคืนวันวิสาขบูชา เป็นสิ่งเดียวเท่านั้นที่
จะนำพาสัตว์โลกสู่สันติสุข พระบรมศาสดาตรัสว่า เมื่อ
พระองค์เสด็จดับขันธปรินิพพานแล้ว พระธรรมวินัยที่พระ
องค์ได้แสดงบัญญัติไว้ดีแล้ว จักเป็นศาสดาแทนพระองค์
สืบต่อไป

พระลัทธิธรรม ขององค์พระอรหันตสัมมาสัม
พุทธเจ้า มี ๓ ประการ คือ

๑. ปริยัติลัทธิธรรม เช่นพระไตรปิฎก อรรถกถา-ฎีกา
๒. ปฏิบัติลัทธิธรรม การรักษาศีล การสมาทานชุกตงค์
การเจริญสมถกรรมฐาน และวิปัสสนากรรมฐาน
๓. ปฏิเวธลัทธิธรรม ฌาน อภิญญา มรรคผล นิพพาน

บรรดาพระลัทธิธรรมทั้ง ๓ นั้น ปริยัติลัทธิธรรม
จัดว่าเป็นมูลแห่งปฏิบัติลัทธิธรรมและปฏิเวธลัทธิธรรมโดยแท้
เพราะหากปริยัติลัทธิธรรมเสื่อมสูญอันตรธานไป ปฏิบัติ
ลัทธิธรรมก็มีไม่ได้ ดังนั้นจึงไม่จำต้องกล่าวถึงปฏิเวธลัทธิธรรม

เมื่อพระธรรมคัมภีร์อันถูกต้องยังมีอยู่ ก็คือพระ
ศาสดายังทรงพระชนม์อยู่ เพราะพระธรรมคัมภีร์เหล่านี้จะ
ทำหน้าที่แนะนำสั่งสอนพระสาวกทั้งหลาย เสมือนหนึ่ง
พระพุทธเจ้าทรงแนะนำสั่งสอน ฉะนั้น ถ้าพระธรรมคัมภีร์
เหล่านี้สูญไป หรือขาดตกบกพร่อง หรือมีความผิดพลาด
เกิดขึ้น แล้วจะมีอะไรเป็นหลักให้พระศาสนาดำรงอยู่

ผู้ประกาศลัทธิธรรมของพระชินวร ต้องค้นคว้าเพิ่มพูน
สติปัญญาไหวพริบปฏิภาณ ดังนั้นพระไตรปิฎก อรรถกถา

และฎีกา จึงเป็นคัมภีร์ที่ต้องค้นคว้า โดยเฉพาะคัมภีร์ฎีกา ในประเทศไทยนั้น ปัจจุบันยังคงอยู่ในใบลานที่จารึกไว้ใน สมัยรัชกาลที่ ๑ ที่ ๓ ที่ ๔ และที่ ๕ เก็บรักษาไว้ที่หอสมุด แห่งชาติ คัมภีร์เหล่านี้ทั้งหมดถูกจัดอยู่ในกลุ่มของโบราณวัตถุ เป็นคัมภีร์ที่อำนวยความสะดวกได้น้อย

ในบั้นปลายชีวิตของอาจารย์พร รัตนสุวรรณ ท่าน หวังอำนวยความสะดวกอย่างกว้างขวางและยาวนานแก่พุทธ- ศาสตร์ ซึ่งเป็นอนุชน จึงปรารถนาการตรวจชำระ การปริวรรต ตรวจทาน และการจัดพิมพ์คัมภีร์อรรถกถาฎีกาชิ้นใหม่ อุทิศเป็นศาสนสมบัติถวายไว้ในสังฆมณฑล

เมื่อคัมภีร์อรรถกถา จำนวน ๔๗ คัมภีร์ ได้พิมพ์ สำเร็จจุลวงไปแล้ว ก็ได้นำมามอบให้มหาจุฬาฯ เมื่อวันที่ ๑๙ พฤศจิกายน ๒๕๓๓ ในวันทำบุญฉลองอายุ ครบ ๖ รอบ เพื่อให้มหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัยเป็นผู้ดูแล จำหน่าย แจก และจัดพิมพ์ชิ้นใหม่ เมื่อคัมภีร์เหล่านั้น ถึงคราว หมดยุค

ต่อมาได้เริ่มจัดพิมพ์คัมภีร์ฎีกาขึ้น เพราะคัมภีร์ฎีกา ในประเทศไทยนั้น ส่วนมากยังเป็นใบลาน ซึ่งจัดอยู่ในกลุ่ม

ของโบราณวัตถุ ที่อำนวยความสะดวกได้น้อย ท่านจึงให้คณะกรรมการปริวรรต ตรวจทานจากฉบับบาลีอักษรพม่า และจัดพิมพ์ขึ้นใหม่ เป็นฉบับบาลีอักษรไทย จำนวน ๑๓ คัมภีร์ แบ่งจัดพิมพ์เป็น ๒๖ เล่ม

งานจัดพิมพ์คัมภีร์ฎีกาที่ท่านได้ริเริ่มและวางแผนไว้ ยังไม่ทันได้สำเร็จลุล่วงไปตามเจตนารมณ์ อาจารย์พรกั๊มา จากโลกนี้ไปเสียก่อน เมื่อวันที่ ๒๔ กุมภาพันธ์ ๒๕๓๖ คณะผู้ร่วมงานและศิษยานุศิษย์ ได้พยายามหาทุนรอนมา สืบสานผลงานของท่านต่อไป ด้วยการร่วมบริจาคของท่าน สมาชิกผู้มีจิตเป็นกุศล

เมื่อการปริวรรต ตรวจทาน และจัดพิมพ์คัมภีร์ฎีกา ได้สำเร็จเรียบร้อยแล้วครึ่งหนึ่ง ๔ คัมภีร์ ๑๓ เล่ม ในวันพฤหัสบดีที่ ๑๗ พฤศจิกายน ๒๕๓๗ ตรงกับวัน ลอยกระทง ซึ่งเป็นวันคล้ายวันเกิดทางจันทรคติของท่าน คณะศิษย์ฯ จึงบำเพ็ญกุศลให้ท่าน และมอบถวายคัมภีร์ ฎีกาจำนวน ๔ คัมภีร์ ๑๓ เล่ม เป็นหนังสือทั้งหมด ๖,๕๐๐ เล่ม แต่มหาจุฬายาย

งานสืบสานต่ออายุพระธรรมคัมภีร์ได้ดำเนินต่อมาจนถึงขณะนี้ การจัดพิมพ์คัมภีร์ฎีกาส่วนที่เหลืออีกจำนวน ๙ คัมภีร์ ๑๓ เล่ม ก็ได้สำเร็จจุลวงเรียบร้อย ในวันเสาร์ที่ ๑๘ พฤศจิกายน ๒๕๓๘ คือวันนี้ ซึ่งตรงกับวันคล้ายวันเกิด ๗/๗ ปีของท่าน คณะศิษย์ฯ จึงจัดบำเพ็ญกุศลถวายภัตตาหารเพล แต่พระภิกษุสงฆ์ และมอบถวายคัมภีร์ฎีกาจำนวน ๙ คัมภีร์ ๑๓ เล่ม เป็นหนังสือทั้งหมด ๖,๕๐๐ เล่ม แต่มหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย และมอบให้สำนักเรียนสถาบันการศึกษา ที่มีตัวแทนมาร่วมงานแห่งละ ๑ ชุด ตามเจตจำนงศของอาจารย์พร รัตนสุวรรณ ผู้มุ่งหวังให้วิทยาลัยการศึกษาของสงฆ์ต่างๆ มีความเจริญก้าวหน้าทางปริยัติศีลธรรมและปฏิบัติศีลธรรม เพื่อสร้างสรรค์พัฒนาพุทธบุตร ให้ดำรงอยู่ในภูมิธรรมให้สูงขึ้น และมุ่งทำประโยชน์ต่อพระศาสนาสืบไป

คำกล่าวอนุโมทนา

ของพระสุเมธาธิบดี

องค์สภานายกมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย

อาตมาในนามของคณะสงฆ์ทั้งในส่วนของสำนักวัดมหาธาตุยุวราชรังสฤษฎิ์ ทั้งในส่วนของมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย ในพระบรมราชูปถัมภ์

ขออนุโมทนาสาธุการ ในผลงานของท่านอาจารย์พรรัตน์สุวรรณ ซึ่งทุกท่านที่เคารพนับถือในท่านอาจารย์พรทุกๆ ท่านล้วนแต่เป็นผู้มีศรัทธา มีวิชาความรู้ มีความคิด ความอ่านเป็นสัมมาทิฏฐิ โดยเฉพาะก็คือมุ่งชำระพระคัมภีร์อรรถกถา-ฎีกา อันเป็นคัมภีร์ที่ค่อนข้างแสวงหาได้ยากในพระพุทฺธศาสนา ซึ่งยังคงจารจารึกเป็นอักษรขอม อยู่ในคัมภีร์ใบลานเป็นของเก่า หากจะว่าไปแล้ว ทางองค์กรศาสนาของชาติ ของคณะสงฆ์มีความมุ่งมาดปรารถนา อยากจะชำระคัมภีร์ดังกล่าว นี้เป็นความตั้งใจมานาน แต่ก็ด้วยปัจจัยหลายๆ อย่างไม่อำนวย เพราะว่าการชำระคัมภีร์นั้น จะต้องอาศัยท่านผู้มีวิชาความรู้ทางพระพุทฺธ-

ศาสนาเป็นหลัก ไม่ใช่ว่าใครๆ รู้เรื่องพุทธศาสนาก็จะสามารถเข้ามาชำระคัมภีร์ได้ อันนี้เป็นสิ่งที่ทำได้ยาก จะต้องอาศัยผู้มีความรู้ มีวิชาการทางพระพุทธศาสนาเป็นพหูสูตในด้านนี้ โดยเฉพาะการดำเนินงานชำระพระคัมภีร์ของท่านอาจารย์พร รัตนสุวรรณ ได้มีผู้มีความรู้ความสามารถในด้านนี้ช่วยเหลือ นอกจากนั้นยังได้กำลังสนับสนุนจากท่านผู้มีศรัทธาต่อพระพุทธศาสนา โดยเฉพาะในสายท่านอาจารย์พร รัตนสุวรรณ

อาจารย์พร รัตนสุวรรณนั้นนับว่าเป็นผู้หนึ่งที่มีปฏิปทาในทางก้าวหน้าดำเนินงานทางพระพุทธศาสนาไม่ซ้ำแบบ คือเป็นปฏิปทาโดยเฉพาะ ส่วนมากเรามักจะยึดติดตรงที่ผู้ทำงานทางพระพุทธศาสนาต้องเป็นพระสงฆ์บวชอยู่ในวัดส่วนมากเรายึดติดอยู่ตรงนี้ แต่อาจารย์พร ไม่เป็นอย่างนั้น บวชก็ได้ ลีก็ไม่ได้ แม้จะเป็นผู้ครองเรือนก็ได้ หรือจะพยายามทำตนเป็นอนาคาริก คือเป็นประเภทที่เรียกว่า **ผู้ไม่ครองเรือน** และก็สามารทำงานเพื่อพระพุทธศาสนาได้ ข้อนี้ทำให้รำลึกถึงพุทธดำรัสขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ที่พระองค์ทรงมอบหมายฝากฝังพระศาสนาไว้กับพุทธบริษัททั้ง ๔ พระพุทธศาสนาจะเจริญหรือ จะเสื่อมนั้น

อยู่ที่พุทธบริษัททั้ง ๔ ถ้าร่วมกันสร้างสรรค์ ร่วมกันจัด
ร่วมกันทำ พระพุทธศาสนาก็จะเจริญ แต่ถ้าไม่ร่วมกัน
สร้างสรรค์ ไม่ร่วมกันจัด ไม่ร่วมกันทำ ไม่ร่วมกันทำความดี
ไว้ในพระพุทธศาสนาทำแต่เรื่องเสียๆ หายๆ พระพุทธ-
ศาสนาก็เสื่อม ฉะนั้น พระพุทธดำรัสข้อนี้ จึงเท่ากับเป็น
การเปิดโอกาสให้ทุกๆ ท่านได้ร่วมกันปฏิบัติงานสร้างสรรค์
เพื่อความเจริญของพระพุทธศาสนา ไม่ว่าจะหญิง หรือชาย
ไม่ว่าจะเป็นพระสงฆ์ จะเป็นนักบวช หรือเป็นฆราวาส-
ครองเรือน เมื่อมีจิตใจมั่นคงต่อพระพุทธศาสนาแล้ว
ก็สามารถทำความดีไว้ในพระพุทธศาสนาได้ ดังที่ท่าน
ทั้งหลายได้พร้อมจิตพร้อมใจกันกระทำงานในส่วนนี้
ภายหลังจากที่อาจารย์พร ได้ตายจากไปแล้ว ก็คือคุณศรีเพ็ญ
พร้อมทั้งคณะช่วยกันจัดช่วยกันทำ โดยเฉพาะก็คือจัดพิมพ์
คัมภีร์ทางพุทธศาสนาที่ยังจารจารึกเป็นภาษาบาลีอักษรขอม
อยู่ในใบลานเป็นภาษาบาลีอักษรไทยเย็บเล่มหนังสือ
ซึ่งบางคัมภีร์ได้รับการจัดพิมพ์เป็นเล่มหนังสือเป็นครั้งแรก
ในประเทศไทย และได้มอบหมายไว้เป็นสมบัติทางพุทธ
ศาสนา

ที่ท่านทั้งหลายได้มาประกอบพิธีอยู่ในขณะนี้ ก็เพื่ออุทิศกุศลให้แก่อาจารย์พร รัตนสุวรรณ อาตมาในนามของสำนักวัดมหาธาตุฯ และในนามของมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย ขอน้อมรับไว้ด้วยความยินดี และในทางเดียวกันขออุทิศกุศลที่เกิดจากศรัทธาของท่านที่ร่วมกันเสียสละร่วมกันบริจาค ทำให้งานนี้สำเร็จลงได้ กุศลผลบุญทั้งปวงนั้น หากดวงวิญญาณของท่านอาจารย์พร ทราบได้ด้วยวิหิตใจ ขอจงได้อนุโมทนาสาธุการ ขอกุศลผลบุญจงเป็นปัจจัยส่งเสริม ในสุคติภพซึ่งท่านอาจารย์พร ได้สถิตอยู่นั้น สมดังความมุ่งมาดปรารถนาทุกประการ

และในขณะเดียวกันขอให้บุญบารมีจงปกป้องผู้ศรัทธายึดมั่นในพระพุทธศาสนา จงดุ่มครองท่านสมาชิก จงประสพแต่ความร่มเย็นเป็นสุข ปรารถนาสิ่งหนึ่งประการใด ขอให้ประสงค์จำนงหมายทุกประการ จงสัมฤทธิ์ผลสมดังที่ประสงค์ จำนงหมายทุกประการเทอญ สาธุ....สาธุ

๑๘ พฤศจิกายน ๒๕๓๘

ณ พระอุโบสถ วัดมหาธาตุยุวราชรังสฤษฎิ์

กรุงเทพมหานคร

คำประพันธ์ถวายพระคัมภีร์ ๓ คัมภีร์

วันเสาร์ที่ ๑๖ พฤศจิกายน ๒๕๓๙

๑	จำเนียรกาล	ผ่านมาได้	กว่าสามปี
	นับแต่ที่	อาจารย์พร	ได้ทิ้งชั้น
	จากเราไป	ได้เข้าภพ	สู่ภูมิอัน
	เป็นสุขสันต์	สวัสดิ์	มิชคชัย
๒.	แต่ท่านยัง	ให้กำลัง	ใจเราอยู่
	เรารู้	ว่าท่านยัง	ไม่ไปไหน
	ยังสงจิต	คอยช่วย	ด้วยห่วงใย
	เพื่อมิให้	งานหยุดพัก	ชะงักงัน
๓.	ท่านพำนัก	เนาในภูมิ	อันสูงส่ง
	มีสัมมา-	ทิฏฐิตรง	ไม่แปรผัน
	ได้เสวย	วิบากผล	กุศลพลัน
	ทุกซั้ทั้งนั้น	มิได้เข้า	เผาผลาญใจ

๘.	รวมทั้งสิ้น
คือกัษา-
ของท่านพระ-
มีอธิบาย	สามชั้น
วิตรณี
พุทธะ-
อย่างพิสดาร	พระคัมภีร์
มีแก่นสาร
โฆษาจารย์
สิกขาบท
๙.	นับเป็นอรรถ-
อธิบาย
อย่างละเอียด
ความเห็นผิด	กถา
อย่างพระวินัย
เพื่อผ่อนผัน
ในพุทธพจน์	อันยิ่งใหญ่
อันเป็นกฎ
บรรเทาลด
และเหตุการณ์
๑๐.	อันทำให้
ดุจประทับ
สมควรจะ
เพื่อประยุกต์	เกิดเหตุ
ทางปฏิบัติ
ศึกษาไว้
กับเหตุการณ์	เป็นบัญญัติ
เป็นแก่นสาร
ให้ชำนาญ
ในปัจจุบัน
๑๑.	อันที่สอง
อันเป็นหลัก
พร้อมปัญญา
เพื่อผู้มี	คือชื่อว่า
แห่งศีล,
บรรยายตาม
ศรัทธามั่น	วิสุทธิมรรค
สมาธิมั่น
ความสำคัญ
ได้ให้เห็น

๑๒. หลักการ	ปฏิบัติ	เพื่อส่องทาง
เป็นแสงสว่าง	นำส่งไป	จะได้เห็น
แนวทางไว้	ได้สั่งสม	ความร่มเย็น
เมื่อลาลับ	ดับทุกข์เข็ญ	นิรันดร
๑๓. คัมภีร์เนต	ตีพรรณ	ขึ้นที่สาม
บรรยายความ	พุทธพจน์	ที่สั่งสอน
พระมหา-	กัจจายนะ	ประสาทพร
เป็นปกรณ์	ดุจเข็มทิศ	พิชิตมาร
๑๔. เพื่อป้องกัน	มิให้เกิด	ความหลงผิด
อันเป็นมิจ-	ฉาติญฐิ	ไร้แก่นสาร
ว่าอธรรม	เป็นธัมมะ	ตลอดกาล
จะได้สาน	สืบต่อ	ข้อพระธรรม
๑๕. เป็นประโยชน์	เกื้อกูล	การปฏิบัติ
และปรีดิ์	ป้องกันไม่	ให้ตกต่ำ
เห็นแจ้งตาม	ความหมายของ	ทุกข์ คำ
อันชี้นำ	ให้เข้าถึง	ซึ่งความจริง

๑๖. ทั้งสามชั้น	พระคัมภีร์	ที่ชำระ
ทั้งอักษร	พยัญชนะ	ทุกๆ สิ่ง
ข้าฯ มอบให้	ถวายไว้	ไม่ประวิง
ด้วยใจจริง	เพื่อเข้าถึง	ซึ่งวิมุติ
๑๗. ขอกุศล	ผลบุญ	ข้าฯ ทำไว้
จงเป็นไป	ให้เห็นธรรม	ถึงที่สุด
ได้ตามรอย	บาทบงส์	องค์พระพุทธ
ให้พ้นหลุด	ความเศร้าหมอง	ครอบครองใจ
๑๘. หากบารมี	ที่ทำได้	ยังไม่พอ
ก็ไม่ท้อ	ต่อความเพียร	ในชาติใหม่
ด้วยจิตมั่น	ในคุณพระ	รัตนะตรัย
ไม่หวั่นไหว	ปลงใจสู้	สุดกำลัง
๑๙. ความยุ่งยาก	ลำบาก	แลทุกข์เข็ญ
จะคิดปลง	ว่าให้เป็น	เครื่องหนุนหลัง
เป็นบารมี	ที่ส่งเสริม	เพิ่มพลัง
เปรียบดุจดั่ง	เกราะกันภัย	ได้ยืนนาน

๒๐. อย่างน้อยขอ	ให้ได้ธัม-	มะจักขุ
เพื่อบรรลु	เห็นโทษภัย	ในสังสาร
บรรเทาความ	มืดโหมหัน-	อันธกาล
ที่รุกราน	เผาผลาญใจ	ให้เบาบาง
๒๑. ข้าฯ มุ่งมั่น	ประคองจิต	เห็นจิตตน
หมั่นฝึกฝน	อดทนสู้	ทุกๆ อย่าง
ขอให้ข้าฯ	เข้าทางตรง	ไม่หลงทาง
ตามแบบอย่าง	พระไตรรัตน์	สังฆธรรม
๒๒. ณ วันนี	ที่ลืบท	พฤตจิกา
สองพันห้า-	ร้อยสามสิบเก้า	ขึ้นเจ็ดค่ำ
เดือนสิบสอง	ข้าฯ หมายปอง	ถวายพระธรรม
ทั้งสามคัม-	ภีร์นี้แก่	มหาจุฬา ฯ
๒๓. ขอท่านจง	รับไว้	ใช้ประโยชน์
เพื่อนิโรธ	แก่กุลบุตร	ในกายหน้า
ได้เป็นแนว	ทางแห่งมรรค	ปฏิบัติทา
ตามวาสนา	บารจะมี	ทุกท่านเทอญฯ

รายนามผู้มีจิตศรัทธาร่วมทำบุญ หนังสืออิเล็กทรอนิกส์ (E-Book)

(หนังสือ อ.พร รัตนสุวรรณ)

๑. ห้างทองเทพนำชัย (เตาปูน) โดยคุณแหลม-คุณชลิกา โรจนโกศล และครอบครัว ๘,๐๐๐ บาท
๒. ห้างทองเทพนำชัย (นนทบุรี) โดยคุณชาญวิทย์ ภัณฑรรมกุล ๖,๐๐๐ บาท
๓. คุณอวยชัย-คุณศมานันท์ ภัณฑรรมกุล และครอบครัว ๑๔,๐๐๐ บาท
๔. ดร.นันทพล-คุณอโณทัย-คุณวันปิยะ โรจนโกศล ๓,๐๐๐ บาท
๕. คุณพจน์-คุณกาญจน์ลภิณี-คุณกฤษณ์พีระ รัตนธรรมศรี ๓,๐๐๐ บาท
๖. คุณทศพล-คุณภาคมน-ด.ญ.สุภัทสร-ด.ญ.วรัปสร ภัณฑรรมกุล ๑๖,๐๐๐ บาท
๗. โรงงานทองเทพนำชัย ๑๕,๐๐๐ บาท
๘. คุณอภิรัตน์ ภัณฑรรมกุล ๓,๐๐๐ บาท
๙. คุณธงชัย-คุณนฤมล-คุณวรัญญา จึงประพฤติ และครอบครัว ๖,๐๐๐ บาท
๑๐. ครอบครัวศรีสุชัยลักษณ์ ๙,๐๐๐ บาท
๑๑. คุณฮั่ว-คุณพรมมา หอมศิริวรรณ, คุณสิทธิชัย-คุณปาริชาติ-
ด.ช.วณฤทธิ-ด.ญ.อุสา หอมศิริวรรณ และ
บริษัท สำนักกฎหมาย สิทธิชัยแอนด์แอสโซซิเอทส์ จำกัด ๑๕,๐๐๐ บาท
๑๒. คุณศักดิ์ดา-คุณรัชนี วงศ์วีสกุล และครอบครัว ๑๕,๐๐๐ บาท
๑๓. คุณพ่อเม้งซี้ แซ่ไ้วว-คุณแม่อาบ้วย แซ่ตั้ง ๓,๐๐๐ บาท
๑๔. คุณพ่อเล็ก-คุณแม่ลีนี ภัณฑรรมกุล ๓,๐๐๐ บาท
๑๕. คุณพ่อใจเกียง แซ่แต้-คุณแม่เง็กเกี้ยว แซ่เลี้ยว ๓,๐๐๐ บาท
๑๖. คุณอรพรรณ-คุณรัชพงษ์ ภัณฑรรมกุล ๓,๐๐๐ บาท

๑๓๗. ห้างทองไทยศิลป์ ๑ โดยคุณวิศรุต-คุณรัชณี บุญบรรเจิดสุข	๕,๐๐๐ บาท
๑๔๘. ห้างทองไทยศิลป์ ๒ โดยคุณสุวรรณ-คุณลภักดิ์ บุญบรรเจิดสุข และครอบครัว	๖,๐๐๐ บาท
๑๔๙. ห้างทองไทยศิลป์ ๓ โดยคุณสุรชาติ-คุณกิตติมา บุญบรรเจิดสุข และครอบครัว	๖,๐๐๐ บาท
๒๐. คุณพ่อประเสริฐ-คุณแม่อาลัย บุญบรรเจิดสุข	๓,๐๐๐ บาท
๒๑. คุณจีระชัย-คุณทัศนีย์ ไกรกังวาล และครอบครัว	๖,๐๐๐ บาท
๒๒. คุณกิตติ-คุณวันทนี รัตนศรีวิจิตร และครอบครัว	๖,๐๐๐ บาท
๒๓. คุณตาซีเอียง แซ่ฉั่ว - คุณยายไซว แซ่ลิ้ม	๓,๐๐๐ บาท
๒๔. คุณเอี้ยงฮวง บุญบรรเจิดสุข	๖,๐๐๐ บาท
๒๕. คุณทวี-คุณนัยนา สีลาเวชบุตร	๓,๕๐๐ บาท
๒๖. คุณศุภกฤต สีลาเวชบุตร และครอบครัว	๓,๐๐๐ บาท
๒๗. คุณปริญญา-คุณลานี สีลาเวชบุตร	๓,๐๐๐ บาท
๒๘. คุณภิญญาดา สีลาเวชบุตร	๓,๐๐๐ บาท
๒๙. ครอบครัวอมรสิทธิ์	๘,๐๐๐ บาท
๓๐. คุณชัชชัย จันทร์ศุภฤกษ์	๓,๐๐๐ บาท
๓๑. บริษัท ปารมิตา สตูดิโอ จำกัด	๓,๐๐๐ บาท
๓๒. ครอบครัวหงส์เงิน	๕,๐๐๐ บาท
๓๓. คุณณัฐพล-คุณศุภาวณี ศรีสุธัญลักษณ์	๓,๐๐๐ บาท
๓๔. คุณนริศ เรเชียงแสน-คุณแม่บุญมี คำเอี่ยม	๓,๐๐๐ บาท
๓๕. คุณสุวัชรী เล็กศรีสกุล และครอบครัว	๓,๐๐๐ บาท

ณ วันที่ ๓๑ กรกฎาคม ๒๕๖๓

“ถึงแม้ข้าพเจ้าจะรู้อยู่ว่า คนส่วนมากไม่เชื่อว่าข้าพเจ้าจะทำงานนี้ ด้วยใจที่เป็นกุศล เพราะเขาเห็นว่าข้าพเจ้าซึ่งเป็นผู้ดำเนินงานและเป็น ผู้ก่อตั้งเป็นฆราวาส และคนทั้งหลายก็ทราบดีว่า ข้าพเจ้าเป็นคนไม่มีฐานะ อะไรเลย ยากจน มีแต่ตัว ทั้งนี้ก็เพราะตั้งแต่ไหนแต่ไรมาแล้ว ข้าพเจ้าได้ อุทิศชีวิตและเวลาทั้งหมดให้กับงานการเผยแผ่ศาสนา สิ่งแวดล้อมของ ข้าพเจ้าเป็นเช่นนี้ ฉะนั้น จึงมักทำให้คนหลายเข้าใจผิดว่า สำนักคณคควา ทางวิญญาณที่ข้าพเจ้าจัดตั้งขึ้นนี้ไม่ใช่งานกุศล เรื่องนี้ข้าพเจ้าจะไม่ขอ แกล้งเหตุผลใดๆ ทั้งสิ้น ใครจะเข้าใจอย่างไรก็สุดแล้ว แต่เพราะถึงหากว่าจะ มีใครคิดว่าข้าพเจ้าสร้างงานนี้ เพื่อเป็นการทำมาหากิน ข้าพเจ้าก็ยอมรับ เพราะถ้าข้าพเจ้าไม่หากินโดยวิธีนี้ ก็ไม่ทราบว่าจะไปหากินโดยวิธีไหน จึงจะทำให้การหากินของข้าพเจ้าได้เป็นประโยชน์แก่คนทั้งหลายให้มาก ที่สุดเท่าที่จะเป็นไปได้

ข้าพเจ้าคิดว่างานอันใดที่ทำด้วยความซื่อสัตย์สุจริต และเป็นงานที่ มีประโยชน์ งานอันนั้นควรจะได้รับเกียรติ หรืออย่างน้อยก็ควรได้รับความ เห็นใจ ส่วนงานอันใด ถ้าหากผู้ที่ไม่ซื่อสัตย์สุจริตต่องาน และไม่ ซื่อสัตย์ต่อคนทุกๆ ไป งานเช่นนี้แม้ใครจะถือว่าเป็นงานมีเกียรติ แต่ข้าพเจ้า กลับเห็นว่างานเช่นนี้ไม่มีเกียรติ เพราะเหตุนี้ข้าพเจ้าจึงไม่วิตกและไม่สนใจ ว่าใครจะว่าอย่างไร การที่ข้าพเจ้าแกล้งเช่นนี้ไม่ใช่เพราะร้อนตัวที่มีใคร เขาว่า แต่เพราะต้องการให้ท่านทั้งหลาย ที่หวังดีต่องานอันจะมีประโยชน์ ต่อโลกอย่างมากมายในภายหน้านี้ แม้หากว่าข้าพเจ้าจะถูกคนอื่นตำหนิ มากมายสักเพียงไรก็ตาม ก็ขอให้มั่นใจว่า ข้าพเจ้าจะไม่เลิกทำงานอันนี้ เป็นอันขาด

ขอได้โปรดจำไว้ด้วยว่า แม้แต่ความตายก็ไม่เป็นอุปสรรค ไม่มีสิ่งใด ที่จะทำให้ข้าพเจ้าเลิกล้มความตั้งใจอันนี้ได้เลย ไม่ว่าจะมียุอุปสรรคขนาดไหน ข้าพเจ้าก็จะพยายามฟันฝ่าไปจนกว่าจะถึงที่สุด”

พร 5 ธนกร ๒๕๐๘

๑๑ ธันวาคม ๒๕๐๘

พิมพ์ที่ โรงพิมพ์วิญญาณ ๔๓/๒ ถนนสามเสน

บางลำพู เขตพระนคร กรุงเทพมหานคร ๑๐๒๐๐

โทร. ๐-๒๒๔๒-๒๐๒๕ โทรสาร ๐-๒๒๔๑-๑๓/๐๖

น.ส. ศรีเพ็ญ จัตุหะศรี ผู้พิมพ์ผู้โฆษณา พ.ศ. ๒๕๓๙

จัดขึ้นใหม่ในรูปแบบหนังสืออิเล็กทรอนิกส์ (E-Book)

ณ เดือนกรกฎาคม ๒๕๖๓

ภาพเทวดา อยู่ในท่าเหาะเหินมาท่ามกลางอัปสรบริวาร ๔ องค์ ทั้งหมดอยู่ในท่าประนมหัตถ์เสมอพระอุระด้วยอิริยาบถนอบน้อมบูชาพระเกศาธาตุเจดีย์

ภาพจากหนังสือสมุดไทยของวัดโชดทิมธาราม